

Class PS 2056

Book .A63

Skamra.

Af

Washington Irving.

Oversat

af

Frederik Schaldemose.

Første Deel.

Kjöbenhavn.

Forlagt af H. G. Brill. Trykt i det Martinske Officin.

1833.

PS2056
.A63

117774

198.

Deres Excellence

Fr. Alphonso d' Aguirre y Gadea,

Greve af Haldi,

Storkors af Dannebrog og Dannebrogsmænd, Ridder af
Carl den Tredies Orden, Overkammerjunker.

De skønne Sagn fra Sydens Paradis,
Hvor Fersken rødmer, hvor Granaten gløder,
Hvor Darro fra sin Seng af Sne og Is
I Guldorangelunde Xenil møder ;
Hvor alt for længst hensvundne Secler stod
Til al Europas Held Culturens Dugge ;
Hvor end der boer et Folk, hvis Heltemod
Ei Seclers Tyranni har funnet slukke —
De skønne Sagn hist fra Granadas Sletter
Ser i en yndig Krands en ædel Digter fletter.

Selv er De født i Kenils Blomstervang;
De saae, som Børn, Snebjærgets Sølvkroner;
Den første Lyd, ved Deres Vugge Flang,
Var Søltesange til Guitarrens Toner.
Hvert yndigt Sagn, som Børnet hørde tit,
End flinger lifligt i den Gamles Øre.
Og født det er, det Land man kalder Sit,
Lovpriset høit paa fjerne Ryst at høre —
Lad derfor, Herre! mig for Dem frembære
En Brands, der flettet blev til Deres Fædres Ære!

Fr. Schaldemose.

Til David Wilkie.

Min kjære Ven!

De vil erindre at vi paa de Vandringer, vi engang foretog os sammen gjennem adskillige af Spaniens gamle Byer, især Toledo og Sevilla, lagde Mærke til en stærk Blanding af det Saraceniske og Gothiske, der er en Lævning fra Maurernes Tider, og at vi mere end een Gang bleve overraskede ved Scener og Begivenheder, der mindede os om Eventyr af Tusind og een Aar. De anmodede mig dengang om at skrive noget, for at oplyse disse Wiendommeligheder, „noget i Garoun Alraschids Stil," der skulde have en Smag af de arabiske Krydderier, der gjennemtrænger enhver Ting i Spanien. Jeg kalder dette tilbage i deres Erindring, for paa en vis Maade at gjøre dem ansvarlig for nærværende Værk, i hvilket jeg meddeler nogle faa Arabesker, Malerier af Folkelivet, og Fortællinger af Folkesagn, der for det meste ere blevene udarbejdede under mit Ophold i de fleste mauriskspanske Stæder paa Halvøen.

Jeg helliger Dem disse Blade, som en Erindring om hine Optrin, hvortil vi begge vare Vidner i dette Eventyrenes Land, og som et Beviis paa min Agtelse for deres Værd, der kun bliver overtruffen af min Beundring for deres Talenter.

Deres Ven og Rejsesælle
Forfatteren.

Reisen.

I Foraaret 1829 gjorde Forfatteren til dette Værk, som Nysgjærrighed havde drevet til Spanien, en Udflugt fra Sevilla til Granada, med en Ven, der var ansat ved det russiske Gesandtskab i Madrid. Tilfældet havde ført os sammen fra de fjerneste Lande paa Jorden, og Dvereensstemmelse i Smag bevægede os til at gjøre en Vandring sammen gjennem Andalusiens romantiske Bjerge. Dersom disse Blade skulde komme ham for Dine, maae de, i hvilken Stilling hans Pligter end har sat ham, om han vandrer i Hoffets Glæds, eller betragter Naturens ædlere Skønheder, erindre ham om mange Begivenheder under vort æventyrlige Samlevnet og minde ham om en Mand, i hvilken hverken Tid eller Fraastand nogen- sinde kan udplette Erindringen om hans Artighed og Værd.

Og her tillade man mig da, førend jeg gaaer videre, nogle faa Bemærkninger over Spanien og Reiser i Spanien. Mange pleie i deres Indbildningskraft at forestille sig Spanien som et mildt sydligt Land, begavet med alle det velslystige Italiens blomstrende Undigheder, da det dog tvertimod, med Undtagelse af nogle af de Provindser, der

ligge ved Havet, for det meste er et sørgeligt, alvorligt Land, med steile Bjerge og lange nøgne Sletter uden Træer, ubeskriveligt stille og eensomt, næsten ligt det vilde, øde Afrika. Denne Taushed, denne Ensomhed bliver endnu forhoiet ved Mangel paa alle Sangfugle — en naturlig Folge af Mangelen paa Skove og Buske. Kun Glenten og Ornen seer man omkredse Bjærgtoppene og svæve over Sletterne, Skarer af frygtsomme Trappejægs stryge hen over Hederne; kun i meget faa af Spaniens Provindser finder man de Myriader af mindre Fugle, der oplive hele Naturen i andre Egne, og ogsaa i disse, især kun mellem Frugttræerne og i Haverne, der omgive Menneskernes Boliger.

I de indre Provindser kommer Vandringsmanden ofte igjennem store Sletter, der, saavidt Diet rækker, ere besaaede med Korn, som hist og her gynger i grønne Volger, men paa mange Steder ogsaa er affvedet af Solen. Omsider seer han en By paa en steil Høi, eller raae Klipper, med sammenstyrtede Bygninger og et forstyrret Bagttaarn, en Fæstning i gamle Dage mod Borgerkrige og mod Maurernes Indfald, thi i de fleste Egne af Spanien bestaaer endnu, formedelst Angreb af omstrolfende Røvere, den Skik, at Landfolket farener sig til fælleds Forsvar.

Men endskjondt nu en stor Deel af Spanien mangler smykkende Skove og Buske, saavelsom den siirligere Jorddyrknings Skjonheder, har Egnene der dog et Anstrog af Høihed, der opveier denne Mangel. De besidde ligesom en Deel af Indbyggernes Charakter, og siden jeg saae det Land, hvori Spanien lever, troer jeg bedre at

forstaae dette stolte, dristige, tarvelige og afholdne Menneſke, hans mandige Udholdenhed i enhver Besværlighed og hans Foragt for alle yppige Nydelser.

Der ligger noget i det spanske Landſkabs simple og alvorlige Træk, der indpræger en Følelse af Høihed i Sjælen. De umaadelige Sletter i Castilien og Mancha, der udstrække sig saa vidt Diet kan naae, erholde en vis Interesſe ved deres Nøgenhed og Umaadelighed, og have noget af Verdenshavets høitidelige Storhed. Naar Diet glider hen over diſſe umaadelige Drøener, opdager det hiſt og her en omflakkende Hjørde, bevogtet af en eneste Hyrde, der ſtaaer ſtiv og ubevægelig, ſom en Billedſtøtte, med ſin lange, tynde Stang, der udſtrækker ſig i Luften, ſom en Landſe; eller det ſeer et langt Tog af Muulbyr, der bevæge ſig langſom gjennem den øde Egn, ſom en Flok Kameler i Drøenen; eller en enkelt med en Bøſſe og en Dolk bevæbnet Landmand, der vandrer over Sletten. Saaledes har Egn, Sæder, ja endogsaa Folkets Udſeende noget Arabiſk. Den almindelige Uſikkerhed i Landet ſees tydeligt af den almindelige Brug af Baaben. Landmanden paa ſin Uger, Hyrden paa Sletten bærer Bøſſe og Kniv. Sjeldent vo-
ver en velhavende Landsbybeboer ſig til Torveflækken uden ſin Trabuco, og undertiden ledsager ham ogsaa en Tjener til Fods med en Bøſſe paa Nakken. Den mindſte Dag-
reiſe bliver foretaget med ſaa mange Forberedelser, ſom om man ſkulde i Krigen.

Farerne paa Landeveien ere ogsaa Aarſag til en Maade at reiſe paa, der, ſkjøndt efter en ringere Maaleſtok, ligner Karavanerne i Øſterlandene. Muulælſeldriverne, Arrieros, forene ſig i Selskaber og brække op paa be-

stemte Dage i store velbevæbnede Skarer. Reisende, der tilfældigviis komme til, formere deres Antal og bidrage til deres Styrke. Paa denne oprindelige Maade bliver Handelen drevet der i Landet. Muulæseldriveren er den almindelige Handelsmægler, den lovmæssige Visseskrammer, der gjennemkrydser Halvøen fra Pyrenæerne til Alpujarrerne og Serrania da Ronda, ja lige indtil Gibraltars Porte. Han lever tarveligt og haardt. Hans Alforjas af grovt Løi indeholder hans ringe Forraad af Levnetsmidler. En Læderflaske, der hænger ved Sadelbommen, er fyldt med Vin eller Vand, til en Bedrøvelsel, naar han vandrer over nøgne Bjerge eller tørre Stetter. Et Muuldyrdækket, udbredt paa Gulvet, er hans Seng om Natten, og hans Paksadel tjener ham til Hovedpude. Hans korte, men kraftige og muskuløse Skikkelse vidner om Styrke; hans Ansigt er brunladent og mørknet af Solen; hans Dine bestemt og roligt i sit Udtryk, undtagen naar det opflammer af en pludselig Bevægelse. Hans Opførsel er aaben, mandig og oprigtig, og aldrig gaaer han forbi nogen, uden at hilse alvorligt: "Dios guarde a usted!" — *Va uste con Dios, Caballero!*" (Gud bevare Eder! — Gud være med Eder, Ridder!).

Da disse Mennesker ofte føre hele deres Formue med dem i deres Muulæslers Ladninger, har de altid deres Baaben ved Haanden; de hænge ved deres Sadel, og de ere altid beredte paa den meest fortvivlede Modværg. Deres store forenede Antal beskytter dem dog mod et ringe Antal Røvere, og den enkelte, lige til Lænderne bevæbnede Bandolero omsværmer dem paa sin andalusiske Hest, som en Sørover om en Kofardiesflode, uden at vove at angribe dem

Den spanske Muulæseldriver besidder et uudtømmeligt Forraad af Viser og Ballader, hvormed han forkorter sine bestandige Reiser. Melodierne ere raae og simple og have kun faae Forandringer. Han synger dem med hoi Røst og lange, slæbende Kadencer, medens han sidder paa sit Muulæsel med begge Benene ud til den ene Side, og Dyret synes at lytte til Sangen med overordentlig Opmærksomhed og at holde Takten. Disse Viser, der blive sjungne paa denne Maade, ere ofte gamle mauriske Romanzer eller Helgenlegender eller Elfskovsviser, men endnu oftere Ballader om en kjæk Smugler eller en dristig Bandidero, thi Smuglere og Røvere ere, hos den simple Mand, Spaniens poetiske Helte. Ikke sjældent bliver Muulæseldriverens Sang digtet paa Stedet og har da Hensyn paa en lokal Omstændighed eller paa en Begivenhed paa Reisen. Dette Talent til at synge og digte paa staaende Fod er hyppigst i Spanien og skal endnu være en Arvedeel fra Maurerne. Der ligger en vild Belyst i at høre disse Sange i de eensomme og raae Egne, som de besynge, især naar de af og til blive ledsagede af Tonerne af Muuldyrenes Klokker.

Ogsaa gjør det en meget malerisk Virkning at møde et Tog af Muulæseldrivere i et Bjærgpas. Først hører man Klokkerne af de forreste Muulæsler, der med deres simple Toner afbryde Stilheden i denne luftige Høide, eller vel endogsaa Muulæseldriverens Stemme, der opmuntrer et dovent eller nølende Dyr, eller med sine Langers hele Kraft synger en gammel Ballade. Endelig seer man Muulæslerne, hvorledes de langsomt vinde sig frem paa Klippestien, undertiden stige ned af steile Klipper, saa at

de fremvise deres hele Skikkelse mod Horizonten, og undertiden ogsaa flattere op af dybe Kløfter. Kommer de nærmere, saa opdager man deres muntre Pynt af uldne Baand, Dvaster og Sadelbækkener, medens, i det de gaae forbi, den aldrig manglende Trabuco, der hænger bag Pakker og Sadler, giver et Bink om Veiens Usikkerhed.

Det gamle Kongerige Granada, i hvilket vi just ere i Færd med at trænge ind, er et af de bjærgrigeste Lande i Spanien. Store Sierras eller Bjærgkjæder, uden mindste Træ eller Busk, og glindsende af de forskjelligste Marmorarter og Granitter, opløste deres soelbrændte Toppe i den blaae Himmel. Men i deres Klippefjød ligger omhegnet den grønneste og frugtbareste Dal, hvor Drk og Have stride om Fortrinet og Klippen selv synes at være tvungen til at frembringe Figener, Dranger og Citroner og at blomstre med Myrther og Roser. I de vilde Passer i disse Bjærgे hensætter Synet af ommurede Stæder og Borge, der som Drnereder hænge paa Klipperne og ere omgivne af mauriske Tinder, Aanden i de fjerne Ridder-tider, da Maurere og Christne kjæmpede med hverandre, og i den romantiske Old, da Granada blev erobret. Drager den Reisende over de luftige Seirras, seer han sig ofte nødt til at stige af og at lede sin Hest paa de steile Stier, der ligne de sønderlagne Trin af en Vinbetrappe. Mangengang snoer Stien sig om bratte Afgrunde uden Nækværk til at beskytte Vandreren mod det forfærdelige Dyb og gaaer derpaa ned i steile, dunkle og farlige Kløfter. Ofte fører den gennem raae Barrancos eller Flobleier, dannede af Vinterstrømmen, Smughandlernes dunkle Bei, medens hist og her det betydningsfulde

Kors, et Minde om Rov og Mord, opreist paa en Steenhob i en affides Krog, erindrer den Reisende om at han er udsat for Banditternes Efterstræbelser, ja maaskee i samme Dieblig bliver taget paa Sigte af en lurende Bandidero. Mangengang, naar Vandrerens vinder sig igjennem en snæver Dal, overraskes han af en raa Brølen og seer ovenover sig paa Siden af Fjældet en Hjord vilde andalusiske Tyre, der ere bestemte til Kamp paa Arenaen. Der ligger noget Eiendommeligt i Betragtningen af disse frygtelige Dyr, der, begavede med uhyre Styrke, i utæmmet Vildhed rase paa deres fædrene Græsgange og næsten aldrig have seet et Menneffe før. De kjende kun deres eensomme Hyrde, der passer dem, og selv denne vover til visse Tider ikke at komme dem nær. Disse Tyres dybe Brølen og truende Blii, naar de see ned fra deres Klippehoide, meddeleer Egnen trindt omkring en endnu større Vildhed.

Jeg har, uden at mærke det, ladet mig forlede til en større Vidtløftighed i Henseende til de almindelige Omrids af en spanske Reise, end jeg havde foresat mig, men over alle Erindringer paa denne Halvø er der udgydet noget Romantiskt, der gjør dem dyrebare for Fantasien.

Det var den første Maii, da min Reisekammerat og jeg begav os paa Veien fra Sevilla til Granada. Vi havde truffet alle de Forberedelser, som en Reise fordrer, der gaaer gjennem Egne, hvor Veiene ikke ere meget andet end Stier for Muulæsler og kun alt for ofte blive gjorte usikre af Røvere. Den kositbareste Deel af vor Bagage var allerede blevet befordret ved Arrieros. Vi beholdt blot Klæder og det Nødvendige for en saadan Reise hos os, tillige-

med de Penge vi behøvede paa Veien; dog havde vi lidt mere hos os af det sidste for at tilfredsstille Røverne, hvis vi skulde blive anfaldne og for at sikke os mod en haard Behandling, som sparsomme eller fattige Reisende ofte ere udsatte for. Et Par dygtige Heste vare bestemte for os, og en Tredie for vor ringe Bagage og for en firskaaeren biskaffet Knøs paa henimod tyve Aar, der skulde være vor Veiviser gennem denne Labyrinth af Bjærgstier, passe vore Heste, ved Leilighed tjene som Opvarter og bestandigt være vor Beskytter, thi han havde en frygtelig Trabuco hos sig, for at forsvare os mod Rateros — enkelte Stratenrøvere. Ogsaa gjorde han sig ikke lidt til af dette Vaaben, skjøndt jeg, til ringe Ære for hans Generalskab, maa tilstaae, at det sædvanligt hang uladt ved hans Sadel. Imidlertid var han en trofast, brav, godhjertet Knøs, fuld af Talemaader og Ordspog, som Biundret blandt alle Vaabendragere, den berømte Sancho selv, hvis Navn vi ogsaa tillagde ham; og endskjøndt han, som en ægte Spanier, behandlede os med venfskabelig Fortroelighed, overskreed han dog aldrig, ikke engang i det muntreste Lune, Grændserne for en ærbødig Anstændighed.

Saaledes udrustede og ledsagede, begyndte vi da vor Reise, i det faste Forsæt, at more os, og hvilket Land er Spanien ikke for en Reisende af den Tænkemaade, da det ugleste Bertshuus er fuldt af Eventyr, som et fortryllet Slot, og enhver Deel udgjør for sig selv et Heelt. Lad Andre kun klage over Mangel paa banede Veie og prægtige Gjæstgivergaarde, saavelsom over de udsøgte Bequemmeligheder, der findes i en til Plathed og Flauehed kultiveret Egn, jeg for min Deel holder mere af den besvær-

lige Bjærgsti, den vildsomme, forvovne Klattren, de friske gjæstfrie, skjøndt halvvilde Sæder, der meddeler det romantiske Spanien det ægte Anstrøg af en Drk.

Vor første Aftenunderholdning havde et Slags Smag deraf. Efter Solens Nedgang kom vi, efter en trættende Dagreise over en vidtløftig, øde Slette, hvor vi ofte bleve gennemblødte af Regnskyl, udmattede til en lille Stad mellem Bjærgene. I Bertshuset befandt der sig en Trop Miqueletes, der søgte efter Røvere der i Egnen. Synet af Fremmede, som vi, var noget usædvanligt i en Stad der laa saa affides. Min Bert studerede med to eller tre gamle, nysgjærrige Kammerater i brune Kapper, vore Passe i en Krog af Posadaen, medens en Alguazil nedskrev Bemærkninger ved det matte Skin af en Lampe. Passene vare forfattede i fremmede Sprog og satte dem derfor i Forlegenhed; men vor Sancho stod dem bi i deres Studeringer og opløstede vor Vigtighed med en Spaniers Pral. Imidlertid havde den ædelmodige Uddeling af nogle Cigarrer vundet os alle Hjerter og efter en kort Tids Forløb var alt i Bevægelse, for at byde os velkomne. Corregidoren selv gjorde os sin Opvartning og vor Bertinde slæbde med Noie en stor Lænestoel med røde Hynder ind i Stuen, for at vore høie Personer kunde gøre sig det ret beqvemt. Kommandeuren før et Strøiseforps spisde til Aften med os, en levende, snakkesalig Andalusier, der lo af Hjertens Grund, havde gjort et Felttog med i Sydamerika, og fortalte os med de prægtigste Talemaader, de hæftigste Gebærder og en hemmelighedsfuld Rullen med Dinene sine Krigsbedrivter og Kjærlighedshandler. Han meddeelte os, at han besad en Liste paa alle Røvere i Egnen, og

meende at han nok skulde faae Jingre paa dem Alle, hvorhos han tillige tilbød os nogle af sine Soldater til Ledsagere. „En er nok til at beskytte dem, Sennores! Røverne kjende mig og mine Folk; Synet af en eneste af dem er tilstrækkeigt til at udbrede Forsærdelse over den hele Sjerra.“ Vi takkede ham for hans Tilbud, men forsikrede ham med ligesaa megen Pral, som han selv havde brugt, at vi ikke var bange for alle Andalusens Stimænd, naar vor frygtelige Baabendrager Sancho beskyttede os.

Medens vi spilsde til Aften med vor storpralende Ben, hørde vi Klängen af en Guitarre, en Klappren af Castagnetter og undertiden et Chor af Stemmer, der begyndte en Folkevise. Verten havde virkelig faaet samlet nogle Sangere og Musikantere fra Naboelauguet tilligemed nogle landlige Skjønne, og saaledes frembød Vertshuset lidt efter lidt en Scene af sand spansk Festlighed. Vi toge Plads tilligemed Verten, Vertinden og Anføreren for Patrouillen under Husets Buegang; Guitarren gik fra Haand til Haand, men en munter Skomager var Landsbyens Dæmpeus; det var en Knos af et vakker Udseende med tykke sorte Bakkenbarter. Hans Ormer vare opsmøgede til op over Albuerne; han spillede med megen Færdighed paa Instrumentet og sang smaae Viser med udtryksfulde Sideblik til Qvinderne, hvis Yndling han syntes at være. Derpaa dansede han Fandangoen med en brunladen andalusisk Pige, til stor Moerskab for Tilskuerne. Men ingen af de Qvinder, der vare tilstede, kunde sammenlignes med vor Berts skjønne Datter Pepita, der var smuttet ud, for at pynte sig, og nu traad ind med Roser i Haaret, og udmærkede sig i en Bolero, som hun dansede

med en ung smuk Dragon. Vi havde anmodet vor Vert om at fordele Forfriskninger blandt de Tilstedeværende uden Betaling; men endskiøndt Selskabet bestod af en Blanding af Soldater, Muulæsel drivere og Bønder, var der dog ikke en eneste, der nød mere, end han kunde taale. Dette Optog var et Studium for en Maler; den pitoreske Gruppe af Dandsende, Soldaterne i deres halv krigeriske Dragt, Landmændene i deres brune Kapper, ikke at forglemme den gamle magre Alguazil, med hans korte sorte-Kappe, der ikke lagde Mærke til det der foregik, men sad i en Krog og skrev flittigt ved det matte Skin af en elendig Kobberlampe, der maaskee havde figureret i Don Quixotes Dage.

Jeg har ikke i Sinde at levere nogen ordentlig Fortælling og endnu mindre at meddele de forskjellige Begivenheder paa en flere Dages Vandring over Bjerge og Dale, Moradser og Høie. Vi reisde som sande Smuglere, toge til Takke med Alt hvad vi fandt, og satte os i et Slags Landstrygerkammeratskab med alle Stænder og Klasser. Dette er den rette Maade at reise paa i Spanien. Da vi kjendte de tomme Spisekammere i Vertshusene og de øde Egne, som den Reisende ofte maa gjennevandre, bære vi altid Omhu for, naar vi brød op, at vor Baabendragers Alforjas eller Saddelposer rigeligt vare forsynede med koldt Kjøkken, og at hans Bota eller Læderflaske, der just ikke horde til de mindste, var fyldt til Halsen med den udsøgteste Viin fra Baldepenas. Da dette var en for vor Reise endnu vigtigere Munition, end selv hans Trabuco, formanede vi ham til at have et aarvaagent Die med den, og jeg maa ogsaa

tilstaae, at hans Navner, Sancho selv, der elskede et godt Bord, ikke kunde overgaae ham i Forsigtighed. Skjøndt baade vore Alforjas og Læderflasker bleve dygtigt medtagne om Dagen, syntes de dog at besidde den underfulde Egenskab, aldrig at blive tomme, thi vor paapassende Waabendrager har Omsorg for at indpakke alt hvad der blev tilovers fra vore Aftensmaaltider i Vertshusene, for deraf at berede os en Middagensmad for den følgende Dag.

Hvilke yppige Maaltider af dette Slags have vi ikke holdt paa det grønne Græs ved en rislende Bæk eller Kilde, under et skyggefuldt Træ, og derpaa hvilke kostelige Siestaer, indhyllede i vore Kapper, paa de duftende Græstoppe.

En Eftermiddag holdt vi stille paa et saadant Sted for at nyde vort Maaltid. Det skeede paa en venlig lille grøn Eng, omgiven af Høie, der vare bevoxede med Olie-træer. Vore Kapper vare udbredte paa Græsset under en Alm ved Siden af en rislende Bæk. Vore Heste græssede i Nærheden, hvor Engen var yppigst, og Sancho kom frem med sine Alforjas med en triumpherende Mine. De indeholdt Bidrag fra en fire Dages Reise, men vare især blevne fortræffeligt forsynede ved en Foudragering forrige Aften i en rigtforsynet Gjæstgivergaard i Antiquera. Vor Waabendrager kom frem med det blandede Indhold, Stykke for Stykke, og det syntes slet ingen Ende at ville faae. Først kom en Bøv af en stegt Gjed, — just ingen tung Byrde at bære — derpaa en heel Agerhone, saa et stort Stykke saltet Stokfisk, indviklet i et Stykke Papir, derpaa Lævningerne af en Skinke, Halv-

delen af en Høne, tilligemed adskillige Stykker Brød og en Mængde Dranger, Figener, Rosiner og Baldnødder. Ogsaa hans Bota var bleven recrutteret med en fortræffelig Malagaviin. Hver Gang noget Nyt kom frem af Forraadskammeret, morede han sig med vor lystige Overraskelse, i det han væltede sig paa Ryggen i Græsset og var færdig at briste af Latter. Intet gjorde den ærlige Knøs større Glæde, end naar vi, formedelst hans Graadighed efter Mad og Drikke, sammenlignede ham med Don Quixotes berømte Baabendrager. Han var meget vel bevandret i denne Dons Historie, og troede, som de fleste simple Folk i Spanien, at den var fuldkommen sand.

„Men det er skeet for længe, længe siden, ikke sandt Sennor?“ — sagde han en Dag til mig med et spørgende Blik.

„Ja, for længe, længe siden!“ — svarede jeg.

„Sag tør sige for mere end tusinde Aar siden?“ — vedblev han med et tvivlende Blik.

„Og jeg tør sige, at det ikke er forlængere siden.“

Dermed var vor Baabendrager tilfredsstillet.

Da vi holdt det ovenfor beskrevne Maaltid, og morede os med vor Baabendragers snurrige Enfoldighed, nærmede en enkelt Betler sig til os, der aldeles saae ud som en Pilegrim. Han var, som man tydeligt kunde see, meget gammel, havde et graat Skjæg, og støttede sig ved en Stok, skjøndt han ellers holdt sig fuldkommen rank. Han var lang og smækker, med Lævninger af en ædel Skabning. Han bar en rund andalusisk Hat, en Matros-troe og Skindbuxer, Ramascher og Sandaler. Skjøndt

Første Deel. 2

hans Klæder vare gamle og forslidte, var han dog anstændigt klædt, hans Opførsel var mandig og han tilsalbe os med den alvorlige Høflighed, som man bemærker, endog hos den simpleste Spanier. Vi vare meget fordeelagtigt stemte for et saadant Besøg, og gav ham i et Anfald af lunefuldb Medlidenhed, nogle Sølvpenge, et Stykke fiint Brød og et Bæger udsøgt Malagaviin. Han modtog dette med Tak, men uden krybende Ydmyghed. Efterat han havde smagt Vinen, holdt han den mod Lyset, med et Anstrøg af Forundring, og tømde derpaa Bægeret i eet Drag. „Det er mange Aar siden“ — sagde han; — „at jeg drak saadan en Viin. Det er en Hjertestyrkning for en gammel Mand.“ — Derpaa raabde han, i det han betragtede det smukke Brød: „Bendito sea tal pan! (velsignet være saadant Brød!)“ Hvorpaa han stak det i sin Tværsæk. Vi opmuntrede ham til at spise det strax, men han svarede: „Nei Sennors! Vinen kunde jeg vel drikke nu, men Brødet maa jeg tage med hjem, for at dele det med min Familie.“

Vor Sancho saae paa os, og da han læsde Tillædsen i vore Dine, gav han den gamle Mand nogle af de betydeligste Lævninger af vort Maaltid, dog under den Betingelse at han skulde sætte sig ned og gjøre sig tilgode.

Han tog derfor Plads i nogen Afstand fra os og begyndte at spise langsomt, og med en Anstand og et Maadehold, der kunde have anstaaet en Hidalgo. Der laa noget saa afmaalt og roligt i den gamle Mand, at jeg maatte troe, at han vel forðum havde havt det bedre; desuden havde hans Maade at tale paa, hvor simpel den end var, dog undertiden noget Malerisk og Digterisk i

sine Udtryk. Jeg holdt ham derfor for én eller anden forarmet Adelsmand, men tog meget feil, thi alt dette var slet ikke andet end Spanierens medfødt Høflighed, og den digteriske Bending i Tanker og Ord, som man saa ofte finder blandt de nederste Klasser af dette skarpsindige Folk. Han fortalte os, at han for halvtredsindestyve Aar siden var en Hyrde, men at han nu ingen Beskæftigelse havde. „Da jeg var en ung Mand,“ — sagde han; — „kunde intet forvirre mig eller nedslaae mit Mod; jeg var stedsse frisk og munter, men nu er jeg tredsindestyve Aar gammel og en Betler, og da forlader Modet mig dog undertiden.“

Men alligevel var han dog ingen Betler af Profession; først for kort Tid siden havde Mangel bragt ham saavidt, og han gjorde os en rørende Skildring af hans Kamp mellem Stolthed og Hunger, da denne bittre Plage stormede ind paa ham. Han kom just tilbage fra Malaga uden Penge, havde i lang Tid ikke spist noget og gennemvandrede en af de største Sletter i Spanien, hvor der kun findes saa Boliger. Da han var nær ved at bukke under for Hungeren, bankede han paa Døren til en Venta eller Kro paa Landet. „Perdon usted pardios, hermano!“ (Undskyld os Broder! for Guds Skyld!) var Svaret, — det sædvanlige i Spanien til en Betler, naar man ikke vil give ham noget. „Jeg gik videre, — sagde han, — „og min Skamfuldhed var større, end min Hunger, thi mit Hjerte var endnu for stolt. Saaledes kom jeg til en Flod, der strømmede meget rivende hen mellem steile Bredder, og føelde mig fristet til at styrte

mig i den. „Hvorfor skal en gammel, unyttig og elendig Mand endnu leve længere?“ Men da jeg stod ganske tæt ved Randen, tænkte jeg paa den hellige Jomfrue og gik tilbage. Saaledes gik jeg da videre indtil jeg i en kort Afstand fra Landeveien saa et Landsæde og traad igjennem den yderste Port ind i Gaarden. Huusdøren var lukket, men ved et Vindue stod der to unge Damer. Jeg nærmede mig og betlede: „Perdon usted par dios, hermano,“ var ogsaa her Svaret, og Vinduet fløj i. Jeg sneeg mig ud af Gaarden, men Hungeren overmandede mig og jeg blev afmægtig. Nu troede jeg, at min sidste Time var flaaet, lagde mig ned udenfor Porten, anbefalede min Sjæl til den hellige Jomfrue og bedækkede mit Hoved, for at døe. Kort efter kom Husets Herre hjem. Da han saa mig ligge udenfor Porten, blottede han mit Hoved, havde Medlidenhed, med mine graae Haar, tog mig ind med i sit Huus og gav mig Næring. Saaledes seer De, Sennors! at man stedse maa forlade sig paa den hellige Jomfrues Beskyttelse.“

Den gamle Mand befandt sig paa Veien til sin Fødeby Archidona, der ligger nær ved Toppen af en steil, nøgen Klippe. Han pegede paa Ruinerne af en maurisk Borg og sagde: „I denne Borg boede der under Krigene med Granada en maurisk Konge. — Dronning Isabella angreb Kongen med en stor Krigshær, men Kongen saa ud fra sit Slot mellem Skyerne og lo haanligt. Derpaa viiste den hellige Jomfrue sig for Dronningen og førte hende og hendes Hær ad en hemmelig Vej mellem Bjærgene, som de ikke før havde kjendt. Da nu den mauriske Konge saa hende komme, blev han fortvivlet, styrtede sig

med sin Hest ned i Afgrunden og blev sønderknuust. Sporrene af Hestens Hov ere endnu den Dag i Dag at see paa Klippeftraaningen, og hist, Sennores! er Stien paa hvilken Dronningen kom derop med sin Hær. Den vin-der sig, som et Baand, om Siden af Bjærget; men det forunderligste derved er, at man blot kan see den i en vis Graastand, og at den forsvinder, saasnart man kommer nærmere. Den ideale Bei, som han pegede paa, var blot en sandig Bjærgkløft, der i en vis Afstand viisde sig smal og bestemt, men blev bred og utydelig, naar man kom nærmere.

Den gamle Mands Hjerte var bleven opvarmet af Biin og Epise, og nu fortaelde han os endnu en Historie om en nedgravet Skat, som den mauriske Konge havde efterladt i Slottet. Hans eget Huus laae nær ved Slotsmuren. Præsten og Notaren drømde tre Gange efter hverandre om Skatten, og gik til Arbeidet paa det Sted, der var antydet i Drømmen. Hans egen Svigersøn hørde om Natten Lyden af deres Dyr og Spader. Hvad de fandt veed ingen; de bleve pludseligt rige, men taug ganske stille. Saaledes havde den gamle Mand været ganske nær ved Lykkens Dør, men var dog aldrig traadt ind ad den.

Jeg har bemærket, at Historier om Skatte, der ere blevne nedgravede af Maurerne, ere almindelige over hele Spanien, især blandt de fattigere Stænder. Saaledes trøster den algode Natur med Skjæggebillede ved Mangel paa det Birkelige. Den Tørstige drømmer om Kilder og Bække, den Hungrige om idealske Gjæstebud, og den Fattige om Dynger af nedgravet Guld. Intet er i Grun-

den mere gavmildt og pragtfuld, end en Betlers Indbildningskraft.

Det sidste Rejsemaleri, som jeg her vil meddele, skal være en Aftenscene i den lille Stad Lora. Denne Bye var i Maurernes Tider en berømt Grændsefæstning, og drev Ferdinand tilbage fra sine Mure. Her havde den gamle Aliatac, Boabdils Svigerfader, sit første Tilholdsted, da denne dristige gamle Kriger, med sin Svigersøn vovede hiint ulykkelige Indfald, der endtes med Hærførerens Død og Monarkens Fangenskab. Lora ligger meget romantisk i et steilt Bjærgpas ved Bredden af Genil, mellem Klipper og Skove. Folket der synes endnu at besidde Oldtidens dristige Aand. Det Gjæstgiversted, som vi tog ind i, laa paa Torvet. Vertinden var en ung, smuk, andalusisk Enke, hvis nettede Basquina, der var af sort Silketoi og besat med Glasforaller, fortræffeligt fremhævede hendes yndige Skikkelse og fulde, men fine Former. Hendes Gang var fast og fri; hendes Dje sort og fuldt af Ild, og det cokette i hendes Miner, saavel som Ziirligheden af hendes Paaklædning, beviisde, at hun var vant til at blive beundret.

Et værdigt Sidesykke til hende var hendes Broder, der næsten var af samme Alder. De vare begge de fuldkomneste Mønstre for en andalusisk Maio og Maia. Han var rank, kraftfuld og velbygget, af en lys Olivenfarve, med sorte brændende Dine, og nøddebrune, krøllede Bakkenbarter, der naaede ham lige til Hagen. Hans meget nettede Dragt bestod i en kort tætsluttende Trøje af grønt Fløiel, rigeligt besat med Sølvknapper, og med et hvidt Lommetørklæde i hver Lomme. Han bar Beenklæder

af samme Slags Løi, med en dobbelt Række Knapper fra Hosterne til Knæerne, om Halsen et kjødsfarvet Silketørklæde, der foran gik igjennem en Ring, og hang ned over en Skjorte i siirlige Læg; et Bælte af samme Slags om Livet; smukt syede Halvstøvler eller Kamascher af det fineste brunrøde Læder, der kun gik til Læggene for at vise de pyntelige Strømper; og endelig Skoe, der ogsaa vare af brunrødt Læder og røbede en meget velbannet Fod.

Da han saaledes stod ved Døren, kom en Rejsende til ham og begyndte en sagte, men ivrig Samtale med ham. Han var klædt paa samme Maade og ligesaa fiint; omtrent tredive Aar gammel, bredskuldret, med ægte romerske Træk, smuk, skøndt noget koparret og havde en fri, stolt, ja næsten kjæk Holding. Hans kraftfulde Hest var smykket med Kvaster og phantastisk Pynt, og et Par Bøsser med vide Mundinger hang ved Sadlen. Han saae ud som en af de Smuglere, som vi havde mødt mellem Bjærgene ved la Ronda, og det var tydeligt, at han stod i god Forstaaelse med vor Vertindes Broder, om han ikke endog var hendes begunstigede Tilbeder. Overhovedet havde hele Vertshuset og alle dets Beboere et temmeligt stærkt Anstrøg af Smugleri, og Bøsserne stode i Krogen ved Siden af Guitarene. Den nylig omtalte Rytter tilbragde Aftenen i Posadaen og sang nogle dristige Bjærgromanser med megen Livlighed. Da vi sad ved Aftensmaaltidet, kom et Par fattige Afturier og bade om noget at spise og et Natteleie. De vare paa deres Reise fra et Marked i en By inde mellem Bjærgene, blevne overfaldne af Røvere, og en Hest, der bar deres hele Varesforraad, var bleven taget fra dem; i øvrigt havde

man ogsaa taget deres Penge og næsten alle deres Klæder, flaaet dem, fordi de satte sig til Modværge og ladet dem ligge næsten nøgne paa Landeveien. Min Rejseskammerat lod dem, med den ham saa egne Udelmodighed, strax give Aftensmad og Natteleie, og skjænkede dem desuden en Sum Penge, at de kunde fortsætte deres Reise hjemad.

Efter som det blev mørkere, blev Selskabet større. En tyk Mand, omtrent tredsindstyve Aar gammel, men stærkt bygget, kom flæntrende ind, for at sladdre med Vertinden. Han var klædt i en sædvanlig andalusisk Dragt, men havde en mægtig Sabel under Armen, bar store Bakkenbarter, og havde et vlst stolt Udseende. Alle de Tilstedeværende syntes at have megen Erbødighed for ham.

Vor Sancho hvisskede til os, at det var Don Ventura Rodriguez, Helten og Forsægteren i Lora, der var berømt baade formedelst sin Tapperhed og formedelst sin Arms Styrke. Under den franske Krig havde han overfaldet sex fjendtlige Ryttere, der sov; først forsikkrede han sig deres Heste, derpaa angreb han dem med Sabeln, dræbde nogle af dem og gjorde Resten til Fanger. For denne Bedrift bevilgede Kongen ham dagligt en Peseta (den femte Deel af en Duro eller Daler), og benaadete ham med Titelen Don.

Det morede mig, at lægge Mærke til hans høitruvende Talemaader og hans praleriske Gebærder. Det var tydeligt, at han var en ægte Andalusier, ligesaa storpralende, som tapper. Hans Sabel var altid i hans Haand, eller under hans Arm. Han førde den med sig overalt, hvor han gik, som et Barn sin Dukke, kaldte den sin

hellige Theresia og sagde, at naar han traf den „tembla la tierra“ (Skjelver Jorden).

Jeg lyttede til langt ud paa Aftenen til den brogede Gruppes forskjellige Samtaler, der blandede sig med en spansk Posadas Utvungenhed. Saaledes hørde vi Smuglernes Sange, Røverhistorier, Krigsæventyr og mauriske Legender. Disse sidste fortællede vor smukke Vertinde, der gav os en poetisk Beskrivelse til bedste om los Infernos, de underjordiske Egne ved Lora — mørke Huler, i hvilke skjulte Strømme og Vandfald frembragde hemmelighedsfulde Toner. Almuen påstaaer at der endnu gives Falskmøntnere der fra Maurernes Tider, og at de mauriske Konger havde skjult deres Skatte i disse Huler.

Harde det været Hensigten af dette Værk, kunde jeg have fyldt det ganske med Begivenheder og Optrin, der fandt Sted paa vor Vandring, men denne lille Bog har et andet Formaal. Ved saaledes at reise kom vi omsider ud af Bjærgene og naaede den skjønne Vega ved Granada. Her nød vi vort sidste Middagsmaaltid under nogle Olietræer paa Bredden af en Bæk; langt borte såede vi den gamle mauriske Hovedstad, besjælet af Alhambras forfaldne Taarne, medens langt bag dem Sierra Nevadas Snetoppe glindsede som Sølv. Himmelen var fuldkommen reen og Solens Hede blev dæmpet af den kjoelige Luftning fra Bjærgene. Da vi havde holdt vort Maaltid, bredte vi vore Kapper ud, og holdt vor sidste Siesta, indlullede af Bierne, der summede om Blomsterne, og af Ringduernes Kurren i de nærliggende Olietræer. Da den hede Tid var forbi, fortsatte vi vor Reise, og kom mellem Hækker af Aloer og indiske Figentræer, og gennem en

Labyrinth af Haver, henimod Solens Nedgang til Granadas Porte.

For den Rejsende, hvis Sind er fuldt af Tølelser for det Historiske og Poetiske, er Granadas Alhambra ligesaa meget en Gjenstand for Afsky, som Kaaba, eller det hellige Huus i Mekka, er det for alle trofaste, mohamedanske Pilegrimme. Hvor mange Legender og Sagn, sande og opdigtede, hvormange Sange og Romancer, Spanske og Arabiske, om Elskov, Krig og Ridderskab, knytter der sig ikke til dette romantiske Sted? Læserne kunne deraf slutte sig til vor Henrykkelse, da, kort efter vor Ankomst til Granada, Gouverneuren af Alhambra meddeelte os Tilladelse til at beboe sine tomtstaaende Værelser i det mauriske Palads. Min Rejseskammerat blev snart kaldt bort af sine Embedsforretninger, men jeg blev i flere Maaneder som bunden ved Trolldom til denne gamle Bygning. De følgende Blade ere Resultaterne af mine Undersøgelser og Drømmerier under dette behagelige Ophold. Besidde de den Kraft blot at forestille nogle af dette Steds henrivende Undigheder for mine Læses Indbildningskraft, vil det ikke angre mig, at jeg har dvælet nogen Tid i det sagnrige Alhambras Haller.

Alhambra.

Alhambra er en gammel Fæstning eller, rettere sagt, et befæstet Palads, hvorfra de mauriske Konger i Granada herskede over deres berømte jordiske Paradis og hvor de havde deres sidste Stytttepunkt i Spanien. Palladset selv indtager kun en Deel af Fæstningen, hvis med Taarne besatte Mure snoe sig uregelmæssigt om den hele Rand af en betydelig Høi, der behersker Staden og udgjør en Green af Sierra Nevada eller Snebjærg.

Paa Maurernes Tid kunde denne Fæstning optage en Krigshær af fyrgetyve tusinde Mand inden sine Mure, og tjende tillige til et fast Tilflugtssted for Herskerne mod deres oprørske Undersaatter. Efterat Kongeriget Granada var kommet i de Christnes Hænder blev Alhambra et kongeligt Sæde, hvor de castilianske Monarker undertiden opholdt sig. Keiser Karl V begyndte Bygningen af et prægtigt Palads, men blev ved talrige Jordskjælv hindret i at fuldføre det. De sidste kongelige Beboere af Alhambra vare Philipp V og hans smukke Dronning Elisabeth af Parma, i Begyndelsen af det aattende Aarhundrede. Man havde gjort store Tilberedelser til deres Modtagelse. Paladset og Haverne vare istandsatte og en ny Række af Værelser var bleven bygt til og udsmykket af italienske Kunstnere. Dog var dette Fyrstepars Ophold

der kun kort, og efter deres Afreise blev Paladset igjen eensomt, men Fæstningen blev dog nogenlunde holdt i Stand. Kronen udnævnte umiddelbart Gouverneuren og denne udstrakte sin Jurisdiction lige til Stadens Forstæder, uafhængig af Generalcapitainen af Granada. Man holdt en talrig Besætning; Gouverneuren havde sin Bolig i Hovedfloien af det gamle mauriske Palads, og steg aldrig ned til Granada uden med en vis militair Pomp. Bistnok dannede Fæstningen ogsaa en lille Stad for sig selv, da der inden for dens Volde befandt sig flere Gader, et Franciskanerkloster og en Sognekirke.

Et ulukkelig Stød for Alhambra var dog Hoffets Bortreise. Dets skønne Haller stode øde, og mange af dem sank hen i Ruiner; Haverne bleve forstyrrede og Vandspringene hørde op med at springe. Lidt efter lidt bleve Boligerne opfyldte med slet, lovløst Paf, Smuglere, der benyttede Alhambras uafhængige Jurisdiction til at drive det tøileløseste, farligste Smugleri, og Tyve og flette Personer af alle Slags, hvilke der søgte et Tilflugtsted, hvorfra de kunde brandfatte Granada og Omegnen. Endelig lagde Regjeringens stærke Arm sig derimellem. Hele Selskabet blev undersøgt og Ingen fik Tilladelse til at blive der, uden de, der kunde bevise, at de vare skikkelige Folk. Den største Deel af Bygningerne blev nedbrudt, og blot nogle faae Huse bleve tilbage tilligemed Franciskanerklosteret og Sognekirken. Under de nye Uroligheder i Spanien, da Granada befandt sig i Franskmændenes Hænder, laae deres Tropper paa Alhambra, og den franske Hærfører boede for det meste i Paladset. Med den oplyste Smag, der for det meste udmærkede Franskmændene ved deres Erobringer, søgte de dette Mindesmærke om

maurisk Pragt og Storhed for ganske at styrte sammen. Tagene bleve udbedrede; Salene og Gangene beskyttede mod Veir og Vind; Haverne dyrkede, Vandrenderne istandsatte, Vandspringene endnu engang bragte til at udsprede deres gnistrende Straaler i Solens Glands, og Spanien kan takke disse sine Gjender for, at det har beholdt det skjønneste, meest tiltrækkende historiske Mindesmærke.

Men ved deres Bortgang sprængte dog Franskmændene flere Taarne paa de yderste Mure i Luften og forlode Fæstningen i en saadan Tilstand, at den neppe kunde holdes. Siden den Tid er dette Punkts krigeriske Bigtighe dtil Ende. Besætningen udgjør kun en Haandfuld Invalider, hvis fornemste Tjeneste bestaaer i, at bevogte nogle af de ydre Taarne, der undertiden bruges som Statsfængsler. Gouverneuren har forladt Alhambras luftige Høie og boer midt i Granada, for bedre at kunne passe sine Embedspligter. Jeg kan ikke slutte disse korte Anmærkninger angaaende Fæstningens Tilstand, uden at lade den nærværende Commandant, Don Francisco de Sernas agtværdige Bestræbelser vederfares Retfærdighed. Han anvender alle de Midler, hvor indskrænkede de end ere, som hans Stilling byder ham, for at bringe Fæstningen i en bedre Stand og i det mindste for nogen Tid at sikre den for aldeles at forfalde. Havde hans 30 mænd opfyldt deres Embedspligter med den samme Troskab, stod Alhambra maaskee endnu i sin forrige Skønhed, og dersom Regjeringen vilde understøtte ham med Midler, der svarede til hans Iver, vilde denne Bygning endnu kunne pryde Landet, og lokke de Nysgjerrige og Dpflyste fra enhver Himmelegn, gennem mange Mennefsalbre.

Det Indre af Alhambra.

Alhambra er allerede blevet saa ofte og saa nøiagtigt beskrevet af Reisende at et blot Udkast vil være nok for igien at opfriske Læserens Hukommelse. Jeg vil derfor kun i Korthed fortælle vort Besøg der Morgenen efter vor Ankomst til Granada.

Da vi havde forladt vort Gjestgiversted Sværdet, la espada, gik vi over den berømte Plads Vivarambla, fordum Skuepladsen for de mauriske Kampelege og Turneringer, men nu et meget besøgt Torv. Derfra vandrede vi hen ad Zacatin, hvis mellemste Gade i Maurernes Tid var det store Bazar, og hvor endnu de smaae Boder og snævre Tilgange vidne om den østerlandske Oprindelse. Vi kom derpaa over en aaben Plads, ligeoverfor General-Captainens Palads, og steg op ad en snæver og krum Gade, hvis Navn mindede os om Granadas Riddertid. Den heed nemlig calle de los Gomares, eller Gomarernes Gade, efter en i Krønniker og Sagn meget berømt maurisk Slægt. Denne Gade førte os til en Steenport af græsk Bygningsmaade, som Karl den V havde bygget og som danner Indgangen til Alhambras District.

Bed denne Port befandt der sig to gamle pjaltebe Soldater, Efterkommere af Begrierne og Abencerragerne, der vare sovede ind paa en Steenbænk, medens en lang

mager Karl, hvis skidenbrune Kappe udentvivl skulde skjule hans indre Klædningsstykkers betænkelige Forfatning, stod og lænede sig i Soelskinnet og snakkede med en gammel Skildvagt. Han traad hen til os, da vi vare komne igjennem Porten og tilbød at vise os Fæstningen. Jeg har en uovervindelig Affkye for saadanne tjenstfærdige Ciceroni, og dennes Udvortes behagede mig heller ikke.

„De er vel godt bekendt her?“

„Ninguno mas; pues Sennor soy hijo de la Alhambra! (Ingen kan være det bedre, Herre! eftersom jeg er en Søn af Alhambra.)“

Den simple Spanier har dog virkelig en egen digterisk Maade at udtrykke sig paa. En Søn af Alhambra! Denne Benævnelse greb mig paa Stedet, og mit nye Bekjendtskabs meget ringe Udseende erholdt derved i mine Dine en vis Værdighed. Det var ligesom et Symbol paa dette Steds Skjæbne og passede meget godt for en Afkom af disse Ruiner.

Jeg henvendte endnu nogle Spørgsmaal til ham og fandt at han havde en Ret til denne Titel. Hans Familie havde fra Slægt til Slægt levet i Fæstningen siden dens Erobring. Hans Navn var Mateo Ximenes. „Saa er De maaskee“ — spurgde jeg — „en Efterkommer af den store Kardinal Ximenes?“ — „Dios sabe! (Det maa Gud vide!)“ svarede han. „Det kan vel være muligt. Vi ere den ældste Familie i Alhambra — Christianos viejos, gamle Christne, uden nogen Blanding af Maurer eller Jøde. Jeg veed nok at vi ere beslægtede med adskillige store Familier, men jeg glemmer det altid igjen. Men min Fader veed det altsammen. Han har endnu

Ridderkappen hængende i sin Hytte deroppe paa Fæstningen." — Der gives ingen Spanier, han være nok saa arm, der ikke gjør Fordring paa en høi Herkomst. Men den første Titel, som denne pjaltede Adelsmand gav sig, havde dog indtaget mig saa meget for ham, at jeg med Fornøielse antog Sønnen af Alhambras Tilbud.

Vi befandt os nu i et dybt, snævert Kløft, bevokset med skjønne Træer, og gjennemskaaet af adskillige Gangstier med Steenbænker og Vandspring ved Siderne. Paa venstre Haand saae vi Taarnene af Alhambra; ligeover os og til Høire paa den anden Side af Kløftet vare vi overragede af lignende Taarne paa en Klippetop. Det var, sagde man, torres vermejos eller de carmoisinrøde Taarne, saaledes kaldte af deres rødagtige Udseende. Ingen kjendte deres Oprindelse. Det er vist, at de ere langt ældre end Alhambra; efter Nogle skulde de være byggede af Rømerne, efter Andre af phønisiske Udvandrere. Da vi vare stegne op ad den steile, skyggesfulde Høi, naaede vi Foden af et stort, maurisk Taarn, der dannede et Slags Udenværk, gjennem hvilket den midterste Indgang førte til Fæstningen. Indenfor denne Skandse befandt der sig en anden Gruppe af Invalider, af hvilke een stod Skildvagt ved Porten, medens de Andre sov, indhyllede i deres pjaltede Kapper, paa Steenbænkerne. Denne Port kalder man Retfærdighedsporten, efter den Ret, der i Maurernes Tider blev holdt i dens Forhalle, hvor ubetydelige Stridigheder strax bleve afgjorte, en Skik, der er almindelig hos alle østerlandske Folk, og som der undertiden sigtes til i den hellige Skrift.

Den store Forhalle ved denne Port danner en uhyre

arabisk Bue i Form af en Hesteskø, der hæver sig til den halve Høide af Taarnet. Paa en Steen i denne Hvælving er der indgravet en R kæmpehaand. I Forhallen selv seer man ligeledes paa en Hjørnesteen Afbildningen af en uhyre stor Nøgle. Personer, der foregive at besidde nogen Kundskab om de mahomedanske Symboler, forsikre, at Haanden er et Sindbillede paa Religionslæren, og Nøglen paa Troen. Denne Sidste, sagde de, befandt sig ogsaa paa Moslemernes Fane, da de bragde Andalusien under Aaget, og dannede en Modsatning af det christelige Sindbillede Korset. Men den legitime Søn af Alhambra gav os en anden Forklaring der syntes at stemme mere overeens med Almuens Forestillinger, der bilder sig ind, at der med enhver maurisk Ting, er forbundet noget Hemmelighedsfuldt og Magisk, og som nærer en Mængde Dvertro i Henseende til denne gamle mauriske Fæstning. Ifølge Matteo's Beretning er det nemlig et herskende Sagn, der skriver sig fra de ældste Beboere og er gaaet i Arv fra Fader til Søn, at Haanden og Nøglen vare Tryllebilleder, med hvilke Alhambra's Skjæbne stod i Forbindelse. Den mauriske Konge nemlig, der byggede Borgen, var en stor Trolldmand, eller havde efter Andres Beretning, endogsaa solgt sig til Djævelen, og sat hele Fæstningen under en vild Trolldom. Derved var den ogsaa bleven staaende gjennem flere Aarhundreder trods Storm og Jordskjælv, medens alle Maurernes andre Bygninger vare sunkne i Ruiner eller forsvundne. Denne Trolldom skal, ifølge Sagnet, bestaae saalænge til Haanden paa den yderste Bue rækker ind og griber Nøglen; da skal den hele Bygning synke i

Første Deel.

Ruiner, og alle de Skatte som Maurerne have nedgravet der, skulde komme for Lyset.

Trods denne betænkkelige Spaadom vovede vi dog, at gaae igjennem den fortryllede Port, da vi troede at finde nogen Beskyttelse mod den sorte Kunst i den hellige Somfrues Naade, hvis Billede vi saa ovenover Portalet.

Da vi vare komne igjennem dette Udenværk, gik vi op ad en snæver Wei, der snoede sig mellem Mure og naaede til en aaben Esplanade i Fæstningen, som man kalder plaza de los Algibes, Vandbeholdningernes Plads, af den store Vandbeholdning, der af Maurerne er bleven indhugget i Klippen selv, for at forsyne Fæstningen. Her findes der ogsaa en Brønd af umaadelig Dybde, der indeholder det rene og friskeste Vand, et andet Mindesmærke om Maurernes fine Smag, der vare utrættelige i at forskaffe sig dette Element i dets oprindelige Reenhed.

Ligeoverfor denne Esplanade ligger den kostbare Bygning, som Karl V begyndte at opføre, for, som man siger, at fordunkle den mauriske Herskers Borg. Men uagtet al dens Storhed og architectoniske Fortjeneste forekom den os dog som en næsviis Fremmed, og ved at gaae forbi den, traad vi ind i en simpel, pragtløs Portal, gjennem hvilken man kommer ind i det Indre af den mauriske Borg.

Overgangen lignede et Trylleri. Det forekom os, som vi paa engang vare hensatte i andre Tider og Egne og at vi befandt os paa den arabiske Histories Grund. vi stode nemlig i en stor Gaard, der var brolagt med hvidt Marmor, og i hver Ende smykket med lette, mauriske Peristylar. Denne Gaard kaldtes Alherca. Midt i den

var der et uhyre Basin eller Fiskedam, et hundrede og tredive Fod langt, og tredive bredt, i hvilket der svømmede Guldfisk, og som var omgivet af Hække af duftende Roser. Ved den øverste Ende af denne Gaard hæver sig det store Taarn Comares.

Fra den nederste Ende kom vi igjennem en maurisk hvælvet Gang ind i den berømte Løvegaard. Ingen Deel af Bygningen giver et fuldstændigere Begreb om dens oprindelige Skjønhed og Pragt, thi ingen har lidt saa ubetydeligt af Tidens Tand. I Midten staaer det i Sagn og Sange saa berømte Vandspring. Vandkummen af Alabast udspreder endnu sine Diamantstraaler, og de tolv Løver, der bære den, udgyde endnu deres Chrystalstrømme ligesaa godt som i Boabdils Dage. Gaarden er bleven benyttet til Blomsterbede og omgivet af lette arabiske Arkader med fiint gjenneembrudt Gitter baarne af smækkre Piller af hvidt Marmor. Architecturen udmærker sig her, som alle vegne i Palladset, mere ved Elegants, end ved Storhed, i det den røber en fiin og behagelig Smag, tillige med Hang til Nydelser, der ingen Møie koste. Seer man paa de skjønnne Zirater paa Peristylen og paa det, som det lader, meget skrøbelige Gitterværk paa Væggene, kan man neppe begribe, hvordan saameget af det har kunnet modstaae Aarhundreders Indflydelse, Stød af Jordskjælv, Krigens Voldsomheder og de roligere, men ikke mindre ødelæggende Plyndringer af begjærlige Reisende; og Folkesagnet at det hele beskyttes af en Trolldom finder derved sin Undskyldning.

Paa den ene Side af Gaarden fører en rigtstykket

Portal til en høi Halle, der er brolagt med hvidt Marmor; den kaldes de to Søstres Halle. En Kuppel lader tilstrækkeligt Lys falde ned og frisk Luft strømme ind i Hallen. Den nederste Deel af Murene er indlagt med smukke mauriske Teglstene, paa hvilke de mauriske Herskeres brogede Baabener ere indbrændte; paa den øverste Deel seer man det skønne i Damascus opfundne Stucco, der bestaaer af brede, i Former støbte Plader, der ere kunstigt sammenføiede, saa at det seer ud som om det med Hænderne var formet til let ophøiede, phantastiske Arabesker, mellem hvilke der er blandet Sprog af Koranen og poetiske Indskrivter med arabiske og cufiske Bogstaver. Disse Birkter paa Kuppel og Mure ere stærkt forgyldte, og Mellemrummene udmalede med Lapislazuli og andre glindsende og varige Farver. Paa hver Side af Hallen er der Nischer for Ottomaner og Løibænke. Ovenover en indre Forsal befinder der sig en Balkon, der staaer i Forbindelse med Qvindernes Værelser. Man seer endnu Vinduesgitterne, bag hvilke Haremmets fortoiede Skønheder, uden at sees, kunde betragte dem, der opholdt sig i Hallen.

Man kan umueligt betragte dette Yndlingsopholdssted for østerlandiske Sæder, uden at erindre sig de gamle arabiske Romanzer, og hvert Dieblisk vente, at en eller anden hemmelighedsfuld Prindsesse vinker ned med sin hvide Arm eller at et dunkelt Øie titter gennem Gitterværket. De Skønnes Bolig er endnu saadan, som om den var beboet igaar, men hvor ere Zoraiderne og Lindaraxerne?

Ligeover for Lovegaarden er Abencerragerens Halle, der har sit Navn af denne tappre, ridderlige Stamme, der her saa troløst blev myrdet. Nogle tvivle endnu om Sand-

heden af denne Fortælling; men vor ydmyge Tjener Matteo viisde os endog den lille Dør gennem hvilken de bleve førte ind, En efter Anden, og det hvide Marmorvandspring midt i Hallen, ved hvilket de bleve halshuggede. Han viisde os ogsaa nogle store rødagtige Pletter paa Gulvet, som Spor af deres Blod, der efter Folkeovertroen aldrig kan udslættes. Da han mærkede at vi lod til at troe ham, søiede han strax til, at man ofte hørde om Matten sagte Sammertoner i Løvegaarden, lig den sagte Mumlen af en stor Mængde Menneſker, og undertiden ogsaa en svag Klingen, som en fjern Klirren af Lænker. Ustridigt frembringes disse Toner af det sprudlende og neddryppende Vand, der føres gennem Rør og Kanaler under Jorden, for at holde Vandspringene i Gang. Men ifølge det Sagn, som Sønnen af Alhambra fortalte os, komme disse Toner fra de myrdede Abencerragers Aander, der hver Nat besøge denne Skueplads for deres Lidelser og nedkalde Himmelenſ Hævn over deres Mordere.

Fra Løvegaarden gik vi igjen tilbage gennem Gaarden Alberca, eller den store Tiffedams Gaard og tværs over samme til Taarnet Comares, der er kaldet ſaaledes efter ham, der byggede det. Det er maſſivt, stærkt og meget høit, rager op over Bygningerne og ſtaaer paa den ſteile Side af Bjærget, der her gaaer lodret ned til Bredden af Darro. En mauriſk Buegang bragde os til en viid, hoi Hal, der danner det Indre af dette Taarn og var de mauriſke Fyrſters ſtore Audiencesſal, ſom man den Tid kaldte Gefandternes Hal. Den bærer endnu Spor af ſin fordums Pragt, Bæggene ere rigt belagte med Stucco, ſmykket med Arabiſke. Den øverſte Hvælving af Cedertæe, der for-

medelst sin Høide ganske taber sig i Mørket, glindser endnu af en rig Forgyldning og af den arabiske Pensels brændende Farver. Paa de tre Sider af Salen er der dybe Vinduer, der ganske gaae igjennem de uhyre tykke Mure, og fra hvis Balkoner man har Udsigt over den grønne Darro dal, Gaderne og Klostrene i Albaycin og langt ud over de fjerneste Dele af Begaen.

Jeg gad endnu gjerne beskrive de andre yndige Værelser i denne Side af Palladset, f. Ex. Tocador, eller Dronningens Pynteværelse, et aabent Belvedere paa det Øverste af Taarnet, hvor de mauriske Sultaninder indaandede den rene Bjærgluft, og frydede sig ved Synet af Paradiset rundt omkring dem; den indelukte lille Patio eller Lindararos Have, med sit Bandspring af Alabast og sine Roser og Myrther, Citrontræer og Drangebuske; de kjølige Haller og Grotter ved Badene, hvor Dagens Hede og Klarhed bliver dæmpet ved en bestandig Friskhed og et mildt, hemmelighedsfuldt Lys; men jeg maa vogte mig for at opholde mig altfor længe ved disse Gjenstande, da jeg blot vil give Læseren et almindeligt Overblik over et Opholdssted, hvor han, hvis det maatte behage ham, kan dvæle med mig i denne Bygning, der endnu ganske er tilbage, og derved lidt efter lidt blive bekendt med alle dens Egenheder.

Betydelige Vandmasser, der fra Bjærgene føres hid gjennem gamle mauriske Vandledninger, gennemstrømme Paladset, fylde dets Bade og Tiffedamme og sprudle i Bandspring i Hallerne eller risler i Kanaler under Marmorgulvene. Har Vandet ydet Kongeborgen sin Tribut og gennemrislet dens Haver og Enge, flyder det ned ad den lange Skrænde, der fører til Staden, rinder i Smaa-

bække, skummer i Vandspring og vedligeholder i de Lunde, der omgive hele Bjærget, hvorpaa Alhambra ligger, et bestandigt Grønt.

Kun den, der har besøgt det brændende, sydlige Klima, forstaaer behørigt at sætte det behagelige ved et Opholdssted, der forener Bjærgets luftige Kjøling med Dalens friske Grønne.

Medens Staden nedenunder sukker i Middagens Hede og den udtørrede Vega sitter for Diet, spille de friske Luftninger fra Sierra Nevada gjennem de høie Haller, og medføre de omliggende Havers Bellugt paa deres Vinger. Alt indbyder her til den magelige Hvile, de sydlige Egenes Salighed, og medens det halblukte Vindue fra de skyggesfulde Balkoner seer ned paa det funklende Landskab, indlulles Dret af Lundenes Susen og de levende Strømmes Risten.

Taarnet Comares.

Læseren har nu erholdt et Omrids af det Indre af Alhambra, og vil nu længes efter at erholde en almindelig Anskuelse af dets nærmeste Omgivelser. Morgenens er klar og venlig, Solen har endnu ikke Kraft nok til at forjage Nattens Kjølighed; vi ville altsaa bestige Taarnet Comares og betragte Granada og dens Omegn.

Saa kom da værdige Læser og Kammerat! følg mine Skridt i denne med rige Zirkler udsmykkede Forhal, der fører til Gesandternes Sal. Men ind i denne ville vi ikke træde, men vende os til Venstre til en lille Dør i Muren. Se dig for! Her finder Du en steil og temmelig skummel Bindetrappe, og dog ere paa disse mørke, snevre Trin, der vinde sig i Sneglegang, Granadas stolte Beherskere og dets Dronninger ofte stegne op paa Tindingerne af Taarnet, for at bespeide den kristelige Hær eller for at betragte Kampene paa Vegaen. Endelig have vi naaet det øverste terrasseformige Gulv, og kunne nu et Dieblif trække Aande, medens vi flygtigt overseer det kostelige Panorama af Landet og Staden, Klippebjerge, grønne Dale, frugtbare Sletter, Slotte, Kirker, mauriske Taarne, gothiske Dømer, hensynkende Ruiner og blomstrende Lunde.

Vi ville nærme os Tinderne og rette vort Blik lige ned. Se! paa denne Side have vi hele Planen af Alham-

bra liggende for os, og kunne overse alle dets Gaarde og Haver. Ved Foden af Taarnet er Gaarden Alberca, med sin store af Blomster omgivne Fiske-dam, og længere borte Lovernes Gaard med sit berømte Vandspring og sine lette mauriske Arkader, men hist midt i Bygningen Lindarajas lille Have med sine Roser og Citrontræer og smaragdgrønne Buske, ligesom begravet i Hjertet af det Hele.

Det Bælte af Mure, besatte med firkantede Taarne, der trækker sig rundt omkring Randen af Høien, er den yderste Grændse af Fæstningen. Nogle Taarne ligge, som Du seer, i Gruus og deres vældige Ruiner ere skjulte under Vinranker, Figentræer og Aloer.

Lad os nu see hen til den nordre Side af Taarnet. Det er en steil Høide, thi Grundvolden af Bygningen stiger ud af Buskene paa den steile Side af Bjærgen. Og se! en lang Spalt i den massive Muur viser at Taarnet er bleven rystet af et af de Jordstjælv, der fra Tid til anden have sat Granada i Forfærdelse og tidligt eller sildigt ville ogsaa gjøre disse forfaldne Bygninger til blotte Grusdynger. Det dybe snævre Kløft neden under os, som udvider sig lidt efter lidt, jo mere Høiene træde tilbage, er Darrobalen. Du seer hvorledes den lille Flod snoer sig mellem dyrkede Terrasser, Frugt- og Blomster-Haver. Det er en Flod, om hvilken man i gamle Dage paa stod at den førde Guld med sig, og man søger endnu undertiden i dens Sand efter dette kostbare Metal. Nogle af hine hvide Lysthuse, der fremglindse i Lunde og Vingaaarde, vare i Maurernes Dage Lyststeder, hvor de forfriskede sig i deres Haver.

Dette høie Palads med de smækkre, hvide Taarne og

lange Arkader, hist² paa Bjærget, mellem herlige Lunde og hængende Haver, er Generaliset, de mauriske Kongers Sommerpalads, hvortil de begav sig i de hede Sommermaaneder, for at nyde et endnu luftigere Opholdssted, end Alhambra. Den nøgne Bjærgtop hist, paa hvilken Du seer den uformelige Ruin er la silla del Moro, Maurerens Sæde, saaledes kaldet fordi den var den ulykkelige Boabdils Tilflugtssted under en Opstand, hvor han opholdt sig og skuede forrignfuld ned paa den oprørske Stad.

En Rislen af Vand høres undertiden fra Dalen. Den kommer fra Vandledningen under en maurisk Mølle nær ved Foden af Høien. Alleen hist er Alameda, der strækker sig langs med Bredden af Darro, en Yndlings-spadseregang om Aftenen, og en Samlinsplads for de Elskende i Sommernætterne, hvor man silbigt paa Aftenen hører Toner af Guitarrer fra Bænkene langs med Alleen. Nu seer man blot nogle dovre Munke der og en Gruppe af Personer, der bringe Vand fra Vandspringet Avellanos.

Bliv ikke bange! det var blot en Høg, som vi opskræmmede af sin Rede. Dette gamle Taarn er en Liggeplads for omstrøifende Fugle. Alle Slags Svaler bygge Neder i alle Revner og Spalter, og omkredse det hele Dagen, medens om Natten, naar alle andre Fugle have sat sig til Ro, Steenuglen forlader sit Smuthul og lader sit Skrig lyde fra Tindingerne. Se kun, hvor Høgen som vi have opskræmmet, flyver hen under os, over Træernes Toppe til Ruinerne af Generaliset.

Lad os forlade denne Stde af Taarnet og vende vore Bine mod Vesten. Her see vi langt borte en Række af Bjerge, der omfatte Vegaen, den gamle Grændse imellem

det moslemske Granada og de Christnes Lande. Paa deres Toppe kan Du endnu see Krigstaarne, hvis graae Mure og Tinder synes at være et med den Klippe, paa hvilken de ere byggede, medens hist og her et eensomt Alalaya eller Bagttaarn staaer paa et høit Punkt, og seer, som fra Himlen, ned i Dalene paa den anden Side. Gjennem Passene i disse Bjerge, især gjennem det ved Lope, steg de christelige Hære ned i Begaen. Om Foden af hiint graae, nøgne Bjærg, der staaer ganske adskilt fra de Andre og udstrækker sin kjække Klippesod langt ud i Sletten, saae man de indbrydende Skarer med flyvende Faner drage frem ved Klängen af Pauker og Trompeter. Hvor forandret er nu ikke alt dette? Istedet for den skinnende Linie af bevæbnede Krigere see vi nu et taalmodigt Tog af Muulæsel drivere, der bevæger sig langsomt langs med Skraaningen af Bjærget. Hiin Side dette Forbjærg findes den historisk bekjendte Bro Pinos, bekjendt af mange blodige Kampe mellem Maurer og Christne, men endnu mere berømt, fordi den var det Sted, hvor Dronning Isabellas Sendebud indhentede og tilbagekaldte Columbus, da han var afreist fuld af Fortvivelse, for at bringe sin Opdagelsesplan til Frankrig.

Hist er der endnu et andet Sted, der er bekjendt i Verdensopdagerens Historie. Hiin i Middelpunktet af Begaen, i Morgensolen glindsende Linie af Volde og Taarne, er Staden Santa Fé, som de katholske Tyrster byggede under Granadas Beleiring, efterat en Ildebrand havde forstyrret Leiren. I disse Mure blev Columbus kaldet tilbage af den heltemodige Dronning, og her sluttedes den Overeenskomst, der førte til Opdagelsen af den vestlige Verden.

Her, henimod Syden, svælger Diet i Begaens yppige Skjonheder, blomstrende Lunde og Haver, yndige Plantninger af Frugttræer, mellem hvilke Xenil snoer sig i sølverne Bugter og nærer utallige smaa Bække, i hvilke den bliver ledet gennem Kanaler fra Maurernes Tider, hvorved Egnen er klædt i et bestandigt Grønt. Her ere de berømte Haver, Landsteder og Boliger, for hvilke Maurerne kjæmpede med saa fortvivlet Mod. Selv Bøndergaardene, der beboes af simple Landmænd, bære endnu Spor af Arabesker og andre smagfulde Prydelser, der bevise at de paa Maurernes Tid have været meget siirlige Boliger.

Henover den dyrkede Deel af Begaen seer man imod Syden en Række af skaldede Høie, ned ad hvilke et langt Tog af Muulæsler langsomt bevæger sig. Fra Toppen af en af disse Høie kastede den ulykkelige Boabbil det sidste Blik tilbage til Granada, og gav sin Sjæls Smerte frit Løb. Det er det i Sange og Sagn saa berømte Sted: „Maurerens sidste Suk.“

Nu ville vi hæve vore Blikke til Snetoppen af hin Bjærgrække, der glindser som en hvid Sommerfry paa den blaae Himmel. Det er Sjerra Nevada, Granadas Stoltshed og Glæde, Kilden til dets kjølige Luftninger, til dets bestandige Grønt, til dets skummende Vandspring, og altid vandrige Strømme. Det er den navnkundige Bjærgkjæde, der skaffer Granada den Forening af Nydelser, der er saa sjelden i en sydlig Stad, et nordligere Climas friske Plantevært og kjøligere Luft forenet med den tropiske Soels oplivende Varme og en sydlig Himmels skylose Azur. Det er denne luftige Skat af Sne, der ved at smelte, naar

Soelheden tager til, sender Bække og Strømme ned gennem enhver Klost og Rende i Alpuxarrerne, og udbreder et smaragdfarvet Grønt og rypig Frugtbarhed over en Række af lykkelige, affidesliggende Dale.

Man kan med Rette kalde denne Bjærgstrækning Granadas Ære. Den behersker den hele Strækning af Andalusien og kan sees fra den fjerneste Dal. Muulæseldriveren hilser den, naar han seer den hæve sine kjolige Toppe op af Slettens lumre Jævnhed, og langt ude paa det blaae Middelhav betragter den spanske Matros fra Dækket af sin Baad den endnu med tankefulde Blikke, tænker paa det fortryllende Granada og nynner en gammel Romance om Maurerne.

Dog nok! — Solen staaer allerede høit over Bjærgene og lader sine hede Straaler nedstrømme paa vore Hoveder. Taarnets terrasseformige Gulv er allerede hedt under vore Fødder; vi ville forlade det, stige ned og forfriske os i Buegangen ved Løvernes Vandspring.

Betragtninger over Moslemernes Herredømme i Spanien.

En af mine Yndlingspladser er Balkonen udenfor det midterste Vindue i Gesandternes Sal i Taarnet Comares. Nylig har jeg siddet der, og glædet mig ved Slutningen af en lang, soefklar Dag. Da Solen sank ned bag Alhamas Purpurbjerge, sendte den endnu en Strøm af Lys over Darro-Dalen, og omgav Alhambras rødagtige Taarne med en tungsindig Glæde, medens Vegaen, der var bedækket med en let, varm Taage, der indsugede de sidste Straaler, saae ud som en vidtudbrejdt gylden Sø. Ikke et Vindpust forstyrrede denne Times Stilhed, og endskjøndt af og til de sagte Toner af Musik og Glæde steg op fra Haverne ved Darro, gjorde dette dog den alvorlige Tausched i det ophøiede Mindesmærke, der overskyggede mig, endnu mere indtryksfuldt. Det var en af de Timer og Scener, i hvilke Erindringen udøver en virkelig Trolldoms-kraft, og ligesom Aftensolen, der belyser de hensmuldrende Taarne, udsender den sine tilbagevirkende Straaler for at belyse henseenden Herlighed.

Som jeg sad der og betragtede Virkningen af det meer og meer svindende Daglys paa den mauriske Bygning, henvendtes mine Tanker paa den lette, yndige og vellystige Charakter, der hersker overalt i dens indre Archi-

tectur, i Modsætning af den ædle men mørke Høihed ved de gothiske Bygninger, som de spanske Erobrere opførte. Saaledes udtrykker Architecturen selv disse to frigeriske Folks modsatte, uforenelige Natur. Lidt efter lidt hensenk jeg i Grublerier over de arabiske eller mauriske Sphniers' besynderlige Skjæbne, hvis hele Tilværelse er som et gammelt Eventyr og danner en af de eiendommeligste, men tillige meest glimrende Perioder i Historien. Saa vældigt og varigt deres Herredømme end var, vide vi dog neppe hvorledes vi skulde kalde dem. De ere en Nation, ligesom uden et anerkjendt Land eller et bestemt Navn. En fjærn Bølge af den store arabiske Oversvømmelse, kastet op paa Europas Kyster, synes de at besidde al den første Voldsomhed af en Sommerstrøm. Løbebanen for deres Erobringer ligesaa Gibraltors Klippe til Pyrenæernes Bjerge var saa glimrende og herlig som Moslemernes Seire i Syrien og Egypten. Ja, dersom de ikke havde lidt Skibbrud paa Sletterne ved Tours, vilde de have overstrømmet hele Frankrig og Europa, med samme Lethed som de østlige Lande, og Halvmaanen vilde maaske have glimret paa Taarnene i Paris og London.

Drevne tilbage bag Pyrenæerne opgav de blandede, Horder fra Asien og Afrika, der dannede dette store Udbrud, Moslemernes Grundsatninger ved deres Erobringer og søgte i Spanien at grunde et varigt og fredeligt Herredømme. Som Erobrere lignede deres Heltemod kun deres Maadehold, og i begge overgik de en Tid lang de Nationer, med hvilke de kæmpede. Bortfjernede fra deres fædrene Egne, elskede de det Land, om hvilke de antog, at det var skjænket dem af Allah, og stræbde, at forskjønne det

med Alt hvad der kan befordre mennefskelig Lyksalighed. De lagde Grunden til deres Magt i et System af vise og billige Love, befordrede flittigt Kunster og Vidensskaber, Agerdyrkning, Manufacturer og Handel, og dannede saaledes lidt efter lidt et Rige, med hvilket intet af de christelige kunde sammenlignes i Henseende til indvortes Velstand. Men i det de saaledes omhyggeligt forenede al den Dannelselse og Forfinelse, der udmærkede det arabiske Rige i Osten i dets meest blomstrende Periode, udbredte de ogsaa Orientens Oplysning i de vestlige Egne af det endnu i Mørke liggende Europa.

Stæderne i det arabiske Spanien bleve Læresteder for de christne Kunster, hvor de indsamlede nyttige Kundskaber. Universitæterne i Toledo, Cordova, Sevilla og Granada bleve besøgte af den blege Studerende fra andre Lande, for at han der kunde gjøre sig bekendt med Arabernes Vidensskaber og Oldtidens opdyngede Skatte. Venner af de muntre Vidensskaber gik til Cordova og Granada, for at indsuge Ostens Digtekunst og Musik, og Nordens staaflædte Krigere iilde ogsaa derhen, for at uddanne sig i ædle Øvelser af Ridderskabets fine Sæder.

Derfom Moslemernes Mindesmærker i Spanien, derfom Moscheen i Cordova, Alcazar i Sevilla, og Alhambra i Granada endnu bære Indskrivter, der stoltelig forkynde deres Herredømmes Vælde og Varighed, kan da denne Stolthed uglees som forsængelig, eller anmassende? Mennefskealder efter Mennefskealder, Aarhundrede efter Aarhundrede forsvandt og dog forbleve de endnu i Besiddelse af Landet. Et længere Tidsrum vandt hen, end det der var forsvundet siden Engelland blev underkuet af den normanniske Ero-

brer, og Efterkommere af Musa og Taric kunde ligesaa lidet troe at de igjen skulde vandre i Landflygtighed ad den samme Wei, paa hvilken deres seierige Forfædre vare dragne ind i Landet, som Efterkommerne af Rollo og Wilhelm og deres gamle Pairer nu kunne drømme om, at de nogensinde skulde blive fastede tilbage til Normandiets Kyfter.

Alligevel var Moslemernes Rige i Spanien ikke andet end en glindsende erotisk Plante, der ingen varige Rødder slog i den Jordbund, som den forskjønnede. Afsondrede fra alle Naboer, i Vesten ved Troens og Sædernes uoverstigelige Grændser, og adskildte fra deres Frender i Østen ved Søer og Ørkener, vare de et eensomt Folk. Deres hele Tilværelse var en forlænget, skjønt tapper og ridderlig Kamp, for at faae fast Fod i et erbret Land.

De vare Forposter og Grændsevagter for Islam. Halvøen var den store Balplads, hvor de gothiske Erobrere fra Norden og de moslemske fra Østen stødte sammen og strede om Overherredømmet, og Arabernes dristige Mod blev endelig overvældet af Gothernes kraftige og varige Tapperhed.

Aldrig var et Folks Tilintetgjørelse fuldstændigere, end de mauriske Spaniers. Hvor ere de nu? Spørg Kyfterne af Barbariet og dets øde Steder! Den fordrevne Lønning af et forudum saa mægtigt Rige forsvandt iblandt Afrikas Barbarer og hørde op at være en Nation. Ikke engang et eget Navn have de efterladt sig, endsskjønt de næsten i aatte Aarhundrede have været et eget Folk.

Det Hjem, de valgde, og som de besadde i Aarthundreder undslaaer sig for at erkjende dem undtagen som Volds mænd og indtrængte Erobrere. Kun Ruiner af nogle Mindesmærker ere alt, hvad der endnu er tilbage, for at aflægge Bidnesbyrd om deres Magt og Herredømme, saaledes som eensomme Klipper, der staae langt inde i det Indre, aflægge Bidnesbyrd om en vidtudstrakt Oversvømmelse. Et saadant Mindesmærke er Alhambra, en musselmanst Grundsteen midt i et kristeligt Land, et østerlandst Palads blandt Vestens gothiske Bygninger, et sitrligt Memento mori over et tappert, fyndigt og elskværdigt Folk, der erobrede, herskede og forsvandt.

Huusholdningen.

Det er paa Tiden at give Læseren en Forestilling om mine huuslige Indretninger paa dette besynderlige Opholdsted. Det kongelige Palads paa Alhambra er overgivet til en god gammel Tomsfrues Opsynd, ved Navn Donna Antonia Molina, men som man paa spanske Viis pleier at kalde med den fortroeligere Benaevnelse Tia Antonia (Tante Antonia). Hun holder de mauriske Sale og Haver i Orden og foreviser dem for Fremmede. Derfor erholder hun ogsaa Foræringer af de Fremmede, og alt hvad Haven indbringer, med Undtagelse af en Afgift af Blomster og Frugter, som hun maa aflevere til Gouverneuren. Hendes Bolig befinder sig i et Hjørne af Paladset, og hendes Familie bestaar af en Broderdatter og en Brodersøn, Børn af to af hendes Brødre. Brodersønnen, Manuel Molina, er en ung Mand af sandt Værd og af ægte spanske Gravidet. Han har tjent i Armeen i Spanien og i Vestindien, men studerer nu Medicin, i Haab om at blive Fæstningslæge, en Post der indbringer i det mindste et hundrede og fyrgetyve Rigsdaler om Aaret. Hvad Broderdatteren angaaer, da er det en lille, plump, fortøiet, andalusisk Pige, ved Navn Dolores, men som formedelst sine klare Dine og sin muntre Character fortienende et bedre Navn.

Hun er erklæret Arving til alle sin Fasters Besiddelser, der bestaae i nogle forfaldne Huse indenfor Fæstningen, der afgive en aarlig Indkomst af omtrent Et hundrede og halvtredsindstyve Rigsbaler. Jeg havde ikke været længe i Alhambra, førend jeg allerede bemærkede, at der bestod en stille Kjærlighedsforstaaelse mellem den sindige Manuel og hans smuksoiede Sødsfendebarn, og at der ikke var andet, der hindrede dem i at forene deres Hænder og Forhaabninger, end at han først skulde have sit Doctordiplom og formedelst Slægtskabet tilkjøbe sig Dispensation af Paven.

Med den gode Dame Antonia har jeg sluttet en Accord, ifølge hvilken hun forsyner mig med Føde og Bopæl, medens den lystige lille Dolores holder mit Værelse i Orden, og opvarter mig under Maaltidet. Desuden har jeg en lang, stammende, guulhaaret Knøs, ved Navn Pepe, til min Tjeneste, der arbejder i Haven, og vilde ogsaa have tjent mig som Opvarter; men deri blev han stukket ud af Sønnen af Alhambra, Matteo Jimenes. Denne muntre og tjenstfærdige Karl har nemlig vidst at mage det saaledes, at han fra det Dieblis, da jeg traf ham ved den yderste Port af Fæstningen, ikke har forladt mig, og han har saaledes indvikket sig i alle mine Planer, at han har indsat sig selv hos mig som Tjener, Cicerone, Ledfager, Vægter og oldgrandskende Baabendrager, saa at jeg har været nødt til at forbedre Tilstanden af hans Garderobe, for at han ikke skulde gjøre sine mange forskellige Forretninger alt for stor Skam. Han har derfor bortslængt sin gamle brune Kappe, som en Snegl sit Huus, og viser sig nu i Fæstningen med en Hat og en pæn andalusisk Trøie, til sine Kammeraters uendelige Velbehag

og store Forbauselse. Den ærlige Matteos Hovedseil er hans alt for store Tjenstagtighed. Da han føler, at han selv har paatrængt sig, for at blive min Opvarter, og at min simple og rolige Levemaade gjør hans Post til et sandt Sincure tænker han altid paa hvordan han skal gjøre sig vigtig og nyttig for mig. Jeg er derfor i en vis Henseende et Offer for hans Tjenstfærdighed. Jeg kan ikke sætte en Fod uden for Paladsets Port, for at see mig om i Fæstningen, uden han ogsaa strax er i Hælene paa mig, for at forklare mig alt, hvad jeg kaster et Blik paa. Men vandrer jeg nu endogsaa paa Nabohøjene, paastaar han, at ville tjene mig som Beskytter, skjøndt jeg har temmelig stærk Mistanke om at han i Tilfælde af et Angreb mere vilde forlade sig paa Længden af sine Been, end paa Kraften af sine Arme. Alligevel er den arme Djævel en ret underholdende Person. Han er trohjertet, og af ubeskrivelig god Lune, snakkesalig som en Landsbyebarbeer, og vel underrettet om alt hvad Gladderagtighed smeder sammen paa Stedet eller i Omegnen. Men hvad der især giver ham Værd er en Skat af Localkundskaber, da han veed at fortælle en mærkværdig Historie om ethvert Taarn, enhver Hvælving, enhver Port i Fæstningen, og selv anseer alt hvad han fortæller for den fuldkomneste Sandhed.

De fleste af disse Historier har han, efter sin egen Tilstaaelse arvet fra sin Bedstefader, en lille Skrædder, der var uundtømmelig rig paa Sagn, næsten hundrede Aar gammel, og saaledes hjemme i Fæstningen, at han kun to Gange var kommen udenfor dens Omkreds. Hans Bod havde næsten i et heelt Aarhundrede været Samlingsstedet

for en Hob ægte Sladderbrødre, der tilbragde den halve Nat der, for at tale om forgangne Tider, og om Alhambras skjulte Hemmeligheder og underfulde Eventyr. Med Murene af dette Sted havde den lille historiske Skræbbers hele Liv, Tænken og Viden været nøie forenede, indenfor dem var han født, indenfor dem aandede og syslede han, indenfor dem døde han, og indenfor dem blev han begravet. Men til Lykke for Verden døde hans Kundskab om de gamle Sagn ikke med ham. Da den sandhedelfsende Matteo endnu var en Dreng, hørde han allerede opmærksomt paa sin Bedstefaders og Sladderselskabets Fortællinger, og derved kom han i Besiddelse af kostelige Kundskaber betræffende Alhambra, som man ikke finder i Bøger, og som dog fortjene enhver nysgjærrig Læzers Opmærksomhed.

Disse Personer er det, der bidrage til min huuslige Bequemmelighed i Alhambra, og jeg kan med Rette spørge om nogen af de Potentater, Moslemin eller Christne, der før mig have boet i dette Pallads, ere blevne opvartede med mere Trostkaab eller have glædet sig ved en muntrere Regjering?

Saa snart jeg staaer op om Morgenens, bringer Pepe, den stammende Gartnerdreng, mig en Afgift af nysplukkede Blomster, som Dolores' mere kunstige Haand sætter en Gre i at smykke mit Bærelse med eller i at ordne i Blomsterglas. Mit Middagsmaaltid holder jeg hvor det falder mig ind; undertiden i en af de mauriske Sale, undertiden under Buegangene i Løvernes Gaard, omgivet af Blomster og Bandspring, og naar jeg gaaer ud, fører den utrættelige Matteo mig til de meest romantiske Afkroge mellem Bjærgene og til de meest fortryllende Punkter i

de omliggende Dale, af hvilke enhver er Skuepladsen for en viunderlig Fortælling.

Skjøndt det er mig behageligt at tilbringe den største Deel af Dagen alene, begiver jeg mig dog undertiden om Aftenen til Donna Antonias lille huuslige Kreds. Denne pleier at komme sammen i et gammelt maurisk Bærelse, der tjener baade til Dagligstue og til Kjøkken, da der i den ene Ende af samme er opmuret et simpelt Arnested, hvis Røg har sværtet Bæggene og næsten udslukket de gamle Arabesker. Et Vindue med en Balkon, der vender ud mod Darrodalen, indlader den kjælige Aftenluft, og her holder jeg da mit tarvelige Aftensmaaltid af Frugter og Mælk, og blander mig i Familiens Samtaler. Spanierne besidde et naturligt Talent eller rettere sagt, god sund Forstand, der gjør dem til behagelige Selskabsbrødre, hvilken Stand de endog høre til, og hvor ufuldkommen deres Opdragelse end har været; desuden falde de aldrig i det Gemene, fordi en vis aandig Værdighed er dem medfødt. Den gode Fæster Antonia er en Dame af en kraftig, forstandig, skjøndt ubannet Aand, og den klarsiede Dolores besidder, skjøndt hun i sit hele Liv kun har læst to eller tre Bøger, dog en tillokkende Blanding af Naturlighed og Fornuft, og overrasker mig ofte med det træffende i sit ukunstlige Spøg. Mangengang underholder Fætteren os, ved at forelæse os et gammelt Skuespil af Calderon eller Lope de Vega, hvortil man seer tydeligt at han bliver dreven af Lyst til at danne og more sit Sødskendebarn Dolores, skjøndt Glutten til hans store Uergrelse i Almindelighed begynder at sove ind, endnu forend han er ved Enden af den første Act. Undertiden

har Fæster Antonia et lille Selskab af underdanige Benner og Undergivne, Beboere af den nærliggende Landsby, eller af Invalidernes Koner hos sig. Disse betragte hende med den største Væfrygt som den, der har Opfynd over Paladset, og fuge at behage hende ved at bringe hende de Nyheder der ere i Omlob i deres By, eller de Rygter, der udsprede i Granada. Ved at lytte til disse Aftenfamtaler, har jeg opsnappet meget Mærkværdigt, der kan tjene til at forklare Folkets Skikke og Eiendommeligheder der i Egnen. Det er fimple Befkrivelser af fimple Fornoielfer; kun Stedets Befkaffenhed giver dem Værd og Interelfe. Jeg betræder en fortryllet Jordbund, og er omgivet af romantifke Minder. Siden min førfte Barndom, da jeg førft ved Bredden af Hudson læfde en gammel fpanff Krønnike om Krigene med Granada, havde denne Stad beftandigt været Gjenftanden for mine vaagne Drømme, og i Tankerne havde jeg allerede ofte betraadt Alhambras romantifke Haller. Nu ere Drømmene fra hine Dage blevne virkelige, og endnu kan jeg neppe troe mine Dine, eller troe at jeg virkelig beboer Boabdis Pallads, og feer fra dets Balkoner ned paa det ridderlige Granada. Naar jeg vandrer igjennem diffe øfterlandfke Gemakker og hører Vandspringene plaffe og Rattergalene flaae; naar jeg indaander Duften af Roferne og mærker Indfydelfen af dette balfamifke Clima, friftes jeg ftedfe til at troe, at jeg er i Mahomeds Paradis, og at den lille, buttede Dolores er en af de klærfiede Houris, der ere beftemte til at bidrage deres til at forøge de fande Troendes Lykfalighed.

Flugtningen.

Siden jeg nedskrev de foregaaende Sider, have vi havt et lille behageligt Optrin i Alhambra, der lod en Sky fare hen over Dolores' soelklare Ansigt. Den lille Pige havde en ægte qvindelig Forkjærlighed for alle Slags Huusdyr, og som en Følge af sin overordentlige Sjelegodhed havde hun opfyldt en af Gaardene i Alhambra med sine Yndlinger. En statelig Paafugl med sin Høne syntes her at føre Herredømmet over prægtige Fasaner, trættekjære Perlehøns og en heel Hær af almindelige Haner og Høns. Men Dolores' største Glæde havde i nogen Tid været et Par Duer, der nylig vare traadte ind i den hellige Ægtestand, og endogsaa havde udstuftet en broget Kat og dens Killinger.

Som Bølg for dette Par, hvor det skulde begynde sin Huusholdning, havde Dolores indrettet et lille Kammer tæt ved Kjøkkenet, hvis Vindue gik ud til en af de stille mauriske Gaarde. Her levede det i et lykkeligt Ubekjendtskab med en Verden hiin Side Gaarden og dens soelbestraalte Tag. Endnu havde det aldrig stræbt efter at flyve over Rygningerne eller at svinge sig op paa Taarnene. Endelig blev, til stor Glæde for dets omme lille Herskerinde, dets dydige Forbindelse lykfsaliggjort med to uplettede, melkehvide Æg. Intet kunde være mere roesværdigt, end

det unge Egtepar's Opførsel ved denne interessante Leilighed. De sad bestandigt paa deres Kede, indtil Eggene vare udklækkede, og saalænge deres nøgne Smaa behøvede Varme og Beskyttelse. Medens den ene saaledes blev hjemme, fløi den anden ud efter Føde, og bragde rigeligt Forraad hjem med sig.

Men dette Billede paa huuslig og ægtefæbelig Lykke forestod desværre en pludselig Forandring. En Morgen tidligt, da Dolores forede Hannen, faldt det hende pludselig ind, at lade ham kaste et Blik paa den store Verden. Hun aabnede altsaa et Vindue, der gik ud til Darrodalen, og kastede ham pludseligt ud paa den anden Side af Alhambras Mure. Første Gang i sit Liv maatte den forbausede Fugl prøve hele Kraften af sine Vinger. Saaledes svævede han ned i Dalen, og svang sig derpaa pludseligt igjen næsten op i Skyerne. Aldrig før havde han naaet en saadan Høide, eller føelt en saadan Henrykkelse ved at flybe. Ligesom en ung, rig, munter Arving, der nylig er kommen til sine Godser, syntes han beruset af sin uindskrænkede Frihed, og henrykt over den ubegrænsede Mark, der aabnede sig for hans Bedrifter. Hele Dagen kredsede den i forunderlige Svingninger fra Taarn til Taarn, fra Træ til Træ. Ethvert Forsøg paa at lokke ham ned, ved at strø Ude paa Taget, var forgjæves. Han syntes at have tabt alle Erindringer om Hjemmet, om sin kjære Mage, om sine nøgne Smaa. For at gjøre Dolores' Angst endnu større, kom den i Følge med trende palomas ladrones, eller Røverduer, hvis Instinct det er at lokke Vandringsduerne til deres egne Dueflag. Flygtning-

gen syntes, som saa mange andre ubetænksumme Unglinger ved deres første Udflugt i Verden, at finde en særdeles Behag i disse velerfarne Kammerater, der havde foretaget sig at lære ham at kjende Livet og at indføre ham i Selskaber. Med dem svævede han omkring alle Tage og Spire i Granada, et Tordenveir trak op over Staden, men han søgte dog ikke sit Hjem, det begyndte allerede at blive mørkt, og han var endnu ikke tilbage. For endnu at forsøge det Hjerteskjærende i dette Optrein, fløi nu ogsaa Hunnen efterat hun havde siddet i flere Timer paa Reben uden at blive afløst, ud efter sin troløse Egtefælle, men blev saalænge borte, at Ungerne døde af Mangel paa Varme og Ly ved det moderlige Bryst. Først langt ud paa Aftenen bragde man Dolores den Efterretning, at den flygtende Fugl havde sat sig paa Generalifets Taarne. Nu traf det sig at Opsynsmanden over dette gamle Slot ogsaa havde et Dueflag, blandt hvis Beboere der skulde befinde sig to eller tre af hine forfærdige Fugle, der vare en Skræk for alle Dueelskerne i Nærheden. Dolores sluttede i Diebliffet deraf, at de to befjærede Gavnve, i hvis Selskab hun havde seet sin Flygtning, vare Beboere af Generalifet. Nu blev der strax holdt Raad i Lante Antonias Bærelse. Generalifet staaer under en anden Jurisdiction end Alhambra, og derfor fandt der en vis Formelighed, for ikke at sige Skinsyge, Sted imellem de to Bevogtere af Slottene. Der blev derfor besluttet, at sende Pepe, den stammende Gartnerdreng, som Gesandt til Slotsforvalteren, med den Begjæring, at han vilde udløvere den flygtende Underfaat af Alhambra, hvis han skulde lade sig

finde paa hans District. Pepe afgik strax til sin diplomatiske Reise, gjennem de af Maaneskinnet oplyste Buske og Gange, men vendte en Time efter tilbage med det sørgelige Svar, at der ikke havde ladet sig see en saadan Fugl i Generalifets Dueflag. Dog gav Slotsforvalteren det høitidelige Løfte, at dersom en saadan Landstryger skulde indfinde sig, om det saa var ved Midnatstid, skulde han i Dieblikket blive anholdt og sendt tilbage som Fange til sin lille fortoiede Herskerinde.

Saledes stod det sig med denne sørgelige Sag, der forarsagede megen Kummer i Paladset, og voldte den utrøstelige Dolores en søvnløs Nat.

„Efter en Nat fuld af Sorger, kommer Glæden om Morgenens,” — siger Ordsproget. Det Første mine Dine saae, da jeg i Morges forlod mit Bærelse, var Dolores med den troløse Dukk i Hænderne, og med Dine der funkede af Glæde, han havde ganske tidligt ladet sig see paa Tinderne, var fløiet frygtsondt fra Dag til Dag, og endelig ind igjennem det velbekjendte Vindue, hvor han overleverede sig selv som Fange. Dog vandt han just ikke megen Tiltro ved sin Tilbagekomst, thi den Forslugenhed, hvormed han fortærede den Føde, man satte for ham, viisde at han, ligesom den forlorne Søn, blot vendte tilbage, fordi Hungeren plagede ham. Dolores skjændte paa ham, for hans troløse Opførsel, og gav ham alle de Dgenavne som en saadan Ustabighed fortjende, skjøndt hun paa samme Tid paa sand Qvindeviis trykte ham til sit Bryst og bedækkede ham med Kys. Men jeg bemærkede ogsaa, at

hun havde været saa forsigtig at stække Bingerne paa ham for at forebygge al Omflakken for Fremtiden, en Forsigtighed, som jeg anmærker til Bedste for alle dem, der have flygtige Elskere eller vandrelystne Egtemænd. Mere end een vigtig Lærdom kunde man uddrage af Historien om Dolores og hendes Dukk.

Forfatterens Værelse.

Da jeg tog min Bolig i Alhambra, var den ene Ende af en Række tomme Værelser af nymodens Bygningsmaade der vare bestemte til Bolig for Gouverneuren, satte i Stand for at modtage mig. De laae i Hovedbygningen af Paladset og havde Udsigt til Esplanaden; den ene Ende af dem stødte til en Mængde smaa Kamre, deels mauriske, deels nyere, som Tante Antonia og hendes Familie beboede, og disse endte med en stor Sal, som den gode gamle Dame brugte som Taleværelse, Kjøkken og Audiencesal, I Maurernes Dage havde den kunnet rose sig af nogen Glæde, men da man havde bygget et Urneste i den ene Ende, havde Røgen sværtet Bæggene, tilintetgjort næsten alle Zirater og udbredt en mørk Farve over det Hele. Fra disse uvenlige Værelser førde en Forsal og en skummel Bindetrappe ned til en Fløi af Taarnet Comares, hvor man, naar man gik ned ad den og aabnede en lille Dør ved Enden af Samme, pludseligt stod som fortryllet i det prægtige Forgemak ved Gesandternes Sal, og havde foran sig Bandspringet der plaskede i Gaarden Alberca.

Det var mig ubehageligt at boe i et af de nymodens Værelser, der laa i Forbygningen af Slottet, og jeg længtes efter at fordybe mig i Hjertet af den egentlige

Bygning. Da jeg nu en Dag vandrede om i de mauriske Haller, fandt jeg i et affidesliggende Gallerie, en Dør, som jeg ikke før havde bemærket, og som sandsynligviis førde til vidtløftige Gemakker, der vare lukkede for Publicum. Her gaves der altsaa en Hemmelighed; her var den fortryllede Fløi af Slottet. Jeg skaffede mig Nøglen til Døren, skjøndt ikke uden Vanskelighed. Den førde til en Række tomme Bærelser af europæisk Bygningsmaade, skjøndt de vare byggede over en maurisk Buegang langs med Lindaraxos lille Have. Blandt dem fandtes der to høie Sale, hvis Loft bestod af Paneelværk af Cedertæe, der var kunstigt og rigt udsmykket med udfaarne Frugter og Blomster, mellem hvilke man saae groteske Maskeer eller Ansigter, skjøndt hist og her bestadigede. Væggene havde, som man tydeligt saae, i gamle Dage været beklædte med Damask, men nu vare de nøgne og overalt bedækkede med overmodige Reisendes ubetydelige Navne. Vindverne der vare itu og aabne for Vind og Veir gik ud til Lindaraxos Have, og Orange- og Citron-Træerne strakte deres Grene ind i Bærelset. Længere henne befandt der sig to mindre høie Sale, der ogsaa gik ud til Haver. I Tavlene paa de panelede Loft saae man Frugtkurve og Blomsterkrandse, der ikke hidrørde fra nogen uøvet Haand, og endnu vare temmelig vel vedligeholdte. Ogsaa Væggene havde været malede al fresco i italiensk Stil, men Malerierne vare næsten ganske udslykkede. Vindverne befandt sig i samme ødelagde Tilstand, som de i de andre Bærelser. Den phantastiske Række af Bærelser endte i et aabent Gallerie med Ballustrader, der løb i en ret Vinkel hen langs en anden Side af Haven.

Denne hele Bolig besad en vis Nethed og Siirlighed i sine Prydelser, og der var noget saa udsøgt og eiendommeligt i Beliggenheden langs med den eensomme lille Have, at det opvakte en vis Deeltagelse i dens Historie. Ved at spørge mig for, erfarede jeg, at denne Bolig var bleven anlagt, i den første Fjerdendeel af det afvigte Aarhundrede, af italienske Kunstnere, den Tid, da Philipp V. og den skønne Elisabeth af Parma bleve ventede til Alhambra, og at den var bestemt for Dronningen og hendes qvindelige Følge. Et af de høieste Værelser var hendes Sovestue, og en snæver Trappe, der dog nu er muret til, havde ført derfra til det kostelige Belvedere, der oprindeligt var en Balkon for de mauriske Sultaninder, men som blev omdannet til et Boudoir for den smukke Elisabeth, hvorfor det ogsaa endnu fører Navn af Dronningens Tocador eller Pynteværelse. Sovestuet, som jeg talde om, havde gennem det ene Vindue en Udsigt til Generaliset og dets med Træer bedækkede Terrasser, medens Alabastervandspringet i Lindaraxos Have sprudlede under det Andet. Denne Have førte mine Tanker endnu længer tilbage til den Tid, da et andet Skjønhedsrige herskede, til de mauriske Sultaninders Dage. „Hvor skøn er denne Have!“ — siger en arabisk Indskrift, — „Hvor Jordens Blomster kappes med Himmels Stjerner. Hvad kan der sammenlignes med Væsen paa hiint Vandspring af Alabast, fuld af krysalklart Vand? Intet uden Maanen i sin Fylde midt paa en skyfri Himmel.“

Aarhundreder ere forsvundne, men hvormeget er der blevet tilbage af denne Scene af, som det lod, henfaldende Skjønhed? endnu var Lindaraxos Have smykket med

Blomster, endnu frembød Vandspringet sit chrystalklare Speil; vel havde Alabasteret tabt sin Hvidhed, og Vandkummen, der var begroet med Ukrud, var bleven et Smuthul for Fiirbeem, men selv i dette Forfald laa der noget, der hævede Deeltagelsen for det Hele, da det taelde om en Brostfældighed, der er uundgaaelig for alle Menneſker og Menneſkeværker. Ja, Eensomheden i disse Bærelser, der engang vare det Sted, hvor den stolte og skjøne Elisabeth opholdt sig, havde en mere rørende Unde for mig, end om jeg havde seet dem i deres forrige Tilstand, straalende af al en talrig Hofstats Herlighed. Jeg besluttede derfor, at opslaae min Bolig i denne Deel af Paladset.

Denne Beslutning vakde stor Forundring hos Familien, da den slet ikke kunde tænke sig nogen fornuftig Grund for at jeg skulde vælge saa eensomme, affidesliggende Bærelser. Den gode Antonia ansaae det for meget farligt. Der i Nabolavet, sagde hun, er det ikke sikkert for Landstrygere; i Hulerne i de tilgrændsende Høie, opholder der sig en Mængde Tattere. Paladset er meget beskadiget og man kan let komme ind fra flere Sider. Rygtet om, at en Fremmed har opslaaet sit Herberg ganske alene i et af disse forfaldne Bærelser, langt borte fra de andre Beboere af Slottet, der slet ikke kunne høre ham, kunne lokke uvelkomne Gæster derhen om Natten, især da det er en almindelig Troe at Fremmede ere vel forsynede med Penge. Dolores forestillede mig den frygtelige Eensomhed der paa Stedet, hvor Ugler og Flagermuus fløi omkring i Mørket; desuden gaves der ogsaa

Første Deel.

der en Ræv og en vild Kat, der huserede i Hvælvingerne og om Natten gjorde en frygtelig Alarm.

Man kunde ikke afbringe mig fra min Grille. Jeg forskaffede mig altsaa en Sommermand, og, med hans og den altid tjenstvillige Matteo Jimenes' Hjælp, bleve Døre og Vindver snart fatte i taalelig Stand. Trods alle disse Forsigtighedsregler tilbragde jeg dog, for at tilstaae Sandheden, den første Nat meget ængstligt i min nye Bolig. Hele Familien ledsagede mig til mit Værelse, og dens Afsked og Tilbagegang gennem de øde Gale og dønnende Gange erindrede mig om hine Spøgelsehistorier, hvori Helten blev ladet alene tilbage, for at bestaae et Eventyr i et fortryllet Huus.

Selv Tanken om den yndige Elisabeth og Skjønhederne ved hendes Hof, der engang havde forskjønnet disse Værelser, formerede, ved en vis Forstemning af Phantasien, endnu mere det Rædselsfulde. Her altsaa havde Skuepladsen været for forsvunden Munterhed og Elskværdighed. Her fandtes endnu Spor af deres Smag og deres Munterhed, men hvad og hvor ere de selv? — Støv og Afke! Beboere af Graven! Skyggebilleder af Erindringen!

En ubeskrivelig, ubestemt Angst overvældede mig. Jeg vilde gjerne have tilskrevet Tanken om Røvere den, og anseet den som en Følge af vor Samtale om Aftenen, men jeg føelde kun altfor vel, at det var noget langt mindre væsentligt, langt mere taabeligt. Med eet Ord, de for længe siden begravne Indtryk fra Ammestuen oplevede igjen og anmassede sig Herredømmet over min Indbildningskraft. Enhver Ting tjende til at ophidse mit Sind. Vindens Raslen i Citrontræerne under mine Vindver havde noget Gyseligt. Jeg

saar ned i Lindararos Have; Bussene frembøde et Hav af Skygge, af hvilken nogle Træer ragede frem, som utydelige, spøgelseagtige Skikkelser. Jeg var glad ved at kunne lukke Vinduet igjen, men mit Bærelse selv var bleven smittet. En Flagermuus havde fundet sin Vej ind i det og surrede snart omkring mit Hoved, snart omkring den eensomme Lampe. De groteske Ansigter, der vare udhugne i Cederloftet, syntes at grine og brøle ad mig. Jeg fattede mig, lo saa godt jeg kunde over denne øieblikkelige Svaghed, besluttede at bekjæmpe den, tog Lampen i Haanden og gik ud for at foretage mig en Vandring gjennem det gamle Palads. Uagtet al Anstrængelse af min Aand var dette dog et vanskeligt Forehavende. Lyset af min Lampe udbredte kun et kort og meget svagt Skin omkring mig; jeg gik altsaa fremad, i det jeg alene befandt mig omgivet af en Smule Lys, medens alt andet laa i et dybt Mørke. De hvælvede Forsale vare som Huler; Loftene i Bærelserne vare ganske indhyllede i Mørke. Hvilken usynlig Fjende kunde ikke lure paa mig der, enten foran mig, eller bag ved mig? Min egen Skygge paa Væggen og Lyden af mine Trin satte mig i Forsærdelse.

Da jeg i denne ophidsede Tilstand kom igjennem Gesandternes store Sal, forenede virkelige Toner sig med dem min Indbildningskraft skabde. En sagte Stønnen og uforstaaelige Udraab syntes at lade sig høre under mine Fødder. Jeg stod stille og lyttede. Da var det, som om de kom udenfra Taarnet. Mangengang lignede de et Dyr's Hulen, mangengang vare de blandede med et rasende Menneskes qualte Skrig og uarticulerede Toner. Det gjennemtrængende Indtryk af denne Lyd, i en saa stille.

Time og paa et saa besynderligt Sted, tilintetgjorde al min Lyst til at fortsætte min eensomme Vandring. Jeg kom hurtigere tilbage til mit Bærelse, end jeg var gaaet ud af det, og aandede først friere, da jeg var inden mine fire Bægge og havde lukket Døren i Laas efter mig.

Da jeg næste Morgen vaagnede ved Solen, der skinnede igjennem mine Vinduer og oplyste enhver Deel af Bygningen med sine milde, fortroelige Straa'er, kunde jeg neppe erindre de Skygebilleder, som Mørket havde fremmanet Natten i Forveien, eller tænke mig hvorledes disse simple, nøgne Omgivelser kunde opfylde alt omkring mig med en saadan indbildt Skræk.

Men den hæslige Hulen og Stønnen, som jeg havde hørt, var slet ikke indbildt. Min Opvarterske Dolores viisde mig snart hvorledes det hang sammen dermed. Det var nemlig en stakkels Banvittig, en Broder til Faster Antonia, der var underkastet hæftige Anfald, under hvilke han blev indesluttet i et hvælvet Bærelse under Gesandternes Sal.

Alhambra i Maaneskin.

Jeg har givet en Beskrivelse over min Bolig saaledes som den var, da jeg først tog den i Besiddelse; men et Par Aftener have frembragt en fuldkommen Forandring baade i den og i mine Følelser. Maanen, der den Gang ikke var synlig, er lidt efter lidt bleven fuld, og staaer nu i sin reneste Glands over Taarnene, i det den udgyder en Strøm af mildt Lys over enhver Gaard, i enhver Sal. Haven nedenunder mit Vindue er venligt oplyst; Orange- og Citron-Træerne ere overdryssede med Sølv; Vandspringet funkler i Maaneskinnet og selv de udsprungne Roser ere næsten fjendelige.

I hele Timer har jeg siddet ved mit Vindue, for at indaande Havens Mildhed, og at gruble over de Menneskers brogede Skjæbne, hvis Historie affpeiler sig dunkelt i de prægtige Mindesmærker rundt omkring mig. Ofte er jeg staaet op ved Midnat, naar alt var fuldkommen roligt og har vandret gjennem den hele Bygning. Hvem kan fuldkomment beskrive en Maaneskinsnat i et saadant Klima, og paa et saadant Sted? Luften af en andalusisk Midnat ved Sommertid er fuldkommen ætherisk. Vi synes opløstede i en reen Atmosfære; vi føle en Sjælsmunterhed, en Nandstriffhed, en Lethed i Legemet, der gjør den

blotte Tilværelse til en Nydelse. Virkningen af Maaneskinnet har desuden i Alhambra noget der ligner Fortryl-
lelse. Enhver Revne, enhver Ridse, som Tiden har frem-
bragt, enhver afbleget Farve forsvinder; Marmoret anta-
ger igjen sin oprindelige Hvidhed; de lange Søilerækker
glinde i Maaneskinnet; Salene ere oplyste af en mild
Glands, saa at den hele Bygning erindrer os om et
Trylleslot i et arabisk Eventyr.

I saadanne Timer er jeg stegen op til en Pavillon,
som man kalder Dronningens Pyntekammer, for derfra
at nyde den mangfoldige, vidtubbredte Udsigt. Til Høire
glinde de snedækte Topper af Sierra Nevada, som Sølv-
fyer paa den dunkle Nathimmel, og alle Omridsene af
Bjærget vare finere betegnede, men dog kjendelige. Men
min største Fornøielse bestod i at læne mig ud over Ræf-
værket paa Tocador, og see ned paa Granada, der laa ne-
den under mig, som et Landkort, hængsunket i dyb Ro-
lighed, medens dets hvide Paladser og Klostre syntes at
flumre i Maaneskinnet.

Mangen Gang hørde jeg sagte Toner af et Dands-
selskabs Kastagnetter, der sværmede paa Alameda, og un-
dertiden den ubestemte Lyd af en Guitarre og Klangene af
en enkelt Stemme, der steg op fra den eensomme Gade
og afmaelde mig en ung Ridder, der bragde sin Dame
en Serenade under hendes Vindue; en gallant Skib fra
fordums Dage, men som nu desværre er i Forsald, und-
tagen i de meest affidesliggende Stæder og Landsbyer i
Spanien. Saadanne Scener holdt mig mange Timer

tilbage i Gaardene eller paa Balkonerne, i det jeg glædede mig ved den Blanding af Drømmeri og Følelse, der henstjæler Tilværelsen i et varmt Klima; og saaledes brød Morgenens mangengang frem, førend jeg gik til Sengs og lod mig lulle i Søvn af de neddrybbende Draaber af Lindaraxos Vandspring.

Beboerne af Alhambra.

Ofte har jeg allerede bemærket, at, jo stoltere Beboerne af et Sted vare i dets skønneste Blomstren, desto ydmygere ere de naar det forfalder, og at der af Kongernes Paladser i Almindelighed blive Braaer, hvortil Betlere tage deres Tilflugt.

Alhambra er i den hurtigste Fremskriden til en saadan Overgang. Naar et Taarn kommer i Forfald, bliver det strax taget i Besiddelse af en eller anden pjalтет Familie, der, næst efter Ugler og Flagermuus, blive de trofaste Beboere af dets gyldne Sale, og udstikke deres Pjalter, Armødens Bannere, af dets Vindver og Skydeskaar.

Jeg har moret mig selv ved at iagttage somme af de pjaltede Væsner, der paa denne Maade have anmasset sig Kongedømmets gamle Sæde, og der, ligesom med Forsæt, ere forplantede herhid, for at give den menneskelige Stolttheds Drama en pussfeerlig Ende. Et af dem bærer endogsaa for Spot den kongelige Titel. Det er et lille bedaget Qvindmenneske, ved Navn Maria Antonia Sabonca, som man i Almindelighed kalder Reyna Coquina eller Sneglebronningen. Hun er tynd nok til at være en Fee, og en Fee maa hun ogsaa efter alle mine Undersøgelser være, da Ingen kjender noget til hendes Herkomst.

Hendes Bolig er et Slags Skuur under den yderste Trappe i Paladset, og hun sidder der paa det kolde Steengulv i Forsalen, arbejder med Naalen og synger fra om Morgen til langt ud paa Natten, til bestandig Morfskab for enhver, der gaaer forbi, thi omendskjøndt hun er et af de fattigste Fruentimmer, er hun dog tillige et af de Lystigste i Verden. Hendes største Fortjeneste bestaaer i den Gave at fortælle Historier, thi der staaer ligesaamange til hendes Tjeneste, som den uudtømmelige Scheherazade fortalte i Tusinde og een Nat. Nogle af dem har jeg hørt hende fortælle i Donna Antonias Aftentertulier, i hvilke hun undertiden aflagde et underdanigt Besøg.

At der maatte være noget feeagtigt ved den hemmelighedsfulde lille Kjælling, var allerede klart af hendes overordentlige Lykke, thi omendskjøndt hun var meget lille, meget hæslig og meget fattig, havde hun dog efter sin egen Fortælling havt fem og en halv Mand, naar man regner for en halv, en ung Dragon, der døde som hendes Brudgom. En Medbeiler til denne lille Feedronning er en stout, gammel Karl, med en purpurød Næse, og som altid sees i en grov Kjole med en trekantet Hat af Bortast og en rød Rokarde. Han er en af Alhambras legitime Sønner og har levet her siden han blev født, og forestaaet adskillige Poster, s. Ex. en deputeret Alguazil, Degneembedet ved Sognekirken, og en Markeurpost ved en Nævesægteskole, der er anlagt ved Foden af et af Taarnene paa Alhambra. Han er saa fattig som en Kirkerotte, men ligesaa stolt som han er fattig, da han roser sig af at nedstamme fra det berømte Huus Aguilar, hvorfra Gonsalvo af Cordova, den store Hærfører, er udsprun-

gen. Ja, han fører virkelig ogsaa Navnet Alonzo d'Agui-
lar, der er blevet saa berømt i Historien om Granadas
Erobring, og alligevel have de ubarmhertige Spottefugle
i Fæstningen givet ham den Titel el padre santo,
eller den hellige Fader, en Bencævnelse, som jeg havde
anseet for alt for hellig i fromme Katholikers Munde,
til at man saaledes skulde gjøre den til et Ogenavn.
Det er en løierlig Lune af Skjæbnen, at fremstille en
Navner og Frende til den stolte Alonzo d'Agui-
lar, i denne Pjalts groteske
Person, der nu lever af at betle i den samme Fæstning,
som hans Stammefader engang hjalp til at betvinge.
Men denne Lod vilde sandsynligviis ogsaa have truffet
Efterkommerne af Agamemnon og Achilles, dersom de
bestandigt havde drevet om rundt om Troias Ruiner.

Uf denne brogede Menighed danner, som jeg har
bemærket, min snaksomme Baabendrager, Matteo Xime-
nez' Familie, i det mindste efter Antallet at regne, en
meget vigtig Deel. At han praler af, at han er en Søn
af Alhambra, er ikke uden Grund. Hans Familie har
boet i Fæstningen siden Erobringen og overført en arvelig
Armod fra Fader til Søn. Ingen af dem har nogensinde
havt en Maravedi i Formue. Hans Fader, der er Baand-
væver af Haandværk, og som fulgte efter den historiske
Skædder, som Hoved for Familien, er nu næsten halv-
fjerdsindstyve Aar gammel, og lever i en Hytte af Leer
og Rør, som han har opført med egen Haand lige over
for Jerngitterporten; Boehavet bestaaer af en brøstfældig
Seng, et Bord, og to eller tre Stole. En Trækiste
indeholder hans Klæder og hans Familiearchiv, det vil

fige, nogle Papirer, der angaae gamle Processer, som han ikke kan læse. Men hans Hyttes Stoltthed er hans Familievaaben, der hænger, prægtigt malet, i en Ramme paa Væggen. Af de forskjellige Qvarterer i dette Baaben seer man tydeligt med hvilke fornemme Huse denne forarmede Familie roser sig af at være beslægtet.

Hvad Matteo selv angaaer, da har han gjort sig al muelig Umage for at forplante sin Slægt, da han har skaffet sig en Kone og talrige Efterkommere, der boe i en forfalden Hytte i Landsbyen. Hvorledes han og hans bære sig ad for at leve, kan han kun sige, der seer i det Skjulte. For mig er det en fuldkommen Gaade, hvordan en spanske Familie af dette Slags kan ernære sig, og dog leve de, og, hvad der er mere, de glæde sig ved deres Tilværelse. Konen gaaer om Søndagen og Helligdagen og spadserer i Paseo i Granada, med et Barn paa Armen og et halvt Dussin i Hælene paa sig; og den ældste, nu temmelig voksne Datter smykker sine Haar med Blomster og dandser lystigt efter Castagnetterne.

Der gives her to Klasser Mennesker, for hvem Livet synes at være en lang Festdag, de meget Rige og de meget Fattige; de Første fordi de ikke behøve at foretage sig noget, de Sidste fordi de intet have at gjøre. Men Ingen forstaaer den Kunst intet at bestille, og at leve af Intet, bedre end de fattige Klasser i Spanien. Klimatet bidrager det Halve dertil og Temperamentet det andet Halve. Giv en Spanier Skygge om Sommeren, og Soel om Vinteren, et lille Stykke Brød, Hvidløg, Olie og Urter, en gammel brun Kappe og en Guitarre, da lader han Verden dreie sig som den vil. Hvad er Armød?

For ham har dette Ord ingen ufordeelagtig Betydning. Den sidder paa ham i høi Stiil, som en luslidt Kjøle; han er en Hidalgo, endogsaa i Pjalter.

Sønnerne af Alhambra ere udmærkede Exempler paa practisk Philosophi. Ligesom Maurerne bildte sig ind, at det himmelske Paradis svævede over denne saa begunstigede Plet af Jorden, er jeg undertiden tilbøielig til at troe, at der endnu hviler en Straale af Gulbalderen paa denne pjaltede Menighed. Den besidder Intet; den gjør Intet; den sørger for Intet. Men hvor isiefaldende deres Lediggang end er om Søgnedagene, feire de dog alle Søndage og Festdage ligesaa omhyggeligt, som den flittigste Arbeidsmand. De besøge alle Gilder og Dandsepladser i Granada og Mabeelavet, antænde Ild paa Høiene St. Hans Aften, og har endnu ganske nylig bandset en klar Maanefkinsnat til et Høstgilde, paa en lille Mark, der bar et Par Skjæpper Hvede, indenfor Fæstningens Indhegning.

Førend jeg flutter disse Anmærkninger maae jeg endnu omtale en Lystighed i Alhambra, der især synes mig paafaldende. Jeg havde ofte bemærket en lang, tynd Karl paa Spidsen af et af Taarnene, der manøvrerede med to eller tre Medesnøre, som om han vilde fange Stjerner. I nogen Tid satte denne Luftfiskers Bevægelser mig i Forundring, og denne tiltog endnu mere, da jeg paa andre Taarne og Bastioner saae endnu andre i samme Stilling og beskæftigede paa samme Maade. Endelig spurgde jeg Matteo Ximenes hvad det var og han løbde mig Gaaden.

Det synes at Fæstningens rene og lustige Beliggen-

hed gjør den, ligesom Macbeths Slot, særdeles skicket til Rugeplads for Svæler, der i tusinde Tal sværme om dens Taarne og larme som Drenge, der ere slupne ud af Skolen. At fange disse Fugle, medens de beskriver deres hurtige Kredse, med Kroge, hvorpaa der er sat Fluer, er en Yndlingsforfølgelse for Alhambras pjaltede Sønner, der med deres Lediggjængervid have opfundet den Kunst at angle i Luften.

Løvegaarden.

Den eiendommelige Ynde ved dette gamle Trylleslot, bestaaer deri, at det fremkalder tusinde Dromme og Billeder af det Forbigangne, og derved indhyller den nøgne Sandhed i Erindringens og Indbildningskraftens skuffende Slør. Da jeg saa gjerne vandrer i disse forføngelige Skygger, op søger jeg ogsaa især de Dele af Alhambra, der meest begunstige disse Sjælens Phantasmagorier, og det er især Løvegaarden og de Haller, der omgive den. Her har Tidens Haand truffet lettest og Sporrene af maurisk Pragt og Herlighed ere forhaanden næsten endnu i deres oprindelige Glands. Jordstjælv have rystet Grundvoldene til denne Bygning og nedstyrtet dens stærkeste Taarne, men se, ikke een af disse smækkre Soiler er forrykket, ikke een af de høie Buer i den lette, skrøbelige Kolonnade er vejet og al det skjønne Gitterværk paa denne Kuppel, der, efter det Udvortes, er saa forgyængelig, som et Kryсталværk af Morgenfrosten, staaer endnu, efter Aarhundreders Forløb, næsten ligesaa friskt, som da det kom fra den mauriske Kunstners Haand. Omringet af disse Minder om det Forbigangne, skriver jeg i den kjærlige Morgenstund, i Abencerragernes berømte Halle. Det blodbestænkte Vandspring, Sagnet om deres Mord, staaer for mig, den høie Vandstraale er nær ved at sprøjte sin

Dug paa mit Papir. Hvor vanskeligt falder det ikke at forene de gamle Fortællinger om Boldsomheder og Blod med det rolige og milde Anstrøg, som det Hele har. Her synes alt at være beregnet paa, at indgyde blide og glade Følelser, thi alt er blidt og skjønt. Selv Lyset falder svagt og mildt ned fra oven gennem Kuppelen, der synes bygget og malet af Fær. Gjennem Portalets vide, udsirede Bue seer jeg ind i Løvegaarden, der langs med sine Søilerader glindser i Soelfskinnet og funkler af sit Båndspring. Den muntre Svale dukker ned i Gaarden, og stiger igjen op, idet den quidrende skyder hen mellem Tagene; den travle Bi sværmer summende over Blomsterbedene, og brogede Sommerfugle slagre fra Blomst til Blomst, og svæve op og jage efter hverandre i den klare Luft. Der behøves kun en lille Dvælselse af Indbildningskraften, for at afmale sig en tankefuld Skønhed fra Haremmet, saaledes som hun fordom svævede hen paa disse eensomme Steder, Skuepladsen for østerlandsk Yppighed.

Men dersom nogen hellere ønsker, at betragte dette Opholdsted i et Lys, der staaer mere i Overensstemmelse med dets Skjæbne, saa lad ham komme, naar Aftenens Skygger mildne Gaardenes Glands, og Mørket begynder at udbrede sig over Hallerne. Da kan man ikke tænke sig noget Bemodigere, eller noget, der staaer mere i Samklang med Sagnet om forsvunden Storhed.

I saadanne Timer op søger jeg Retfærdighedens Hal, hvis dybe, skyggefulde Arkader trække sig langs hen over den øverste Ende af Gaarden. Her blev i Nærværelse af Ferdinand og Isabella og deres triumpherende Hof Høimessen fejret med den største Pragt i Anledning af Over-

givelsen af Alhambra. Man seer endnu Korset paa Muren hvor Alteret var opreist, for hvilket Storcardinalen af Spanien, tilligemed de andre høie geistlige Embedsmænd holdt Messen. Jeg udmaler mig selv denne Scene, da dette Sted var opfyldt med den seierrige Hær, en Blanding af Prælater med Bispehuer, kronragede Munke, staaflædte Riddere, og Hoffolk i Silke og Fløiel; da Kors og Bispestave og religiøse Faner blandede sig med de mægtige spanske Høvdingers Baabenskjolde og Bannere, der vaiede triumpherende i de mauriske Haller. Jeg forestiller mig Columbus, den tilkommende Opdager af en Verden, hvorledes han indtager sin bestedne Plads i en Krog og staaer som en ydmyg, lidet agtet Besøuer af al denne Herlighed. Jeg seer i Indbildningen de katholske Herskere kaste sig ned for Alteret, og bringe deres Tak for deres Seier, medens Hvælvingerne gjentog af den hellige Handling og det dybttonende *Te Deum*.

Det flygtige Fantasiebillede er forsvundet — Skuespillet hensmælder for Indbildningskraften — Tyrster, Præster og Krigere vende tilbage til Forglemmelsen, ligesom de stakkels Moslemin, som de juble over. Deres Triumphs Haller ere tomme og øde. Flagermusen svæver gjennem deres skumle Hvælvinger og Uglen tuder i det nærliggende Taarn Comares.

Da jeg for nogle Aftener siden traad ind i Løvegaarden, studsede jeg ved at see en Maurer i Turban sidde roligt ved Siden af Vandspringet. For et Dieblisk var det mig, som om et af de overtroiske Sagn om dette Sted var traadt ind i Virkeligheden, og en af Alhambra's gamle Beboere havde løst Aarhundredernes Trolldom, og var bleven synlig.

Dog vilde det sig snart, at det blot var en almindelig Dødelig, fra Tetuan i Barbariet, der besidder en Bod i Zacatian i Granada, hvor han sælger Rhabarbara, Pegetsi og lugtende Sager. Da han talede det Spanske flydende, var jeg i Stand til, at indlade mig i en Samtale med ham, og fandt at det var en klog og forstandig Mand. Han fortællede mig, at han ofte besteg denne Høi om Sommeren, for at tilbringe en Deel af Dagen i Alhambra, der erindrede ham om de gamle Paladser i Barbariet, der vare byggede og udsmykkede i samme Stil, skjøndt de ikke vare saa prægtige.

Da vi vandrede gennem Paladset, vilde han mig flere arabiske Indskrivter af særdeles digterisk Skønhed. „Ak Sennor!“ — sagde han; — „da Maurerne endnu vare i Besiddelse af Granada, vare de et muntre Folk, end de nu ere. De tænkte kun paa Kjærlighed, Musik og Poesi. De digtede Vers ved enhver Leilighed, og satte dem alle i Musik. Den af Mændene, der digtede de skønneste Vers, og den af Kvinderne, der havde den skønneste Stemme, kunde være vis paa at blive yndet og foretrukken. Naar nogen den Tid bad om Brød, var Svaret: „Gjør mig et Vers!“ — og den fattigste Betler blev ofte, naar han blot kunde bette i Poesi, belønnet med Guldstykker.“

„Dg er almindelig Følelse for Digtekunsten ganske og aldeles tabt iblandt Eder?“ — spurgde jeg.

„Paa ingen Maade, Sennor!“ — svarede han; — „Folket i Barbariet, endog de af de lavere Klasser, gjøre endnu Vers, og vel endog undertiden ligesaa gode, som forud; men dette Talent bliver ikke saaledes belønnet

Første Deel.

som i gamle Dage. De Rige foretrække Klangen af Gullet for Digt og Musik."

Medens han saaledes taelde, faldt hans Blik paa en af de Indskrivter, der spaaede, de musselmanske Monarkers Magt og Roes, Evigheden. Han ryste paa Hovedet og trak paa Skuldren, da han oversatte den for mig. „Ja! ja! Saaledes har det vel været Tilfældet," sagde han; — „Moslemerne herskede vel endnu i Alhambra, dersom Boabdil ikke havde været en Forræder, der overgav sin Hovedstad til de Christne. De spanske Monarker vilde aldrig have været istand til, at tage den med Magt."

Jeg forsøgte at rense den ulykkelige Boabdils Minde for denne Plet, og at bevise, at de Uenigheder, der bidrog til den mauriske Thrones Undergang, havde deres Oprindelse i hans tigerhjertede Faders Grusomhed, men Maureren vilde ikke lade disse Undskyldninger gjælde.

„Muley Hassan" — sagde han; — „kan vel have været grusom, men han var ogsaa tapper, aarvaagen og patriotisk. Granada vilde endnu have været vort, dersom hans Søn Boabdil ikke havde hindret hans Planer, svækket hans Magt, og saaet Forræderi i Paladset og Uenighed i Leiren. Gid han maa være evig forbandet for dette Forræderi!" Med disse Ord forlod Maureren Alhambra.

Min turbannede Ledfagers Harmes stemmer overeens med en Anekdote, som en Ven fortalte mig, der paa en Reise i Barbariet havde en Samtale med Paschaen af Tetuan. Den mauriske Høvding forespurgde sig meget nøie om Jordbunden, men især om de fortrinligste Egne i Andalusien, om Granadas Uenigheder og om Lævnin-

gerne af det kongelige Palads. Svarene opvakte hos ham alle hine smigrende, og for Maurerne saa kjære Erindringer om deres forrige Riges Magt og Glands.

I det han vendte sig til sit Følge af Moslemin, rev Paschaen sig i Skjæget og udbrod i hæftige Klager over at et saadant Scepter var faldet af de Rettroendes Hænder. Dog trøstede han sig med den Overbeviisning, at den spanske Nations Magt og Velstand nærmede sig sin Ende, at den Tid vilde komme, da Maurerne igjen skulde erobre deres retmæssige Besiddelser, da der igjen skulde holdes mahomedansk Gudsdyrkelse i Moscheen i Cordova, og en mahomedansk Fyrste vilde komme til at sidde paa Thronen i Alhambra.

Dette er det Maurerne i Barbariet i Almindelighed troe og tragte efter, thi de ansee Spanien og i Særdelshed Andalusien for deres retmæssige Arv, som de med Forræberi og Magt ere blevne fordrevne fra. Disse Forestillinger blive nærede og forplantede ved Efterkommerne af de fra Granada bandlyste Maurere, der leve adspredte i Stæderne i Barbariet. Flere af disse opholde sig i Tetuan og have beholdt deres gamle Navne som Paez og Medina; ligesom de heller ikke indlade sig i nogen ægte skabelig Forbindelse med en Familie, der ikke er af ligesaa høi en Herkomst. Denne deres berømmelige Synd bliver af Almuen ogsaa betragtet med en vis Uerbødighed, som man blandt Mahomedanerne sjældent pleier at vise Andre, end den kongelige Slægt.

Disse Familier skulle, som man siger, endnu stedse sukke efter deres Forfædres jordiske Paradis, og om Fredagen holde Bønner i deres Moscheer, hvori de bede Al-

lah, at han vil fremskynde den Tid, da Granada skal gives tilbage til de Retteoende; en Begivenhed, hvorpaa de haabe ligesaa fast og inderligt, som de christelige Korsfarere paa Erobringen af den hellige Grav. Sa, man paaftaaer endog, at Nogle af dem endnu gjæmme de gamle Tegninger og Documenter over deres Forsædres Besiddelser og Haver i Granada, ja endogsaa Nøglerne til Portene, som ligesaa mange Beviser paa deres Urveret, for strax at kunne komme frem med dem, naar den saalænge forventede Dag, da Alt skal gjengives dem, endelig kommer.

Ogsaa Løvegaarden har sin Deel af overnaturlige Sagn. Jeg har allerede omtaelt Troen paa mumlende Stemmer og flirrende Lænker, der om Natten skulle komme fra de myrdede Abencerragers Aander. Men Matteo Ximenes fortalte for nogle Aftener siden, i en Forsamling i Donna Antonias Besøgværelse, noget der var foregaaet i hans Bedstefaders, den historiske Skrædders Tid.

Der var nemlig paa den Tid en invalid Soldat, der havde det Hværv at vise Fremmede om i Alhambra. Da denne en Aften i Skumringen gik igjennem Løvernes Gaard, hørde han i Hallen Godtrin af Abencerragerne. Da han troede, at der endnu var nogle Fremmede der, gik han derhen, for at tilbyde dem sin Tjeneste; da han til sin Forbauselse saa fire rigtklædte Maurere med Guldbrynier, og gyldne Sværd, og Dolke, der vare besatte med Edelstene. De vandrede frem og tilbage med høitidelige Skridt, og bleve nu staaende og vinkede ad ham, men den gamle Soldat smurde Hæser, og kunde fra det Dieblisk ikke mere overtales til at betræde Alhambra. Saaledes

vende Menneskerne ofte selv deres Lykke Ryggen, thi Matteo er fast overtydet om, at Maurerne havde i Sinde at vise ham det Sted, hvor deres Skatte ligge begravne. En af denne Invalids Eftermænd var klogere. Han kom ganske fattig til Alhambra, men efter nogle Aars Forløb gik han til Mallaga, Kjøbde Huse, holdt Heste og Vogn, og lever endnu der som en af de ældste og rigeste Indvaanere, og alt dette, som Matteo viseligt forudsætter, som en Følge af at han har opdaget disse mauriske Spørgsers gyldne Hemmelighed.

Boabdil el chico.

Min Samtale med Manden i Løvegaarden bragde mig til at eftertænke Boabbils besynderlige Skjæbne. Aldrig var et Dgenavn mere passende, end det, hans Undersaatter gav ham, el Bogoybi, eller den Ulykkelige. Hans Ulykker begyndte næsten i Buggen. I sin spædste Ungdom blev han indspærret af en umenneskelig Fader og truet med Døden, som han kun undgik ved sin Moders List. I de paafølgende Aar blev hans Liv forbittret og ofte bragt i Fare, ved Fiendtligheder af hans Farbroder, der vilde bemægtige sig Thronen. Hans Regjering blev foruroliget ved bestandige Indfald udenfra, og ved indvortes Tvistigheder; snart var han en Fiende, snart en Fange, snart en Ven af Ferdinand, men stedse hans Legetoi, indtil han ved denne troløse Tyrstes forenede List og Magt blev overvunden og stødt fra Thronen. Udjaget af sit Fædreland, søgte han Tilflugt hos en africanisk Tyrste, og faldt ukjendt i et Slag, hvori han kæmpede for en Fremmeds Sag. Ikke engang med hans Død endte hans Ulykke. Dersom Boabdil satte Priis paa at efterlade et ærefuldt Navn paa Historiens Sider, hvor grusomt er da hans Forhaabninger ikke blevne skuffede? Hvem har anvendt den mindste Opmærksomhed paa de spanske Maurers romantiske Historie, uden at gysse af Rædsel over de

Grusomheder, der fortælles om Boabdil? Hvo er ikke bleven rørt, ved hans elskværdige og ædle Gemalindes Lidelser, da han underkastede hende en Kamp paa Liv og Død paa Grund af en Beskyldning for Utroskab? Hvo er ikke bleven rystet ved det Mord, han i et Anfald af Raseri, skal have udøvet paa sin Søster og begge hendes Børn? Hvo har ikke føelt sit Blod syde ved det umenneskelige Mord paa de tappre Abencerrager, af hvilke han skal have ladet halshugge sex og tredive i Lovernes Gaard? Alle disse Beskyldninger ere blevne gjentagne i mangehaande Skikkelser; de ere gaaede over i Ballader, Skuespil og Romanzer, indtil de saaledes have flaaet Rødder i Folkets Sind, at man ikke saa let kan fordrive dem igjen. Der gives ingen Fremmed af Opdragelse, der besøger Alhambra, uden at spørge efter det Bandspring, hvor Abencerragerne ere blevne halshuggede, eller som ikke med Gytsen betragter det tilgittrede Galleri, hvori Dronningen skal have siddet i Fængsel; ja der gives ingen Landmand i Begaen, der ikke synger disse Historier i raae Vers til Guitarren, medens hans Tilhørere af dem lære at forbande Boabdils Navn.

Og dog er aldrig et Navn blevet falskeligere og paa en uretfærdigere Maade beskjemmet. Jeg har undersøgt alle troværdige Krøniker og Breve af spanske Skribenter, der levede paa Boabdils Tid, og af hvilke nogle endog nød de katholske Monarkers Tillid og befandt sig i Leiren under Krigen; jeg har ligeledes benyttet alle arabiske Ailder, som jeg kunde komme til, ved Hjælp af en Oversættelse, og jeg har intet fundet, der kunde retfærdiggjøre disse hadske, sorte Beskyldninger. Alle disse Fortællinger

have ustridigt deres Oprindelse fra et Værk, som man i Almindelighed kalder: „De borgerlige Krige i Granada," og som indeholder en saakaldet Historie om Feiderne mellem Zegrierne og Abencerragerne under det mauriske Riges sidste Kamp. Dette Værk udkom oprindeligt paa Spansk og skulde være oversat af det Arabiske af en vis Gines Perez de Hita, en Borger fra Murcia. Det er siden bleven oversat i flere Sprog og Florian har af det laant meget til sin Fortælling Gonsalvo af Cordova, ja, det har siden den Tid vidst at skaffe sig Udseendet af en virkelig Historie, og har fundet Tiltro hos Folket, men især hos Landalmuen omkring Granada. Alligevel bestaaer det Hele af en Masse af Opdigtelser, blandede med nogle faae forvanskede Kjendsgjerninger, hvorved det har faaet et Anstrog af Sanddruhed. Det bærer den indre Vished om sin Uægtighed ved sig, da Maurernes Sæder og Skikke deri ere skildrede paa den meest overdrevne Maade, og der fremstilles Scener, der ere saa ufordragelige med deres Vaner og Troeslærdomme, at det er en Umuelighed, at en arabisk Skribent kan være Forfatteren.

Det forekommer mig, at der ligger noget virkeligt Forbryderiskt i de overlagte Fordreielser i dette Værk. Ustridigt maa man tilstaae den romantiske Digtning en viid Mark; dog gives der visse Skranker, som man ikke tør overskride, og de Navne paa berømte Døde, der tilhøre Historien, bør ligesaaalidet bagvadsfæes, som berømte Levedes. Man skulde virkelig troe, at den uheldige Boabdil havde lidt nok for sin meget undskyldelige Gæstfrihed mod Spanierne derved, at han blev berøvet sit Rige, uden at hans Navn tillige burde paa saa uretfærdig en Maade

beffjæmmes og tjene til Dgenavn for alt Skammeligt i hans Fædreneland, endogsaa i hans Fædres Boliger.

Det er paa den anden Side heller ikke min Hensigt, at paaftaae, at alt det, man beffyllder Boabbil for, ganske er uden historisk Grund, men saa vidt jeg har kunnet udforske dette, synes det, at det snarere maa lægges hans Fader Uben Hassan til Last, der baade af christelige og af arabiske Krønikeskrivere bliver skildret som et Væsen af et vildt og grusomt Sindelag. Ham var det, der domde Ubencerragerens berømte Slægt fra Livet, paa den blotte Mistanke, at de havde indladt sig i en Sammensværgelse, for at styrte ham fra Thronen.

Historien om Anklagen mod Boabbils Dronning, og om hendes Fangenskab i et af Taarnene i Alhambra kan ogsaa antages som en Begivenhed i hans tigerhjertede Faders Liv. Uben Hassan givtede sig nemlig, da han var bleven gammel, med en smuk, christelig Fange af ædel Stamme, der antog det mauriske Navn Zoraide, og med hende avlede han to Sønner. Hun var ærgjærrig, og hendes Bestræbelser gik ud paa at hendes Børn skulde arve Thronen. Til den Ende anvendte hun al sin Indflydelse paa Kongens mistroiske Sind og indgjød ham Mistanke mod Børnene af hans andre Hustruer og Medhustruer, hvilke hun beffylde for, at de havde sammensvoret sig mod hans Throne og Liv. Flere af dem bleve dræbte af den grusomme Fader. Ogsaa Uyra la Horra, Boabbils dydige Moder, der før havde været hans meest elskede Hustru, blev nu en Gjenstand for hans Mistanke. Han indspærrede hende og hendes Søn i Taarnet Comares, og vilde have opoffret Boabbil til sit Raserie, dersom

hans dydige Moder ikke om Natten havde heiset ham ned, ved Hjælp af sit eget og sin Kammerpiges Bælte, hvorved det blev ham mueligt at flygte til Cadix.

Disse ere de eneste Spor, jeg har kunnet finde, af en anklaget og fængslet Dronning, og af dem seer man, at Boabbil var den Forfulgte og ikke Forfølgeren.

Under hans hele, korte, urolige og ulykkelige Regjering, finde vi hos Boabbil kun Beviser paa en mild og venlig Charakter. Han vandt strax sit Folks Hjerter, ved sin behagelige, huldsalige Opførsel; han var stedse fredeligt findet og straffede aldrig dem haardt, der satte sig op imod ham. Han besad personlig Tapperhed, men han manglede moralskt Mod, saa at han ved betænkelige og vanskelige Omstændigheder viisde sig vaklende og ubestemt. Denne Uandssvaghed fremskyndte hans Undergang, fordi den berøvede ham den heltemæssige Anstand, der vilde have givet hans Skjæbne Storhed og Holdning, og gjort ham værdig til at ende det glimrende Skuespil af Moslemernes Herredømme i Spanien.

Erindringer om Boabdil.

Medens mit Sind endnu er varmt af den ulykkelige Boabbils Skjæbne, gaaer jeg videre for at skildre de Erindringer, der ere forbundne med hans Historie, og som endnu ere forhaanden paa denne Skueplads for hans Bælde og Elendighed. Blandt Malerierne i Galleriet i Generalisets Palads hænger hans Portrait. Hans Ansigt er mildt, smukt og har noget Tungsindigt. Farven af hans Hud er siin, og han har blondt Haar. Er dette et tro Billede af hiin Mand, saa kan han vel have været vaklende og ubestemt, men noget grusomt og uvenligt viser der sig ikke i et eneste Træk. Jeg besøgte derpaa det Fængsel, hvori han sad fangen som Børn, da hans haarde Fader pønsede paa hans Undergang. Det er en sædvanlig Hvælving i Taarnet Comares, under Gesandternes Hal. Et lignende Rum, der var skilt derfra ved en Gang, var det Fængsel, hvori hans Moder, den dydige Anra la Horra, sad. Murene ere uhyre tykke, og de smalle Vinduer forsynede med Jernstænger. Et snevert Steengallerie, med et lavt Brystværn gaaer paa de tre Sider omkring Taarnet, men dog i en betydelig Høide over Jorden. Fra dette Gallerie er det, at Dronningen skal have heiset sin Søn ned, med sit og sin Kammerpiges Bælte, i den mørke Nat, paa Siden af Høien, ved Joden

af hvilken en Tjener stod færdig med en hurtig Ganger, for at bringe Prindsen til Bjærgene.

Da jeg gik over Galleriet afmaelde min Indbildningskraft mig den angstfulde Dronning, hvorledes hun bøiede sig ud over Brystværnnet og med bankende Moderhjerter lyttede til den ringeste Gjenlyd af Hestens Hov, da hendes Søn sprængte gennem den snævre Darrodal.

Derpaa saa jeg mig om efter den Port, gennem hvilken Boabdil drog bort fra Alhambra, da han stod i Begreb med at overgive sin Hovedstad. Med et knuust Hjertes sørgelige Lune forlangde han af de katholske Monarker, at det aldrig mere skulde være nogen tilladt at gaae igjennem denne Port. Hans Begjæring blev, ifølge de gamle Krøniker, ogsaa opfyldt ved Isabellas Deeltagelse og Porten muret til. Forgjæves spurgde jeg i nogen Tid efter en saadan Port, endelig erfarede min underdanige Tjener Matteo af en gammel Beboer af Fæstningen, at der endnu var en forfalden Port, gennem hvilken, ifølge Sagnet, den mauriske Konge skulde være gaaet ud af Fæstningen, og som, saavidt de ældste Indvaanere kunde huske, aldrig var bleven aabnet meer.

Han førte mig til dette Sted. Døren var i Midten af noget, der fordum havde været et umaadeligt Taarn, la Torre de los sieteuelos, Taarnet med de syv Stokværk. Dette er et i Nabolavets overtroiske Historie meget berøgtet Sted, da det skal være Skuepladsen for underlige Syner og maurisk Trolddom.

Dette fordum saa frygtelige Taarn er nu ikke andet

end en Ruin, eftersom det er bleven sprængt i Luften af Franskmændene, da de forlode Fæstningen. Store Masser af Mure ligge adspredte omkring i det høie Græs, eller overfyggede af Viinranker og Figentræer. Portbuerne have vel faaet Revner af Stødet, men de staae dog endnu, og saaledes har man igjen, skjøndt uden at tænke paa det, opfyldt den stakkels Boabdils sidste Ønske, ved at opfylde Porten med de nedstyrtede Ruiner, hvorved den er bleven ganske utilgjængelig.

I det jeg fulgte den mahomedanske Monarks Bei, saa langt, man endnu erindrer den, reed jeg op ad Martyrernes Høi, langs med Haverne ved Klostret af samme Navn, og derfra ned igjennem en raa Kløft, der er begroet med et Krat af Aloer og indiske Figentræer, og indfattet af Huler og Hytter, fulde af Tatere. Dette var den Bei, som Boabdil havde taget, for ikke at komme igjennem Staden. Skraaningen var saa steil og ujevn, at jeg maatte staae af Hesten og lede den.

Da jeg kom ud af Kløftet og var redet forbi Mølleporten, *puerta de los molinos*, naaede jeg den offentlige Spadseregang, som man kalder Prado, og endelig, ved at følge Løbet af Xenil, til en lille maurisk Moschee, der nu er bleven forvandlet til et Kapel for den hellige Sebastian. En Tavle i Muren fortæller, at Boabdil her overgav Granadas Nøgler til de spanske Herskere. Derfra reed jeg langsomt over Vegaen til en Landsby, hvor den ulykkelige Konges Familie og Tyende ventede paa ham, thi han havde Matten i Forveien sendt dem bort fra Alhambra, for at hans Moder og Ugtesfælle ikke skulde tage

Deel i hans personlige Ydmngelse, eller blive udsatte for Erobrernes Blikke. Ved at følge den Bei, som den lille Hob kongelige Flygtninger havde taget, naaede jeg til Foden af en Række af steile, ufrugtbare Høie, der danne Bæltet af Alpurrerbjærgene. Fra Toppen af en af disse saa den ulykkelige Boabdil for sidste Gang tilbage paa Granada, og den bærer denne udtryksfulde Benaevnelse efter hans Sorg, *la cuesta de las lagrimas*, Taarehøien. Siin Side samme vinder en sandig Bei sig igjennem en raa, uvenlig Drk, der maatte forekomme den stakkels Konge dobbelt sørgelig, da den førde til Forviisning.

Jeg sporede min Hest og naaede Toppen af en Klippe, hvor Boabdil udtaelde sine sidste smertelige Drb, da han vendte Dinene bort fra det sidste Afskedsblik paa Staden. Den hedder endnu *el ultimo suspiro del Moro*, Maurerens sidste Suk. Hvem kan forundre sig over hans Sorg, da han blev fordrevet fra et saadant Rige og en saadan Bolig. Med Alhambra syntes han at opgive al sin Slægts Ære, al sit Livs Roes og Glands.

Her var det ogsaa, at hans Græmmelse blev endnu mere forbittret ved Bebreidelser af hans Moder Ayra, der saa ofte havde staaet ham bi i Farens Dage, og nu forgjæves søgte at indgyde ham sit eget bestemte Mod. „Du gjør vel i“ — sagde hun, — „at græde som en Kvinde over det, Du ikke har kunnet forsvare som en Mand!“ — Drb der mere røbe en Fyrstindes Stolthed, end en Moders Æmhed.

Da Biskop Guevara fortalte Karl V denne Anecdote, istemmede Keiseren dette Udtryk af Foragt for den

ustadige Boabbits Svaghed. „Harde jeg været i hans Sted, eller han i mit" — sagde den stolte Fyrste, — „vilde dette Alhambra være blevet min Grav, førend jeg vilde have levet som en Flygtning i Alpurarrerne."

Hvor let er det dog for Menneſker, der ere i Magt og Lykke, at præke Heltetod for den Overbundne! Hvor lidt forſtaaede, at Livet ſelv maa ſtige i Værdi hos den Ulykkelige, naar han intet har mere tilbage end Livet.

Balkonen.

Udenfor det midterste Vindue i Gesandternes Hal er der en Balkon, som jeg allerede har tælt om. Den stikker frem af Siden af Taarnet, som et Buur, høit i den frie Luft over Træernes Toppe, der vore paa den steile Side af Høien. Den tjener mig til et Slags Observatorium, hvor jeg ofte sætter mig ned, og betragter baade Himmelen ovenover mig og Jorden nedenunder mig. Foruden den kostelige Udsigt, som man har herfra over Bjerge Dale og Beie, gives der ogsaa her en lille vrimsende Skueplads, der ligger aaben for mine Bine. Ved Foden af Høien nemlig befinder der sig en Alameda eller offentlig Spadseregang, der vel ikke er saaledes i Moden, som den nyere og prægtigere Spadseregang ved Xenil, men dog kan rose sig af en afvejlende malerisk Menneskevrimmel. Her møde de rigere Borgere fra Forstæderne, tilligemed Præster og Munkke, der for Appetittens og Fordøielsens Skyld gaae frem og tilbage, Maioer og Maiaer, Straajunkere og Skjønne af de simplere Klasser, i deres andalusiske Dragter, storpralende Smuglere, og mangen Gang ogsaa tættilhyllede, hemmelighedsfulde Friere af de høiere Stænder, ifølge lønlige Vink.

Der findes her et bevæget og broget Malerie af det spanske Liv og af spanske Characterer, som det morer mig at

studere, og ligesom Naturforskeren besidder sit Microskop, til Hjælp i sine Grandfkninger, har jeg ogsaa en lille Lommefiggert hos mig, der bringer mig nærmere til Skikkelserne i disse blandede Grupper, saa at jeg virkelig mangesengang troer, at kunne gjætte Indholdet af deres Samtaler af deres Miner og Gebærder. Saaledes er jeg paa en vis Maade en usynlig Tilskuer, og kan, uden at forlade min Tensomhed i et Dieblisk hensesætte mig midt i et Selskab; et sjældent Fortrin for et Menneske af en sky og stille Sindsbeskaffenhed, der, som jeg, saa gjerne betragter Livets Skuespil, uden selv at ville fremtræde som en af de Spillende.

Neden under Alhambra ligger der en betydelig Forstad, der ganske udfylder den snævre Dal og trækker sig op ad den modsatte Høi Albaycia. Mange af Husene ere byggede i maurisk Stil, med runde Patios eller Gaarde der afsjæles af Vandspring og for oven ere aabne; men da nu Indvaanerne tilbringe den største Deel af Sommeren i disse Gaarde og paa de flade Tage, saa er det en Følge, at en ætherisk Tilskuer, som jeg, der kan see ned paa dem fra Skyerne, er i Stand til at kaste mangt et Blik paa deres huuslige Liv.

Jeg nyder i en vis Henseende de samme Fordele, som Studenten i den berømte spanske Fortælling*), der saae Madrid ligge for sig uden Tage, og min snaksomme Baabendrager Matteo Ximenes staaer mig af og til bi som Usmodi, for at give mig de forskjellige Underretninger om Husene og deres Beboere.

*) El diablo coxuelo, Haltefanden.

Dog foretrækker jeg det, selv at søge at udfinde deres Historie, og kan sidde saaledes i hele Timer, og af tilfældige Bink og Kjendemerker, der falde mig i Minne, danne mig det hele Bæv af nogle af de travleste Dødeliges Planer, Rænker og Beskjæftigelser. Der gives næsten intet smukt Ansigt eller nogen isienfaldende Figur, som jeg daglig seer, uden at jeg lidt efter lidt har udtænkt mig en dramatisk Historie om den, endsskjønt nogle af mine Characterer undertiden handle lige imod de Roller, som jeg har anvist dem, og derved bringe mit hele Drama i Forvirring.

For nogle Dage siden, da jeg saaledes med mit Glas betragtede Gaderne i Albaycia, bemærkede jeg en Procession med en Novice, der skulde indflædes, og derved forskjellige Omstændigheder, der opvakte hos mig den inderligste Deeltagelse i et ungt Væsens Skjæbne, der paa denne Maade var bestemt til at begraves levende. Jeg forsikrede mig til min Glæde om at hun var smuk, og hendes blege Kinder overbeviste mig om, at hun snarere var et Offer, end en, der frivilligt indviede sig. Hun var klædt i prægtige Klæder og bar en Krands af hvide Roser; men det var tydeligt at hendes Hjerte var oprørt ved dette Gjøgleværk af en aandig Forbindelse, og sukkede efter sin jordiske Kjærlighed. En høj, mørktudseende Mand gik ved Siden af hende i Toget. Det var klart at han var den tyranniske Fader, der af en bigot eller uædel Hensigt havde fordret dette Offer af hende. Iblandt Mængden befandt der sig en mørk, smuk ung Mand i andalusisk Dragt, der syntes at hæfte et Blik paa hende fuldt af Græmmelse. Sikker var denne den hun elskede i Løndom, fra hvem

hun for evigt maatte skilles. Min Uergrelse steg endnu høiere, da jeg paa Ansigterne af de Munke og Geistlige, der ledsagede hende, fandt et Udtryk af Ondskab; Toget naaede Klosterkirken. Solen skinnede for sidste Gang paa den stakkels Novices Krands, da hun skreed over den uhyggelige Dørtærskel og forsvandt i Bygningen. Mængden trængde nu efter med Kappe, Kors og Sang; Elskeren dvælede et Dieblisk i Døren. Jeg kunde tænke mig Tummelen af hans Følelser, men han blev Herre over dem, og traad ind. Nu fulgte der et langt Mellemrum — Jeg udmaelte mig imidlertid Scenen derinde; den stakkels Novice berøvet sin fortvarende Stads, iført den grove Klosterdragt; hendes Brudekrands taget af hendes Pande, hendes skjønne Hoved berøvet de lange Silkeloffer — jeg hørde hende fremstønne det grusomme Løfte. Jeg saae hende udstrakt paa Baaren, med Liigklædet over sig, medens Liigmesen blev holdt; jeg hørde Orgelværkets dybe Toner, og det sørgelige Requiem, istemmet af Nonner; Faderen saae til med haarde, ufølsomme Ansigtstræk. Elskeren — dog nei! min Indbildningskraft nægtede mig at male Elskeren. Maleriet blev her ufuldendt.

En føie Tid efter strømmede Mængden igjen ud, og fordeelte sig paa forskellige Veie, for at nyde Solens Lys og at styrte sig ind i Livets travle Virksomhed; men Dfferet blev tilbage. Blandt de Sidste, der kom ud, befandt Faderen og Elskeren sig. De vare i en alvorlig Samtale med hinanden. Den Sidste var meget hæftig i sine Bevægelser. Jeg ventede en voldsom Ende paa Skuespillet, men Hjørnet af en Bygning traad i Veien og skjulde

Skuepladsen. Med smertelig Deeltagelse har mine Blik siden den Tid ofte vendt sig imod Klosteret. Forgangen Nat saae jeg Lys i et affidesliggende Vindue i et af dets Taarne. „Der,“ — sagde jeg ved mig selv; — „sidder nu den uhyggelige Nonne og græder i sin Celler, medens hendes Elsker maaskee gaaer forbi hendes Vindue med unyttig Angst.

Den tjenstfærdige Matteo afbrød mine Betragtninger og forstyrrede paa een Gang min Indbildningskrafts Spindelvæv. Med sin sædvanlige Iver havde han indhentet Efterretninger angaaende hiin Scene, der gjorde alle mine Drømme til Skamme. Heltinden i min Roman var hverken ung eller skøn; hun havde ingen Elsker — var frivilligt gaaet i Kloster, som et agtværdigt Tilflugtssted, og var sølgelig en af dets glædeste Beboerinder.

Det varede nogen Tid, førend jeg kunde glemme den Uret, som Nonnen havde gjort mig, ved saaledes mod alle Romantikens Regler at være lykkelig i sin Celler; dog forjog jeg min Spleen derved, at jeg et Par Dage iagttog en forføiet Brunettes nydelige Coquetterier, der fra Skjule af en med blomstrende Buske og et Solstjærm af Silke forsynet Balkon, førde en hemmelig Brevværling med en smuk, brun Cavaleer med store Bakkensbarter, der meget ofte besøgte Gaden under hendes Vinduer. Undertiden saae jeg ham snige sig derhen meget tidligt, indhyllet i sin Kappe lige til Dinene; mangan Gang lurede han ogsaa i forskellige Forklædninger ved et Hjørne, og det var tydeligt at han ventede paa et Signal for at snige sig ind i Huset. Om Natten hørde

man Klangen af en Guitarre, og saa en Løgte, der bevægede sig frem og tilbage fra Balkonen. Jeg forestillede mig derved en Intrigue, der lignede Grev Almarivas, men blev igjen skuffet i alle mine Forudsætninger, da jeg erfarede, at den formeentlige Elsker var Damens Egtefælle, og en bekjendt Smugler, saa at alle disse hemmelighedsfulde Tegn og Bevægelser ustridigt havde Hensyn til et eller andet Smuglerie.

Det morede mig ogsaa mangengang fra min Balkon at betragte de forskjellige Forandringer, der efter de forskjellige Afdelinger af Dagen foregik paa Skuepladsen neden under mig.

Neppe havde det første Daggrøn farvet Himmelen og den tidligste Hane gaaet i Hytterne ved Høien, førend Forstæderne allerede gav Tegn til levende Virksomhed, thi de kjølige Morgentimer ere om Sommeren meget kostbare i dette hede Klima. Enhver gjør sig Umage for at benytte Solens Opgang til sit Dagværk. Muulæselldrivren begynder sin Dagreise med sine Lastdyr; den Reisende gjør Karabinen fast ved sin Sadel, og bestiger udenfor Døren af Gjæstgivergaarden sin Hest; den brune Landmand driver sine Æsler affæd, belæssede med Kurve fulde af moden Frugt og friskebugget Grønt, thi de omhyggelige Huusmødre ile allerede til Torvet.

Nu er Solen staaet op og skinner langs med Dalsen, idet den forgylder Randen af Buskenes gjennemsigtige Blade. Morgenklokkerne tone melodisk gennem den rene, skjønne Luft og forkynde Andagtstimen. Muulæselldrivren holder med sine Lastdyr udenfor Kapellet, stikker sin Stav gennem Bæltet, og træder med Hatten i Haan-

den, i det han glatter det ravneforte Haar, ind, for at høre Messen og gjøre en Bøn for en lykkelig Reise gennem Bjærgene. Og nu stjæler ogsaa paa sine siirlige Fødder den yndige Sennora sig bort, i den nette Basquina, med den urolige Bifte i Haanden, med det dunkle Die fremlynende under den pæne Mantillas rige Folder. Hun op søger en meget besøgt Kirke, for at forrette sin Morgenbøn; men den omhyggeligt ordnede Klædning, de nydelige Skoe, Strømperne saa fine som Spindelvæv, det omhyggeligt flettede Ravnahaar, den friskt afbrudte Rose der fremskinner under det som en Juvel, viser tydeligt, at Jorden deler hendes Tanker med Himmelen. Slip hende ikke af Syne, omhyggelige Moder, eller jomfruelige Tante, eller aarvaagne Duenna, hvem Du endogsaa er, der følger bag efter hende!

Som Morgenen skrider frem, formerer Arbeidets Trængsel sig fra alle Sider. Gaderne ere opfyldte med Mennecker og Lastdyr, og der er en Summen og Brusen, som af Oceanets Bølger. Eftersom Solen skrider frem mod Middagshøiden aftager Larmen lidt efter lidt. Om Middagen indtræder en formelig Pause. Den efter Luft snappende Stad hensynker i Mathed, og i flere Timer er der en almindelig Rolighed. Vindverne ere lukkede, Gardinerne trukne for, Indvaanerne flygtede til de kjæligste Bærelser i deres Boliger. Den velmædskede Munk snorker i sit Dormitorium; den kraftige Lastdrager ligger udstrakt paa Stenebroen ved Siden af sin Byrde; Landmanden og Dagleieren sove under Træerne i Alameda; indnyssede af Græshoppens hæse Sang. Gaderne ere forladte af Alle, undtagen af Vandbærerne, der forfriske

Dret ved at udraabe deres perlende Driks Fortjenester:
 „Koldere, end Sneen paa Bjærgene!“

Naar Solen igjen daler, bliver alt levende paa ny, og naar Aftenklokken forkynnder dens Nedgang, synes hele Naturen at glæde sig ved at Dagens Tyran falder. Nu begynder Larmen af Fornøielserne, naar Indvaanerne ile ud for at nyde Aftenlusten og den korte Skumring paa Spadseregangen og i Haverne langs med Darro og Xenil.

Naar Natten indtræder, antager den lunefulde Skueplads en ny Skikkelse. Et Lys efter et andet begynder at funkle; her en Fakkell fra et Balkonvindue, hist en Botivlampe foran et Helgenbillede. Saaledes træder Staden lidt efter lidt ud af det almindelige Mørke, og straa-ler i enkelte Lys, som Stjernehimmelen. Nu lyder fra Gaarde og Haver og Gader og Stræder Klangen af utal- lige Guitarrer, Larmen af Kastagnetterne, og sammen- smelter i denne luftige Høide til en sagte almindelig Concert. Nyd Diebliffet! dette er den muntre, forelskede Andalusiers Tro, og paa ingen Tid udøver han den med mere Iver, end i de balsamiske Sommernætter, hvor han hylder sin Herskerinde ved Dands, Elfskovsviser og lidens- skabelige Serenader.

En Aften sad jeg paa min Balkon, glædende mig ved den lette Luftning, der viftede fra Bjærget gjennem Trærnes Toppe, da min underdanige Historieffriver Matteo pegede paa et rummeligt Huus i en dunkel Gade i Al- bancia, og fortalte mig, følgende Anecdote, som jeg vil fortælle saa godt jeg kan erindre den.

Murerens Eventyr.

Der var engang for længe siden en fattig Murer eller Steensætter i Granada, der meget omhyggeligt feirede Festsdage og Søndage og hellige Mandage ovenikjøbet, og dog, uagtet al sin Gudfrygtighed blev fattigere og fattigere, saa at han neppe kunde fortjene Brødet til sin talrige Familie. En Nat blev han opvakt af sin første Søn ved en Banken paa Døren. Han lukkede op og saae en lang, mager Præst, der saae ud som et Lig, staae for sig.

„Hør engang, min ærlige Ven!“ — sagde den Fremmede; — „Jeg har bemærket at I er en god Christen og at man kan stole paa Eder. Vil I paatage Eder et Arbejde endnu i Nat?“

„Hierteligt gjerne, Sennor Padre! paa det Vilkaar, at jeg bliver ordentligt betaelt.“

„Det skal skee, dog maa I tillade, at Jeg binder Eder for Dinene.“

Dgsaa derimod gjorde Mureren ingen Indvending, og saaledes blev han da med tilbundne Dine af Præsten ført igjennem flere ujævne Gader og Stræder, indtil de stod foran Indgangen til et Huus. Præsten fremtog nu en Nøgle, stak den i en knagende Laas og aabnede noget, der lød som en tung Dør. De traad ind; Døren blev igjen lukket og laaset, og Mureren ført igjennem en

Forstue og et rummeligt Værelse ind i den underste Deel af Bygningen. Her tog man ham Bindet fra Dinene, og han befandt sig i en Patio, eller Gaard, der blev svagt oplyst af en eneste Lampe. I Midten saaes et gammelt, udtørret, maurisk Vandspring, og Præsten befalede ham, at bygge en lille Hvælving under det, hvortil der var Teglstene og Kalk ved Haanden. Mureren arbejdede nu hele Natten, uden dog at kunne blive færdigt med Hvælvingen. Kort førend Daggry trykte Præsten ham et Guldstykke i Haanden, bandt ham igjen for Dinene og førte ham tilbage til hans Bolig.

„Vil I komme igjen og fuldende Eder's Arbejde?“ — spurgde han.

„Meget gjerne, Sennor Padre! da man betaler mig saa godt.“

„Godt! saa skal jeg hente Eder i Morgen ved Midnat.“

Dette skede da ogsaa og Hvælvingen blev fuldkommen færdig.

„Nu,“ sagde Præsten; — „maa I hjælpe mig at bære de Legemer hid, der skulle begravnes i denne Hvælving.“

Med disse Ord rejsede Haarene sig paa Hovedet af den fattige Muurmester. Dog fulgte han Præsten med sittrende Knæer til et affidesliggende Værelse, hvor han troede at finde et gyseligt Syn af Død og Forraadnelse, men blev meget behageligt overrasket, da han blot saae tre eller fire anseelige Kar, der stode i en Krog. Det var klart, at de vare fulde af Guld og kun med Møie kunde han og Præsten bringe dem afsted og nedsætte dem i de-

res Grav. Nu blev Hvælvingen lukket, Stenebroen igjen lagt over den og ethvert Spor af den udslettet. Bindet blev igjen bundet for Dinene af Mureren, og han blev ført tilbage ad en anden Vej, end den, hvorpaa han var kommen hid. Efterat de en Tid lang vare gaaede igjennem et Virvar af Gader og Stræder, stode de stille. Præsten trykkede Muurmesteren to Guldstykker i Haanden og sagde til ham: „Bliv her, indtil Klokken i Domkirken lyder til Hora. Bover Du at blotte Dinene før, vil der vederfares Dig en stor Ulykke.“ Da han havde sagt dette, bortfjernede han sig. Muurmesteren ventede troeligt, og fordrev sig imidlertid Tiden med at veie og lade Guldstykkerne klinge i Haanden. Men saasnart Klokken i Domkirken forkyndte Morgenens, tog han Bindet fra Dinene, og saae, at han stod ved Bredden af Xenil, hvorfra han ilede hjem og levede høit med sin Familie i hele fjorten Dage, af det han havde tjent i de to Nætter, hvorpaa han igjen var ligesaa fattig som før.

Dog vedblev han at arbejde lidet, men at bede meget og at feire Helligdagene Nar ud og Nar ind, medens hans Familie opvorde saa mager og pjaltet, som ægte Tater. Da han nu en Aften sad udenfor Døren af sin Hytte, traad en riig, gammel, gjærrig Mand, der var bekjendt for at besidde mange Huse og at være en stor Gnier, hen til ham. Pengemanden betragtede Muurmesteren et Dieblis med et Par Dine, der stirrede frem under de ængsteligt sammentrufne Dienbryn.

„Man har sagt mig, min Ven!“ — begyndte han derpaa, — „at I er meget fattig.“

„Det er den fuldkomne Sandhed, Herre! og det er noget, der strax vil falde Eder i Dinene.“

„Jeg tænker altsaa, at det vil være Eder kjært at faae Arbeide hos mig, og at I vil gjøre det for godt Kjøb.“

„For saa godt Kjøb, kjære Herre! som nogen Muurmester i Granada.“

„Det er godt. Jeg eier et gammelt, forfaldent Huus, der koster mere i Reparationer, end det indbringer, thi ingen vil blive boende i det; derfor maa jeg søge at faae det istandsat for saa godt Kjøb som mueligt.“

Muurmesteren blev altsaa ført til et gammelt, øde Huus, der truede med at falde ind. Han gik igjennem flere tomme Stuer og Kamre, og kom endelig ind i den indre Gaard, hvor et gammelt maurisk Vandspring strax faldt ham i Dinene. Han blev et Dieblis staaende, som om han dunkelt erindrede Stedet.

„Hvem har før boet i dette Huus?“ — spurgte han. „Gid Fanden tage ham!“ — raabte Eieren af Huset; — „Det var en gammel karrig Geistlig, der ikke sørgede for nogen, undtagen for sig selv. Han skal have været uimaadelig riig, og da han ingen Slægtninger havde, troede man, at han vilde skænke Kirken sine Rigdomme. Pludseligt døde han og nu tilde Geistlige og Munke til, for at tage hans Formue i Besiddelse. Men de fandt ikke andet, end nogle Dukater i en Læderpung. Men det flemmeste Arvegodz er blevet mig til Deel, thi siden den gamle Mand er død, vedbliver han at beboe mit Huus, men uden Leie, og over en Død kan man ingen Ret faae. Folk paaastaer nemlig, at man hver Nat kan høre

Guld klinge i det Bærelse, hvori han pleiede at sove, som om han tæller sine Penge, og ofte vil man ogsaa have hørt en Stønnen og Sukken i Gaarden. Enten det nu er sandt eller ikke, saa har dog denne Historie bragt mit Huus i et ondt Rygte, saa at Ingen mere vil boe i det."

"Hør engang," — sagde Muurmesteren ganske roligt; — „lad mig boe i Eders Huus uden Leie, indtil I finder en bedre Leier, og jeg lover Eder, ikke alene at sætte det i Stand, men ogsaa at bringe Plageaanden til Ro. Jeg er en god Christen og en fattig Mand, og er ikke bange for Fanden selv, om han saa kommer i Skikkelse af en stor Pengepung."

Den ærlige Mands Tilbud blev antaget med Glæde, og nu drog han da ind i Huset med sin Familie og opfyldte alle sine Løfter. Lidt efter lidt satte han det igjen i Stand og man hørde om Natten ingen Klang af Guld mere i den Udsødes Bærelse, men begyndte at høre den om Dagen i den levende Muurmesters Lomme. Med eet Ord hans Formue formeredes til Naboernes store Forundring Dag for Dag, og han blev en af de rigeste Mænd i Granada. Nu gav han Kirken betydelige Summer, udentvivl for at berolige sin Samvittighed, men aabenbarede Ingen Hemmeligheden med Hvæivingen, undtagen sin Søn og Arving, da han laa paa Sygeleiet.

En Vandring over Høien.

Naar Dagen begynder at gaae til Ende og Heden bliver ringere morer jeg mig ofte med at foretage mig lange Vandringer over de omliggende Høie og i de dybe, skyggefulde Dale, blot ledsaget af min historiske Baabendrager Matteo, hvis Lyst til at lade Munden løbe jeg ved saadanne Leiligheder, ingen Tvang lægger paa. Da gives der sjældent en Klippe, en Ruin, en ødelagt Brønd, et eensomt Klost, om hvilke han ikke veed en viunderlig Historie, men fremfor alt et gyldent Sagn, thi aldrig har endnu en fattig Djævel været saa gavmild med at uddele skjulte Skatte som han.

For et Par Uftener siden gjorde vi igjen en saadan lang Spadsferetour, ved hvilken Matteo var endnu mere snakkesalig, end sædvanligt. Henimod Solens Nedgang vandrede vi nemlig ud af den store Justitsport, og da vi stege op ad en Allee, blev Matteo staaende foran en Gruppe af Figentræer og Granattræer, der vorde ved Foden af et stort forfaldent Taarn, som man kalder Taarnet med de syv Stokværk (de los sieteuelos). Her fortalte han mig, i det han viisde mig en lav Buegang i den nederste Deel af Samme, om en vanskabt Uand eller Nisse, der fra Maurernes Tid bevogter dette Taarn tilligemed en musselmanssk Konges Skatte. Mangen Gang kommer han til Synne i den mørkeste Nat, og gaaer omkring, som en Hest uden Hoved, forfulgt af sex Hunde, under en

frygtelig Gjøen og Tuden, paa Beiene, der føre til Alhambra og gennem Granadas Gader.

„Har Du da seet dette Spøgeri paa nogen af Dine Vandringer, Matteo?“ — spurgde jeg.

„Nei, Sennor, Gud være lovet! men min Bedstefader, Skrædderen, kjendte flere Personer, der havde seet det, thi den Tid lod det sig see oftere end nu, snart i denne, snart i hiin Skikkelse. Hver Mand i Granada har hørt om den gamle Ballado thi gamle Kjællinger og Ammer kysse Børn med hans Navn. Nogle sige, at det er Gjenfærdet af en grusom maurisk Konge, der ombragde sine sex Sønner og begrov dem i Kjælderen, hvorfor de om Natten jage ham som Hunde.“

Jeg dvæler ikke længere ved de forunderlige, nærmere Omstændigheder, som Matteo endnu fortalte om dette frygtelige Syn, der i utænkelige Tider har været et Yndlingsstof for Ummestueæventyr og Folke-Sagn i Granada og om hvilket en gammel og lærd Historieforfatter, der har leveret en Beskrivelse over denne Stad, taler paa en ærefuld Maade.

Vi forlode nu denne æventyrlige Bygning og fortsatte vor Vandring langs med Generalisets frugtrige Haver, i hvilke en eller to Matterede udgjøre en Strøm af de yndigste Melodier. Bag disse Haver kom vi forbi en Mængde mauriske Vandbeholdninger, med en i Klippen udhugget, men lukket Dør. Disse Vandbeholdninger havde, som Matteo sagde mig, været Yndlingsbadesteder for ham og hans Kammerater i deres Borneaar, indtil de bleve bortfræmmede ved en Fortælling om en hæss-

lig Maurer, der ofte træder ud af Klippeporten for at gribe dem, der bade sig.

Disse fortryllede Vandbeholdninger lode vi bag os og fortsatte vor Vandring paa en eensom Sti for Muulæsler, der snoede sig om Bjærget, hvorpaa vi snart befandt os i en vild, gyselig Bjærgegn, uden Træer og kun hist og her begroet med sparsomt Græs. Alt hvad vi her saae, var uvenligt og nøgent, og neppe lod det sig tænke, at Generaliset laa i saa ringe Afstand bag os med sine blomstrende Haver og duftende Terrasser, og at vi befandt os i Nærheden af Granada, denne Lundenes og Vandspringenes Stad. Men saaledes er Spanien beskaffen — vildt og mørkt, hvor Jordbunden ikke er dyrket; Ørkener og Haver ligge tæt ved hinanden.

Den snævre Huulvei, som vi stige opad, kaldes, efter Matteo's Beretning, *el Barranco de la tinaja* (eller Krukkens Kløft), fordi man her i gamle Dage fandt et Kar med mauriske Guldstykker. Matteo's Hjerte er altid fuldt af gyldne Legender.

„Men hvad betyder Korset paa hiin Steendynge — i den snævreste Deel af Kløftet?“

„O, det er intet!“ — „En Muulæseldriver er bleven myrdet der for nogle Aar siden.“

„Altsaa har I Røvere og Mordere tæt udenfor Alhambras Porte?“

„Nu ikke mere, Sennor! det var forðum, da der endnu fandtes saameget liberligt Paf i Fæstningen. Men nu er det altsammen drevet ud. Kun Taterne, der endnu leve i Hulerne paa Siden af Bjærget udenfor Fæstningen, vare vel endnu i Stand til at gjøre saadan noget;

dog have vi i lang Tid ikke havt noget Mord her i Nærheden. Den Mand, der myrdede Muulæseldriveren, blev hængt i Fæstningen. —"

Vor Bei gik op igjennem Bjærgkløften, medens vi, paa vor venstre Haand, havde et steilt, skaldet Bjærg der kaldes Silla del Moro, eller Maurerens Stoel, med Hensyn til det forømtaelte Sagn, at den ulykkelige Boabild under en Folkeopstand var flygtet hid, og hele Dagen havde siddet paa Klippetoppen, med de bekymrede Blik henvendte paa den oprørske Stad.

Endelig naaede vi det høieste Punkt af Forbjærget ovenover Granada, der kaldes Solens Bjærg. Det var allerede Aften. Den dalende Sol forgyldte de høieste Bjærgspidser: Hift og her drev en eensom Hyrde sin Hjord ned i Dalene, for at skaffe den Beskyttelse mod Natten, eller en Muulæseldriver iilde med sine trætte Dyr ned af Bjærgstien, for endnu før Dagens Ende at naae Stadens Porte.

Nu klang de dybe Toner af Domkirkens Klokker igjennem Dalene og forkyndte Bedetimen. Hver Kirke og enhver Klosterklokke i Bjærgene gjentog Tonerne. Hyrden dvælede ved Skraaningen af Bjærget, Muulæseldriveren midt paa Veien; enhver tog sin Hat af og blev en Tid lang ubevægelig, i det han mumlede sin Aftenbøn. Der ligger noget behageligt Høitideligt i denne Skik, ifølge hvilken hvert menneskeligt Væsen i det hele Land, paa et melodisk Tegn, i eet og samme Dieblisk opsender sin Tak til Gud, for hans Velgjærninger. Dette udbreder et Dieblisks Hellighed over Landet, og den i al sin

Pragt neddalende Soel bidrager ikke lidet til dette Op-
trins Høitidelighed.

I det nærværende Dieblisk blev Virkningen endnu
mere forhoiet ved det Steds milde og eensomme Natur,
paa hvilket vi befandt os. Det var nemlig den nøgne,
steile Top af et fortryllende Soelbjerg, hvor ødelagte
Baugjæmmer og Cisterner, og de forfaldne Mure af en
mægtig Bygning tælte om en tidligere Befolkning, men
nu vare fuldkomment stille og forladte.

Da vi nu vandrede hen blandt Minderne fra længst-
hensjundne Dage, viiste Matteo mig en fredsformig Byg-
ning, der syntes at sænke sig dybt ind i Klippen. Det
var klart, at det var en meget dyb Brønd, som de utræt-
telige Maurer havde gravet her, for at erholde deres Ynd-
lingsselement i dets største Reenhed. Men Matteo viiste
allerede igjen en anden Historie, der langt bedre passede
til hans Tænkemaade. Det var nemlig, ifølge Sagnet,
Indgangen til de underjordiske Huler i Bjærget, i hvilke
Boabdil og hans Hof vare hentryllede, og af hvilke de
stege op om Natten, til bestemte Tider, for at besøge de-
res forrige Boliger.

Det stærkt tiltagende Tusmørke, der i denne Him-
meleegn kun er af kort Varighed, erindrede os om at for-
lade denne fortryllede Jordbund. Da vi stege ned gjæn-
nem Bjærgklosterne var der ingen Hørde eller Muulæsel-
driver mere at see, eller andet at høre, end Lyden af vore
Godtrin, og en Græshoppes eensomme Piben. Skyg-
gerne i Dalene bleve dunklere og dunklere, indtil alt om-
kring os laa hensjunktet i Mørke. Kun de luftige Toppe
af Sierra Nevada beholdt endnu en glindsende Straale

af Daglyset; dets snebedækte Top skinnede paa den mørkeblaae Himmel, og syntes, formedelst Dunstfredsens overordentlige Reenhed, os ganske nær.

„Hvor dog Sierra Nevada i Aften kommer os saa nær!“ — sagde Matteo: — „Det er jo, som om man kunde række den med Haanden, og dog er der flere Mile derhen.“ — I det vi saaledes taelde sammen, blev en Stjerne synlig over dette Bjærge Snetop, den eneste, der endnu var at see paa Himmelen, og saa reen, saa stor, saa klar og skøn, at selv den ærlige Matteo udbrod i Forundringsudraab.

„Que estrella hermosa! que clara y limpia es! — No pueda ser estrella mas brillante!“ (Hvilken skøn Stjerne! Hvor den er reen og klar! En mere glimrende Stjerne kan der ikke gives.)

Jeg har ofte gjort mine Bemærkninger over den simple Spaniers Modtagelighed for Naturens Ynde. En Stjernes Glands, en Blomsts Skjønhed eller Duft, en krystalklar Kilde kan opfylde ham med et Slags digterisk Henrykkelse, og hvilke fuldttonende Ord frembyder da ikke hans herlige Sprog, for at give hans Følelser Udtryk!

„Men hvad er det for Lys, Matteo, der skinne der langs med Sierra Nevada, lige under Snelaget, og som man kunde holde for Stjerner, naar de ikke vare saa rødagtige og naar man ikke saae det mørke Bjærg bag ved dem?“

„Det er Ild, Sennor! som de Folk antænde, der hente Sne og Is til Granada. Hver Eftermiddag drage de derop med Væsker og Muulæsker og afværle, i det Mogle blive ved Ilden, for at varme sig, medens Andre fylde

Kurvene med Jis. Derpaa komme de igjen ned af Bjerget, saa at de naae Granada endnu forend Dagen bryder frem. Sierra Nevada, Sennor! er en Jisklump midt i Andalusien, for at kunne vedligeholde alt kjøligt om Somm-ren."

Det var nu blevet ganske mørkt. Vi gik igjennem Bjærgkløften, i hvilken Korset for den myrdede Muulæsel-driver stod, og jeg saa en Mængde Lys, der bevægede sig i nogen Afstand, og som man tydeligt kunde see, kom op af Kløften. Det var, som vi saa, da vi kom nærmere, Fakker, som en Drop felsesomme, forklædte Skikkelser bar. Til enhver Tid vilde dette have været et gyseligt Tog, men paa dette vilde og eensomme Sted var det det især.

Matteo gik nærmere og hvidskede til mig, at det var en Ligskare, der vilde begrave en Død paa en Kirkegaard inde imellem Bjærgene.

Da Toget kom forbi, gjorde det mørke Skin af Fakkerne, da det faldt paa Ligskarens raae Ansigtstræk og Sørgeklæder, et fuldkommen phantastisk Indtryk; men da det gjorde Liget selv synligt, der efter spansk Skik blev baaret i en aaben Kiste, fuldkommen ubedækket, blev det virkelig spøgelseagtigt. Jeg blev nogen Tid staaende og stirrede paa dette Sørgetog, medens det vandt sig op i det dunkle Bjærgpas. Da erindrede jeg det gamle Sagn om Dæmonernes Tog, der bragde en Synders Lig til Krateret paa Stromboli.

"Ak, Sennor!" — raabte Matteo; — „jeg kunde fortælle Dem en Historie om en Procession, som man engang har seet i disse Bjerge, men De vil lee mig

ud og sige, at det er et Arvestykke fra min Bedstefader, Skrædderen."

"Aldeles ikke, Matteo. Jeg holder meget af saadanne forunderlige Historier."

"Nu da, Sennor! Den angaaer en af de Folk, som vi før taelde om, der hente Sne paa Sierra Nevada. For mange Aar siden altsaa, i min Bedstefaders Tid, levede der en gammel Mand, ved Navn Tio Nicolo, der havde fyldt Kurvene paa sit Muulæsel med Sne og Is og nu igjen gik ned af Bjergtet. Da han var meget træt, satte han sig paa sit Muulæsel og faldt snart i Søvn, i det han vakkede frem og tilbage med Hovedet, medens hans sikkerere Dyr skred langs hen med Randen af Afgrunden, ligesaa roligt og fast, som om det gik paa jævn Jord. Endelig vaagnede Tio Nicolo, saa sig om, gned sine Dine, — og gjorde ganske ret deri. Maanen skinnede ligesaa klart, som om det var lys Dag, og saaledes saa han da Staden ligge neden under sig, saa flad som Deres Haand, og glindsende med dens hvide Huse, lig et Sølvfad i Maanefkin. Men Du min Gud, Sennor! Det var slet ikke som den Stad, han havde forladt for nogle saa Timer siden. Istedetfor Domkirken med dens store Kuppel og Taarne, og Kirkerne med deres Spire, og Klosterne med deres Tinder, paa hvilke det hellige Kors staaer, saa han intet andet end mauriske Moskeer, og Minaretter og Kuppeler, alle smykkede med skinnende Halvmaaner, saaledes som man seer dem paa Berbernes Flag. Godt, Sennor! Nu kan De vel tænke, at Tio Nicolo var en Smule forbauset derover; men som han endnu saaledes saa ned paa Staden, drog en mægtig Krigshær op

ad Bjærget, gennem Kløften, snart i Maaneskinnet, snart i Skyggen. Da den kom nærmere, saa han, at baade Godfolk og Ryttere vare klædte i maurisk Dragt. Dio Nicolo søgde at ride af Beien, men hans gamle Muulæsel stod saa stift som en Pind og veeg ikke et Skridt, men sittede som et Espeløv, thi de ufornuftige Dyr, Sennor! ere ved saadanne Leiligheder ligesaa bange, som Menneskerne, Altsaa, Sennor! den spøgelseagtige Krigshær drog tæt forbi ham. Der var der Mænd, der blæste paa Trompeter, og Andre, der slog paa Pauker eller spillede paa Cymbler, og dog hørde man ikke den sagteste Tone; de drog Alle forbi uden den mindste Larm, ligesom jeg har seet malede Armeer drage forbi paa Theatret i Granada, og alle saa blege ud som Døden. Endelig reed i Bagtroppen af Krigshæren mellem to sorte mauriske Ryttere, Storingvistoren af Granada paa en snehvid Ganger. Dio Nicolo undrede sig meget over at see ham i et saadant Selskab, thi Inquisitoren var berømt for sit Had til Maurerne og overhovedet til alle Slags Bantroende, Jøder og Rjætttere, og pleiede at forfølge dem med Ild og Sværd. Dog føelde Dio Nicolo langt mindre Frygt, da en Præst af en saa hellig Vandel var i Nærheden. Han gjorde derfor Korsets Tegn og bad om hans Belsignelse, da han pludseligt bekom et Slag, der fæstede ham og hans gamle Muulæsel over Randen af den steile Høi, saa at han hultet tilbultet rullede ned ad Skraaningen. Først længe efter at Solen var staaet op, kom Dio Nicolo igjen til sine fem Sandser og befandt sig da nede i en dyb Kløft, hans Muulæsel græssede ved Siden af ham og Sneen i hans Kurve var ganske smæl-

tet. Han frøb ligesom sønderknuust paa alle Lemmer tilbage til Granada, og var kun glad ved, at han fandt Staden af samme Udseende, som da han havde forladt den, med alle dens christelige Kirker og Kors. Da han fortalte Historien om sit natlige Eventyr, lo enhver ham ud. Nogle sagde, at han kun havde drømt det Hele, da han var slumret ind paa sit Muulæsel; Andre holdt det for en Opdigtelse af ham; men det besynderligste, og det, der siden gav Folket Anledning til Eftertanke, var, at Storinquisitoren døde i det samme Aar. Jeg har ofte hørt min Bedstefader, Skrædderen, sige, at dette Spøgeri om en Armee, der førte Præstens Skikkelse bort med sig, vel har betydet noget mere, end simple Folk bildte sig ind."

"Du vil vel dermed give tilkjende, Ben Matteo! at der i det Indre af dette Bjærg findes et Slags maurisk Limbus eller Purgatorium (Skjærsild), hvortil man slæbde Storinquisitoren?"

"Gud bevare mig, Sennor! jeg veed slet intet om den hele Sag. Jeg fortalte Dem blot hvad jeg havde hørt af min Bedstefader."

Imidlertid havde Matteo endt sin Fortælling, som jeg her kun har meddeelt i Udtog og som endnu var spækket med en Mængde Anmærkninger, hvorved den var spundet saa langt ud, som mueligt, og vi befandt os igjen udenfor Porten af Alhambra.

Local-Sagn.

Den simple Mand i Spanien har en østerlandsk Liden-
 skab for Fortællinger og Eventyr og finder megen Behag
 i det Viunderlige. Om Søndagaften sidder han uden-
 for Døren af sin Hytte, eller om Vinteren ved den store
 Kamin i Ventaen og hører med umættelig Begjærlighed
 viunderlige Historier om Helgener, farlige Reiseeventyr og
 dristige Foretagender af Røvere og Smuglere. Det Bilde
 og Gensomme ved disse Egne, den mangelfulde Forbelling
 af Rundskaber, Mangelen paa almindelige Gjenstande at
 tale om, og det romantisk-eventyrlige Liv, som Enhver
 fører i et Land, hvor det at reise endnu er i sin Barn-
 dom, alt dette bidrager til at gjøre ham de mundtlige
 Fortællinger dyrebare og at fryddre dem med et Tillæg
 af det Utroelige og Unaturlige. Men intet Emne er saa
 herskende eller bliver saa meget brugt som det om Skatte,
 som Maurerne skulde have nedgravet. Det gaar gjennem
 hele Landet. Reiser man gjennem de vilde Sierrer —
 disse Skuepladse for gamle Foretagender og Kampe —
 kan man intet maurisk Alcala (Bagttaarn) see, der lig-
 ger skjult i en Kløft, eller rager frem over den op til
 Klippen lænede Landsby, uden at Muulæselbriveren, naar
 man spørger ham i Fortroelighed, holder op med at røge
 sin Cigarilla for at fortælle en Historie om det muskel-
 mannske Guld, der er begravet der. Der gives intet sam-
 menstyrtet Alcazar i en Stad, der ikke tillige har sine
 guldne, blandt de fattige Folk i Nabolaugene fra Slægt
 til Slægt forplantede Sagn.

Alle disse Sagn ere, ligesom de fleste af vore Folke-
digtninger, udsprungne af en eller anden lille historisk
Grund. Under Krigene mellem Maurerne og de Christne,
der i Aarhundreder ødelagde dette Land, omstiftede Stæder
og Slotte meget ofte deres Eiendomme, og Indvaanerne søgte
derfor ved Beleiringer og Storme at nedgrave deres
Penge og Kostbarheder i Jorden, eller at skjule dem i
Kjældere og Brønde, saaledes som det endnu ofte er Til-
fældet i de despotiske og krigførende østlige Lande. Da
Maurerne bleve fordrevne, skjulde ogsaa mange deres
kostbareste Eiendomme, i det Haab, at deres Landsflygtig-
hed ikke vilde være af lang Varighed, og at de snart vilde
være i Stand til at vende tilbage og igjen komme i Be-
siddelse af deres Skatte. Det er ingen Tvivl underkastet,
at saadanne skjulte Skatte af Guld- og Sølv-Mønter un-
dertiden efter mange Aarhundrederes Forløb ere blevne ud-
gravne under Ruinerne af de mauriske Fæstninger og Huse
og nogle faae Kjendsgjærninger af dette Slags vare til-
stræffelige til at give Stof til tusinde Dydigtelser.

Saadanne Historier have i Almindelighed noget
Østerlandskt hos sig, og udmærke sig ved hiin Blanding af
det Arabiske og Gothiske, der synes at udmærke Alt i
Spanien, især i de sydlige Provindser. Den skjulte Skat
ligger stedse under en magisk Trolldom og er beskyttet
ved en Talisman og ved Forbandelser. Mangengang
bliver den bevogtet af hæslige Uhyrer eller ildsprudende
Drager, undertiden af fortryllede Maurere, der med dragne
Sværd, men ubevægelige som Billedstøtter, sidde hos dem
og i Aarhundreder holde en søvnløs Nat.

Fremfor Alt er Alhambra, ifølge dets eiendommelige

historiske Forhold, Hovedstedet for Følkesagn af dette Slags og adskillige gamle Lævninger, som man Tid efter Anden har udgravet der, have endnu mere bestyrket Troen. Engang blev et Leerkar, fuldt af mauriske Mønter og Beenraben af en Hane fundet, der efter en vis meget klog Jagttagers Mening maatte være bleven levende begravet. En anden Gang blev der udgravet et Kar, i hvilket der fandtes en stor Scarabæus eller Hestebræmse af brændt Leer, bedækket med arabiske Indskrivter, og denne blev erklæret for en viunderlig Amulet, fuld af hemmelige Kræfter. Paa denne Maade have de skønne Uander blandt Lumpenpakket, der beboer Alhambra, bemægtiget sig Alt, saa at der nu ikke findes en Halle, et Taarn eller en Kjælder meer i denne gamle Fæstning, som man ikke veed at fortælle et eller andet viunderligt Sagn om. Da jeg i det Foregaaende har, som jeg smigrer mig med, nogenlunde gjort Læseren fortroelig med Egenhederne ved Alhambra, vil jeg nu omstændeligere fordybe mig i de med samme forbundne Sagn. Jeg har paa samme Maade, som en Oldgransker af nogle saa, adspredte Bogstaver pleier at udbringe en næsten ganske udsløttet Indskrift, ogsaa omhyggeligt samlet dem af forskjellige Sagn stumper, og givet dem en regelmæssig Form og Skikkelse.

Skulde noget i disse Sagn alt for meget ryste den altfor betænkkelige Læseres Tro, maa han erindre sig Stedets Besskaffenhed og see igjennem Fingre med det. Han maa ikke her vente de samme Love for det Sandsynlige, der fordres ved Hverdagsscener i det sædvanlige Liv, men han maa betænke, at han vandrer i Hallerne af et fortryllet Pallads og at alt her er en forheret Grund.

Veirhanens Huus.

Paa Toppen af Albaycias lustige Høi, den høieste Deel af Staden Granada, staae Lævningerne af et gammelt kongeligt Palads, der blev bygget af Araberne kort efter Granadas Erobring. Man har nu gjort en Fabrik af det, og det var kommet saaledes i Forglemmelse, at det kostede mig Umage at finde det, endskjøndt den skarpsindige og alt vidende Matteo Ximenes hjalp mig i at lede. Bygningen fører endnu det Navn, under hvilken den i Aarhundreder har været bekjendt, nemlig *la casa del gallo de viento*, det vil sige, Veirhanens Huus. Man kaldte den saaledes formedelst en Kobberfigur, der forestillede en Kriger til Hest, bevæbnet med Skjold og Spyd, der stod paa et af dens Taarne og blev dreiet af enhver Vind. Den havde ogsaa en arabisk Indskrift, der lød saaledes paa Spansk:

Dice el sabio Aben Habuz;
Que asi se defiende el Andaluz.

(Saa, siger den vise Aben Habuz,
Forsvarer sig stedse en Andaluz.)

Denne Aben Habuz var, ifølge mauriske Krøniker, en Hovding i Tarics Hær, der faldt ind i Spanien og blev af denne Sidste udnævnt til Alcañde i Granada. Han skal have opstillet dette krigeriske Billede, til et bestandigt Minde for de muselmanne Indbyggere, om at deres

Sikkerhed, da de vare trindt omgivne af Fiender, stedsse var afhængig af deres Narvaagenhed, og at de altid maatte være rede til Kamp.

Gamle Sagn fortælle dog noget ganske Andet om denne Uben Habuz og hans Palads, i det de forsikre, at denne Kobberridder oprindelig var en meget kraftig Talisman, men som i de senere Tider har tabt sine magiske Egenskaber, og er udartet til en blot Veirhane.

Følgende ere de Sagn, som jeg nylig taelde om.

Sagnet om den arabiske Astrolog.

I gamle Dage, mange hundrede Aar tilbage, levede der en maurisk Konge, ved Navn Aben Habuz, der herskede over Kongeriget Granada. Han var en Erobrer, der havde slaaet sig til Rolighed, det vil sige, en Tyrste, der, efterat han i sine yngre Dage havde ført et Liv fuldt af bestandige Fejder og Plyndringer, nu, da han var bleven gammel, længtes efter Rolighed, og ønskede intet hellere, end at leve i Fred med den hele Verden, holde Huus med sine Laurbær, og i Magelighed besidde de Eiendomme, som han havde revet fra sine Naboer.

Men det traf sig, at denne meget fornuftige og fredelskende gamle Konge fik at bestille med unge Medbeilere, Tyrster, fulde af hans egen tidligere Tilbøielighed til Hæder og Krige, der nu lavede sig til at kræve ham til Regnskab for de Tvistigheder, han havde havt med deres Fædre. Ogsaa nogle langt bortliggende Districter af hans eget Land, som han i sine kraftfuldere Dage havde behersket med tung Haand, vare nu, da han længtes efter Ro, ikke utilbøielige til at gjøre Opstand og at true ham i hans Hovedstad selv. Saaledes havde han Fjender paa alle Sider, og da Granada er omgivet af vilde Bjerge og Klipper, der volde, at man ikke vel kan mærke, naar en Fjende nærmer sig, saa levede den ullykkelige Aben Habuz i bestandig Uroe og ængstlig Arvaagenhed, da

han ikke vidsbe fra hvilken Side Fjendtlighederne vilde bryde løs.

Jorgjæves byggede han Bagttaarne paa Bjærgene og udsatte Bagter i Passerne med den Befaling at tilfjendegive Fjendens Fremrykken om Natten ved Bauner, og om Dagen ved Røg. Hans virksomme Fjender gjorde al hans Narvaagenhed til Skamme, brød ganske uformodentlig frem af et eller andet Klost, ødelagde hans Land lige for hans Dine, og trak sig derpaa igjen tilbage til Bjærgene med Bytte og Fanger. Havde en fredelsskende Erobrer vel nogen Tid været i en ubehageligere Stilling?

Medens Aben Habuz saaledes blev plaget af disse Ubehageligheder og Drillerier, kom en gammel arabisk Naturkyndig til hans Hof. Hans graae Skjæg naaede lige ned til Bæltet, og han fremviiste Spor af den høieste Alderdom, men var dog gaaet næsten hele Veien fra Egypten og hid til Gods, uden at være understøttet af Andre, end af hans med Hieroglypher betegnede Stav. Han heed Ibrahim Ebn Abu Ujib, og man sagde om ham, at han havde levet lige siden Mahomed's Tid og var en Søn af Prophetens sidste Ledfager, Abu Ujib. Som Barn havde han fulgt Amrus erobrende Hær til Egypten, hvor han havde opholdt sig i mange Aar og under de ægyptiske Præsters Veiledning studeret de hemmelige Videnskaber, men især Magi.

Saaledes blev der da ogsaa paastaet, at han havde lært den Hemmelighed, at forlænge Livet, hvorved han selv havde naaet den høie Alder af tohundrede Aar; men da han selv havde opdaget denne Hemmelighed som Al-

ding, havde han ogsaa blot kunnet faae sine graa Haar og Rykker til at vare ved.

Kongen, der, som de fleste gamle Tyrster, begyndte at holde meget af Naturkyndige, optog ham med mange Gresbeviisninger. Han vilde anvise ham et Værelse i sit Palads, men Astrologen foretrak en Hule ved Siden af det Bjærg, der hævede sig over Granada, og som var det samme, paa hvilket Alhambra siden blev bygget. Han lod Hulen saaledes udvides, at den blev til en høi og rummelig Sal med en rund Kuppel over, gjennem hvilken han, som fra en Brønd, kunde see Himmelen og kjende Stjernerne endog ved lys Dag. Væggene i denne Halle vare bedækkede med ægyptiske Hieroglypher, cabalistiske Sindbilleder og Stjernernes Figurer i Himmeltegnene. Denne Halle forsynede ham ogsaa med alle Slags Redskaber, der under hans Opsyn bleve forfærdigede af de dueligste Kunstnere i Granada, og hvis hemmelige Egenskaber vare ham alene bekjendte.

Det varede ikke længe, førend den vise Ibrahim var Kongens fortroligste Raadgiver, til hvem Monarken i ethvert Tilfælde tog sin Tilflugt. En Dag klagede Aben Habuz over sine Naboers Uretfærdighed og beklagede sig over den bestandige Arvaagenhed, som han var nødt til at vise, for at sikke sig mod deres Indfald. Da han havde endt, taug Astrologen et Dieblisk, derpaa svarede han: „Min Konge! Du skal vide, at jeg, da jeg var i Ægypten, saae et stort Underværk, der hidrørde fra en gammel hedensk Præst. Paa et Bjærg ovenfor Staden Borsä, der hvor man har Udsigt over den store Nildal, stod en Skikkelse af en Væder, og ovenover den Billedet af en

Hane, begge af støbt Malm, der dreiede sig paa en Arel. Naar et fjendtligt Indfald truede Landet, dreiede Bæderene sig imod den Egn, hvorfra Fjenden kom, og Hanen begyndte at gale. Derved erfarede Stadens Indvaanere Faren, tilligemed den Kant, hvorfra den kom og kunde i Tide tage de nødvendige Forholdsregler."

"Gud er stor!" — raabde den fredelige Uben Hæbuz; — "hvad for en Skat maatte ikke en saadan Bæder være, til at have et vaagent Øie paa Bjærgene trindt omkring; og ovenikjøbet en Hane, der gale, naar der er Fare paa Færde! Allah Akbar! hvor sikkert og roligt kunde jeg da ikke sove i mit Palads, naar jeg havde saadanne Vægtene paa Taget!" —

Astrologen ventede indtil Kongens Henrykkelse var forbi, derpaa vedblev han:

"Efterat den seierrige Amru, — gid han maa hvile i Fred! — havde endt sin Erobring af Egypten, blev jeg endnu længe blandt de gamle Præster der i Landet, studerede deres afgudiske Troes Sæder og Skikke og søgte at sætte mig i Besiddelse af de hemmelige Videnskaber, for hvilke de vare saa berømte. Da jeg saaledes sad en Dag ved Bredden af Nilen og tælte med en af disse Præster, sagde han til mig, i det han pegede paa de mægtige Pyramider, der som Bjærg hævede sig over den nærliggende Slette: „Alt hvad vi kunne lære Dig, er intet mod de Kundskaber, der ere indesluttede i disse uhyre Bygninger.

I Middelpunktet af den midterste Pyramide befinder der sig et Begravelsesværelse, i hvilket Mumien af den Øpperstepræst ligger, der hjalp til at opføre denne over-

ordentlige Bygning, og med ham er der begravet en forunderlig Bog fuld af Kundskaber, der indeholde Magiens og Kunstens Hemmeligheder. Denne Bog blev givet Adam efter Faldet, og gik fra Slægt til Slægt til Kong Salomon den Vise, der ved dens Hjælp byggede Templet i Jerusaleem. Hvorledes den siden kom i hans Besiddelse, der byggede Pyramiderne, er kun den bekjendt, der veed alle Ting."

"Saasnart jeg fornam disse Ord af den ægyptiske Præst, brændte ogsaa mit Hjerter efter at komme i Besiddelse af Bogen. Jeg kunde hyde over mange Soldater af vor Erobringshær og over en Mængde indfødte Egyptere, begyndte altsaa paa Værket med disse og arbejdede mig ind i den faste Masse af Pyramiden, indtil vi efter mange Besværligheder naaede en af de indre og skjulte Gange. Den fulgte jeg, kom igjennem en frygtelig Labyrinth og endelig ind i Hjertet af Pyramiden, det samme Gravkammer, hvori Ypperstepræstens Mumie i Aarhundreder havde ligget. Jeg gjennebrod de yderste Rister om Mumien, afviklede Baandene og Linnedet, og fandt endelig den kostbare Bog i Ligets Skjød. Jeg greb den med sittrende Haand, tildte igjen ud af Pyramiden og efterlod Mumien i dens mørke, stille Grav, for der at oppebie Opstandelsen og Dommens Dag."

"Søn af Abu Njib!" — raabde Aben Habuz; — "Du har været en stor Rejsende og seet forunderlige Ting; men hvad kan Hemmelighederne i Pyramiden og Bogen med den vise Salamons Kundskaber hjælpe mig?"

"Derved, o Konge! at jeg ved at studere i denne Bog er bleven underviist i alle magiske Kunster, og kan

vel bekjendt, og jeg kan ogsaa berede en saadan Talisman, ja, en med endnu langt større Kraft."

"D, vise Søn af Abu Njib!" — raabde Aben Habuz igjen; — "en saadan Talisman vilde være mere værd, end alle mine Bagttaarne paa Høiene og alle mine Skildvagter i Passerne. Giv mig en saadan Beskytter og alle Rigdommene i mit Skatkammer ere til Din Tjeneste." —

Astrologen begyndte nu strax paa Værket, for at opfylde Monarkens Ønske. Han lod et stort Taarn bygge paa det kongelige Palads, der stod paa Toppen af Høien Albaycin. Taarnet var bygget af Stene, der vare bragte hid fra Egypten, og, som man sagde, tagne af en af Pyramiderne. I den øverste Deel af Taarnet befandt der sig en rund Halle med Vindver mod alle Streger paa Kompasset, og for ethvert Vindve stod der et Bord, paa hvilket der, som paa et Schakbræt, var opstillet en lille Armee til Hest og til Fods, med den Tyrstes Billede, der havde at befale i den Retning; alt udskaaet af Træ. Paa ethvert af disse Borde laa der ogsaa en lille Landse, ikke tykkere, end en Preen, paa hvilken der var indgravet chaldæiske Bogstaver. Denne Sal var stedse tillukket med en Kobberdør, der var forsynet med en stor Jernlaas, til hvilken Kongen havde Nøglen i Forvaring.

Paa det Øverste af Taarnet hævede sig et Kobberbillede i Skikkelse af en maurisk Rytter, med Skjoldet paa Armen og Landsen opløstet perpendiculart, og denne Skikkelse dreiede sig paa en Arel. Rytterens Ansigt var vendt imod Staden, som om han holdt Vagt over den; men saasnart en Fiende nærmede sig, dreiede Rytteren sig

i den Retning, hvori han vilde sig, og lagde Landsen an, som til Strid.

Uben Habuz var nu, da denne Talisman var bragt i Stand, høist utaalmelig efter at prøve dens Kraft, og længdes nu ligesaa meget efter et fjendtligt Indfald, som før efter Ro. Hans Ønske blev snart opfyldt. En Morgen berettede den Skildvagt, der stedse maatte give Algt paa Taarnet, at Kobberrytteren vendte sit Ansigt mod Bjærgene ved Elvira, og pegede med sin Landse lige paa Passet ved Lope.

„Lad Trompeter og Trommer kalde til Baaben, og hele Granada være paa Benene!“ — sagde Uben Habuz.

„O, Konge!“ — svarede Astrologen; — „Lad Din Stad dog ikke foruroliges herover, kald heller ikke Dine Krigere til Baaben. Vi behøver ikke at tage vor Tilflugt til Magten, for at fordrive Dine Fjender. Send Dit Følge bort, og lad os alene begive os ind i Taarnets hemmelige Sal.“

Den gamle Uben Habuz steg op ad Taarntrappen, i det han støttede sig paa den endnu ældre Eben Abu Njibs Arm. De lukkede Kobberporten op og traad ind. Det Vindue, der vendte imod Passet ved Lope, var aabent. „I denne Retning kommer Faren;“ — sagde Astrologen; — „kom nærmere, o Konge! og betragt Hemmeligheden med Bordet!“

Kong Uben Habuz nærmede sig det Bord, hvorpaa Schakbrettet stod, paa hvilket de smaa Træfigurer vare opstillede, da han til sin Forbauselse bemærkede, at de alle vare i Bevægelse. Hestene steilede og gjorde Kabrioler; Krigerne svang deres Baaben, og man hørde en sagte

Larm af Trommer og Trompeter, Klang af Baaben og Hestebrindsken, dog ikke høiere eller tydeligere, end naar en Vi eller en Flue summer for et Menneſkes søvnige Drer, der om Middagen ligger udſtrakt i Skyggen. —

„Se, o Konge!“ — vedblev Astrologen; — „Se her et Beviis for, at Dine Fjender i dette Dieblif ſtaaer i Felten. De maae være komne ud af Bjærgene gjennem Paſſet ved Lope. Vil Du udbrede paniff Skræk og Uor, den iblandt dem, og tvinge dem til at trække ſig tilbage: uden at det koſter noget Menneſkes Liv, ſaa ſlaa paa diſſe Figurer med den ſtumpe Ende af den magiſke Landſe men vil Du bevirke et Blodbad mellem dem, ſaa ſlaa med Spidsen.“

En ſortegnuul Skygge trak ſig over den fredſomme Aben Habuz Anſigt; han greb den lille Landſe med ſittrende Hæſtighed og vakkede hen til Bordet; hans graae Skjæg reiſde ſig af vild Glæde, og han raabde: „Son af Abu Ujib! jeg tænker, vi ville ſee en Emule Blod!“

Som han ſagde dette, ſtødte han den magiſke Landſe i nogle af Dværgeffikkelſerne, medens han berørte de Andre med den ſtumpe Ende. De Forſte faldt ſtrar, ſom døde, om paa Brettet, og de Andre begyndte at ſtyrte mellem hverandre og at løbe derfra i vild Uorden.

Kun med Møie kunde Astrologen bringe den Fredſommeligſte af alle Monarkers Haand til Hvile igjen, for at han ikke aldeles ſkulde ødelægge ſine Fjender; men endelig fik han ham til at forlade Taarnet, og at ſende Speidere ud i Omegnen af Paſſet ved Lope.

De kom tilbage med den Eſterretning, at en chriſtelig Armee var trængt igjennem Sjerra næſten til Om-

egnen af Granada, hvor der da pludseligt var opstaaet Uenighed mellem Tropperne, saa at de havde angrebet hverandre og efter et stort Tab igjen vare gaaede tilbage over Grændsene.

Men Aben Habuz var ude af sig selv af Glæde, da han paa denne Maade havde prøvet Talismanens Virkning. — „Endelig“ — sagde han, — „vil jeg kunne føre et roligt Liv og have alle mine Fjender i min Magt. O, vise Søn af Abu Ujib! hvilken Løn kan jeg give Dig for saadan en Skjænk?“

„Lidt og simpelt, o Konge! er det, en gammel Mand behøver. Skaf mig blot Midler til at indrette min Hule til en beboelig Eremitthytte, og jeg er tilfreds.“

„Hvor ædelt er dog den sande Vises Maadehold!“ — raabte Aben Habuz, og var i sit Hjerte meget glad over den ringe Betaling, han fordrede. Han lod derfor sin Skatmester kalde, og befalede ham, at udbetale alle de Summer, som Ibrahim maatte forlange, for at sætte sin Eremitbolig i behørig Stand.

Nu gav Astrologen Befaling til at udhugge flere Kamre i Klippen selv, saa at de dannede en Række Værelser, der hang sammen med hans astrologiske Halle. Denne lod han udsmykke med de yppigste Ottomaner og Divaner og Bæggene behænge med de kostbareste Silketøier fra Damaskus. „Jeg er en gammel Mand,“ — sagde han; — „og kan derfor ikke længere hvile mine Lemmer paa et Steenleie; desuden fordre de fugtige Bægge en Beflædning.“

Derpaa lod han indrette Bade og forsyne dem med alle Slags vellugtende Sager og aromatiske Olier; —

„thi et Bad“ — sagde han; — „er nødvendigt for at hindre Alderdommens Stivhed og give det af Studering udmattede Legeme, ny Friskhed og Smidighed.“

Ogsaa blev utallige Sølv- og Chrystal-Lamper op-
hængte i Værelserne, fulde af duftende Olie, der var til-
lavet efter en af ham i de ægyptiske Grave funden Re-
cept. Denne Olie kunde ifølge sin Natur ikke fortæres,
og udbredte en blid Klarhed, som et ikke alt for stærkt
Dagstjær. „Solens Lys“ — sagde han — „er for blæn-
dende og stærkt for en gammel Mands Dine, og Skinnet
af Lamper mere passende for en Philosophs Studeringer.“

Kong Aben Habuz' Skatmester sukkede over de Sum-
mer, som han hver Dag maatte udbetale for denne Eremit-
bolig, og beklagede sig derover hos Kongen. Men denne
havde engang givet sit kongelige Ord, derfor trak han
blot paa Skuldren og sagde: „Vi maae have Taalmo-
dighed; denne gamle Mand har nu engang dannet sig
et Model til en philosophisk Eremitbolig efter det Indre
af Pyramiderne og de uhyre Ruiner i Egypten; men alle
Ting have jo en Ende, og saaledes vil det ogsaa være
Tilfældet med Indretningerne i Klippehulen.“

Kongen havde Ret. Eremitboligen blev omsider fæ-
rdig og dannede nu et kostbart underjordisk Palads. „Nu
er jeg tilfreds,“ — sagde Ibrahim Eben Abu Njib til
Skatmesteren; — „nu vil jeg indslutte mig i min Celle
og opoffre al min Tid til mine Studeringer. Jeg forlan-
ger nu intet mere, end blot en Smaating for at kunne
underholde mig i mine Hviletimer efter mine aandige
Anstrængelser.“

„O, vise Ibrahim! siig, hvad ønsker Du? Jeg er

forpligtet til at give Dig alt hvad Du behøver til Din Indretning i Din Eensomhed."

"Saa ønskede jeg gjerne at faae nogle Dandserinder;" — sagde Philosophen.

"Dandserinder!" — gjentog Skatmesteren forbauset.

"Ja, Dandserinder;" — svarede den Vise alvorligt; — "jeg behøver blot nogle, thi jeg er en gammel Mand og en Philosoph af simple Sæder, der let kunne tilfredsstilles. Blot at de ere unge og smukke at see til, thi Synet af Ungdom og Skjønhed er styrkende for Alderdommen."

Medens Philosophen Ibrahim Eben Abu Njib vise-
ligt henlevede sin Tid paa denne Maade i sin Eremitbo-
lig, førde den fredsomme Aben Habuz i sit Taarn rasende
Jelttog in effigie. Der laa for en gammel, til Rolig-
hed vant Mand, som han var, noget hæderligt deri, at
han havde gjort sig Krigen saa let, og at han kunde for-
lyste sig i sin Stue med at forjage hele Armeer, som Flue-
sværme.

En Tidlang morede han sig med paa denne Maade
at følge sine Luner, og drillede og fornærmede endog sine
Naboer, blot for at faae dem til at gjøre et Indfald i
hans Land; men lidt efter lidt bleve de dog formedelst
deres hyppige Uheld kjede af Sagen, saa at ingen vovede
mere at angribe hans District. I mange Maaneder for-
blev Robbererrytteren i sin rolige Stilling med opløstet Landse,
og den værdige gamle Monark var ganske fortrædelig over,
at han ikke mere kunde more sig med sin sædvanlige Jagt,
og maatte kjede sig i sin eensformige Rolighed.

Endelig dreiede denne Talisman af en Rytter sig
pludseligt om, lagde sin Landse an og stak med den hen

efter Bjærgene ved Cadix. Aben Habuz iilde til sit Taarn; men det i denne Retning staaende magiske Bord forblev roligt, og ikke en eneste Kriger var i Bevægelse. Bestyrtset over denne Omstændighed, udsendte han et Kommando til Hest for at speide og gennemstreife Bjærgene. Tre Dage efter vendte det tilbage.

„Vi have undersøgt ethvert Bjærgpas;“ — berettede Krigerne; — „men intetsteds opdaget en Hjælm eller et Spyd. Alt hvad vi have fundet paa vort Streifetog, bestaaer blot i en kristen Jomfrue af uforlignelig Skønhed, der sad og sov om Middagen ved en Kilde, og som vi nu have bragt med som Fange.“

„En Jomfrue af uforlignelig Skønhed!“ — raabde Aben Habuz, og hans Dine funkede af Liv; — „bring hende strax hid!“

Den skønne Jomfru blev altsaa strax bragt for ham. Hun var iført al den rige Pynt, der var brugelig hos de gothiske Spanier paa den Tid, da Araberne faldt ind i Landet. Perler af en forbausende Hvidhed stynge sig gennem hendes Ravnehaar, og paa hendes Pande funkede Edelstene, der kappedes med Glandsen af hendes Dine. Om Halsen havde hun en Guldkjæde, ved hvilken der var fastgjort en Solvluth, der hang ned ved hendes Hofte.

Straalerne af hendes dunkle, glindsende Dine vare ligesaa mange Ildgnister for Aben Habuz' vel udlevede, men endnu bestandigt letfængende Hjerte, og den bølgeformige Bevægelse af hendes Gang bragde hans Sandser i Dyrer. „Skønneste af alle Qvinder!“ — raabte han, fuld af Henrykkelse; — „hvem og hvad er Du?“

„En Datter af en af de gothiske Fyrster, der endnu

for kort Tid siden herskede over dette Land. Min Faders Hære ere som ved Trolddom blevne tilintetgjorte i dette Land, han er jaget i Landsflygtighed og hans Datter en Fange."

"Tag Dig i Agt, min Konge!" — hviskede Ibrahim Eben Abu Ujib; — „det kan være en af de nordiske Hære, som vi have hørt fortælle om, og som kunne antage forføreriske Skikkelser, for at føre de Sorgløse bag Lyset. Mig forekommer det, som om jeg læser Tryllekraft i hendes Dine og Hæveri i enhver af hendes Bevægelser. Ustridigt er hun den Sjende, som Talismanen har betegnet."

"Søn af Abu Ujib!" — svarede Kongen; — „Du er vistnok en vis Mand, og, som jeg veed, en stor Besværger, men i Kjendskab til Fruentimmerne har Du ikke bragt det ret vidt. Deri troer jeg at kunne sætte mig ved Siden af enhver, ja, selv af den vise Kong Salomo, trods det store Antal af hans Hustruer og Medhustruer. Hvad derimod denne Jomfrue angaaer, da seer jeg intet Ondt ved hende; hun er skøn at see til og har fundet Naade for mine Dine."

"Saa hør da, o Konge!" — sagde nu Stjernetyderen. „Jeg har ved Hjælp af en Talisman skaffet Dig mange Seire, men aldrig havt Deel i Dit Bytte. Giv mig derfor denne ubekjendte Fange, for at hun kan trøste mig i min Ensomhed med sin Luth. Dersom hun virkelig er en Trold kvinde, besidder jeg Midler til at gjøre hendes Hæveri til Skamme."

"Hvad? Endnu flere Kvinder!" — raabde Aben

Habuz; — „Har Du da ikke allerede Dandserinder nok, der kunne trøste Dig?“

„Dandserinder har jeg vel, men ingen Sangerinder. Jeg gad nu ogsaa gjerne have en der spiller paa Luth, for at forfriske mit Sind, naar jeg er træt af at studere.“

„Nu er det nok med Dine Fordringer!“ — sagde Kongen utaalmødig; — „denne Jomfrue har jeg udsøgt til mig selv; jeg venter mange Glæder af hende, ligesaa mange som David, den vise Salomons Fader, fandt i Selskab med Abishag, Sulamitten.“

Stjernetyderens gjentagne Bønner og Forestillinger frembragde hos Monarken blot et endnu mere bestemt Svar og saaledes skildes de ad, begge meget misfornøiede. Den Vise indsluttede sig i sin Eremitbolig, for at pønse paa Hævn; men førend han gik, advarede han Kongen endnu engang om at tage sig i Agt for den farlige Fange. Men naar har en forelsket Ddng nogensinde agtet paa gode Raad? Uben Habuz overlod sig aldeles til sin Liden- skab. Hans eneste Bestræbelse var, at behage den gothiske Skjønne. Vel besad han ikke Ungdom, der kunde anbefale ham, men derfor eiede han store Rigdomme, og naar en Elsker er gammel, er han i Almindelighed ogsaa gav- mild. Zacatinet i Granada blev reent udplyndret, for at erholde de kostbareste Varer fra Østerlandene; Silke, Edel- stene, kostelige Gemmer, udsøgte lugtende Sager, alt hvad Asien og Afrika frembød af Sjeldent og Udsøgt, blev lagt for Prindsessens Fodder. Alle Slags Skuespil og Festligheder bleve anstillede, for at underholde hende, Bæd- desange, Dandse, Turneringer og Tyrefægtninger. Gra- nada var en Tid lang Skuepladsen for bestandige Lystig-

heder. Den gothiske Prindsesse betragtede al denne Glands, som et Bæsen, der var vant til en saadan Pragt. Hun modtog alt, som en Hylding, der skyldtes hendes Rang, eller meget mere hendes Skjønhed — thi Skjønhed pleier at gjøre endnu større Fordringer, end Rang — ja hun syntes endog, at finde en hemmelig Fornøielse i at forlede Monarken til Udgifter, der mere og mere udtømte hans Skat, og derpaa at betragte hans udsvævende Gæmildhed, som noget ganske Sædvanligt. Heller ikke kunde den ærværdige Elsker smigre sig med, uagtet al sin Opmærksomhed og Adelmobighed, at have gjort endog det ringeste Indtryk paa hendes Hjerte. Hun vredtes vel aldrig paa ham, men smilede heller aldrig til ham. Naar han begyndte at tale om sin Kjærlighed, begyndte hun at spille paa sin Solvluth. Der laa et mystisk Trylleri i dens Toner. Neppe tonde den første Klang, førend Monarken allerede begyndte at nikke; et Slags Søvnighed bemægtigede sig ham, og han hensank lidt efter lidt i en Slummer, efter hvilken han fælde sig paa en forunderlig Maade forfrisket, men tillige for Dieblicket ganske afkjolet for sin Lidenfskab. Dette behagede ham vel ikke ganske, men derimod var ogsaa denne Slummer forbunden med høist behagelige Drømme, der fuldkommen fængslede den søvnige Elfers Sandser. Saaledes vedblev han da at drømme, medens hele Granada spottede over denne Daarfskab og over de Skatte, der bleve bortødslede, alene for Sang.

Men endelig brød en Fare løs over Aben Habuz' Hoved, som hans Talisman ikke kunde advare ham for. I hans egen Hovedstad nemlig udbrod der en Sammensværgelse. Hans Palads blev omringet af en bevæbnet

Floek, der truede ham og hans christne Elskede med Døden. Da opvaagnede i Monarkens Bryst en Gnist af hans forrige krigeriske Aand. Han gjorde et Udfald i Spidsen for en lille Skare af sin Livvagt, slog Oprørerne paa Flugt og kvalde Oprøret i Fødselen.

Da Roligheden igjen var oprettet, opsoegde han Stjernetyderen, der endnu bestandigt holdt sig indelukket i sin Eremitbolig, og tærede paa sin bittre Harm.

Aben Habuz nærmede sig til ham og sagde i en forsonende Tone: „D, vise Søn af Abu Njib, sandt var det, Du forud' sagde mig om de Fæder, denne fangne Skjønne vilde bringe mig. Siig mig derfor ogsaa, da Du saa grant veed at forudsee det Onde, der skal komme, hvad jeg skal gjøre for at afvende det?“

„Vise den vantroende Jomfrue bort fra Dig, der er Skyld i det altsammen.“

„Før vilde jeg bortgive mit Kongerige!“ — raabte Aben Habuz.

„Du staaer Færd for at miste begge Dele.“ — svarede Stjernetyderen.

„Vær ikke vred og vranten, Du dybeste af alle Philosopher! betænk en Monarks og Elfers dobbelte Smerte, og opfind et Middel, til at afvende den Ulykke, der truer mig. Jeg stræber ikke efter Storhed, jeg stræber ikke efter Magt, jeg længes blot efter Rolighed. Gjerne vilde jeg ønske mig et eller andet roligt Sted, hvorhen jeg kunde trække mig tilbage fra Verden og alle dens Sorger og hellige Kjærlighed og den stille Fred Resten af mine Dage.“

Stjernetryderen stirrede et Dieblisk paa ham under sine bukkede Dienbryn.

„Dg hvad vilde Du give mig, dersom jeg kunde skaffe Dig en saadan Plads?“

„Du maa selv bestemme Din Løn, og hvori den endog bestaaer, sværger jeg Dig til, at jeg vil give Dig den, hvis det staaer i min Magt, saasandt min Sjæl lever.“

„Du har, o Konge! hørt tale om Haven Trim, et af det lykkelige Arabiens Underværker?“

„Det har jeg. Denne Have omtales i Koranen, i det Kapitel der har til Overskrift: Dagens Frembrud. Ogsaa have Pilegrimme, der have været i Mekka, fortalt mig viunderlige Ting om den; jeg har dog anseet alt dette for et Eventyr, af det Slags, som Reisende, der have besøgt fjerne Egne, pleie at fortælle.“

„Siig intet mod de Reisendes Fortællinger, o Konge!“ — faldt Stjernetryderen ham alvorligt i Talen; — „thi de indeholde kostbare og sjældne Beretninger, samlede fra Verdens Ender. Hvad Paladset og Haven Trim angaaer da er det altsammen sandt, hvad man i Almindelighed fortæller om dem. Jeg har seet begge med mine egne Dine. Hør altsaa paa mit Eventyr, thi det har Hensyn paa Gjenstanden for Dit Ønske.“

„I mine yngre Aar, da jeg var en blot Araber fra Orkenen, vogtede jeg min Faders Kameler. Da vi drog igjennem Orkenen Uden, foer en af dem vild fra de Andre. Jeg søgte flere Dage efter den, men forgæves, indtil jeg en Middag lagde mig træt og svag ned under et Palmetræ, ved Siden af en sparsom Kilde, og sov ind. Da jeg

vaagnede, befandt jeg mig ved Porten af en Stad. Jeg gik ind og saae herlige Gader, Pladser og Torve, men alt var taust og uden Beboere. Saaledes vandrede jeg da videre, indtil jeg kom til et prægtigt Palads og en Have, der var smykket med Bandspring og Fiskedamme, Smaalunde, Blomster og Frugttræer, belæssede med de kosteligste Frugter. Dog endnu lod Ingen sig see. Da nu denne Ensomhed gjorde mig bange, ilede jeg igjen afsted, og kastede blot, da jeg traad ud af Stadens Port, et Blik tilbage til Stedet, men det var ikke mere at see; intet andet, end en taus Drk udstrakte sig for mine Blikke.

Ikke langt derfra traf jeg en gammel, i denne Egns Sagn og Hemmeligheder erfaren Dervisch, som jeg fortalte hvad der var mødt mig. „Dette,“ — sagde han mig, — „er den vidtberømte Have i Frem, et af Drkenens Underværker. Den viser sig kun undertiden for en Vandrer som Dig, glæder ham med Synet af Slotte og Paladser, og Havemure, behængte med de rigeste Frugter, og derpaa forsvinder alt igjen og lader blot den eensomme Drk tilbage. Følgende er denne Haves Historie. I gamle Dage, da Drkenen endnu blev beboet af Additer, grundede Kong Scheddad — en Søn af Db — en Efterkommer af Noah — her en herlig Stad. Da den var fuldført og han saae dens Storhed, svulmede hans Hjerte af Stoltshed og Hovmod, og han besluttede, at bygge et kongeligt Palads med Haver, der skulde overgaae alt, hvad der i Koranen staaer skrevet om det himmelske Paradis. Men Himmelens Forbandelse faldt paa ham, formedelst hans Hovmod. Han og hans Undersaatter bleve udslattede af

Jorden, og hans kostelige Stad med Palads og Haver belagt med en evig Trolldom, der skjuler den for menneskelige Øine, undtagen at den ofte bliver seet, for at holde hans Synd i en bestandig Erindring."

"Denne Historie, min Konge! og de Underværker, som jeg saae, ere stedse blevne' indpræntede i min Hukommelse, og i sildigere Aar, da jeg levede i Egypten, og var i Besiddelse af den vise Salomons Kundskabsbog, besluttede jeg at vende tilbage, for igjen at besøge Haven i Frem. Dette gjorde jeg ogsaa, og fandt den affløret for mit skjærpede Dø. Saaledes tog jeg da Scheddads Palads i Besiddelse og tilbragde flere Dage i dette eftergjorte Paradis. De Aander, der bevogtede Stedet, vare undergivne min Tryllemagt, og aabenbarede mig den Trolldom, ved hvilken hele Haven, saaledes som den er, er frembragt og igjen gjort usynlig. Et saadant Palads og saadanne Haver kan jeg, o Konge! gjøre Dig endogsaa her paa Bjærgget ovenover Din Stad. Kjender jeg ikke enhver hemmelig Trolldom? Og er jeg ikke i Besiddelse af den vise Salomons Kundskabsbog?"

"O, vise Søn af Abu Hlib!" — raabte Aben Habbuz, sittrende af Begjærlighed; — "Du er virkelig en Rejsende, som han bør være, og har seet og lært forunderlige Ting! Skaf mig et saadant Paradis og begjær da Din Løn, om det saa var Halvdelen af mit Kongerige!"

"Åh!" — svarede den Anden; — "Du veed, at jeg er en gammel Mand og en Philosoph, og let at tilfredsstille; alt hvad jeg forlanger af Dig, er det første Læst-

dyr med sin Ladning, der gaaer igjennem Slottets fortryllede Port."

Monarken tilstod ham en saa beskedent Fordring og Stjernetyderen lagde Haand paa Arbeidet. Paa Toppen af Høien, umiddelbart ovenover hans underjordiske Enebo, lod han bygge en stor hvælvet Portgang eller Barbican, der gik midt igjennem et fast Taarn.

Foran samme var der en Forhalle med en hoi Bue, og indenfor en Port, der kunde lukkes med Kobberdørre. Ovenover Porten indmurede Stjernetyderen med egen Haand en kjæmpemæssig Nøgle og paa Hjørnesteinen af den yderste Bue af Forhallen, der var høiere end Porten, en uhyre Haand. Dette var mægtige Talismanner, over hvilke han mumlede Tryllesprog af et ubekjendt Tungemaal.

Da dette Arbeide var færdigt, indsluttede han sig i tre Dage i sin astrologiske Halle, og dem tilbragde han med hemmelige Besværgelser. Tredie Dag besteg han Høien og forblev hele Dagen paa Toppen af den. Først silde om Natten vendte han tilbage og traad frem for Aben Habuz. „Endelig, o Konge!" — udbrod han; — „har jeg fuldført mit Arbeide. Paa Toppen af Høien staaer et af de yndigste Paladser, som noget Menneske har tænkt sig, eller noget Hjerte har ønsket. Det indeholder prægtige Gemakker og Gange, kostelige Haver, kjølige Bandspring og forfriskende Bade; med eet Ord, hele Bjærgen er forvandlet til et Paradis. Lig Haven i Frem er det ogsaa beskyttet af en mægtig Trolddom, der skjuler det for alle Dødeliges Blikke og Undersøgelser, undtagen for deres, der besidde Talismannens Hemmelighed."

„Nok!" — raabte Aben Habuz fuld af Glæde; —

„I Morgen tidligt, naar Dagen bryder frem, ville vi gaae op for at tage Slottet i Besiddelse.“ — Den lykkelige Monark kunde ikke lukke et Øie om Natten. Neppe havde altsaa Solens Straaler begyndt at beskinne Sne-toppene af Sierra Nevada, førend han besteg sin Hest, og blot ledsaget af nogle udvalgte Tjenere, red op ad den steile og snævre Wei, der fører til Toppen af Bjærget. Ved Siden af ham sad paa en hvid Ganger den gothiske Prindsesse, hvis Klædning funkede af Edelstene, medens hendes Solvluth hang hende om Halsen. Stjernetyderen gik ved Siden af Kongen, og styttede sig ved sin med Hieroglypher betegnede Stav, thi han havde endnu aldrig besteg nogen Hest.

Uben Habuz saae sig om, i Haab om at see Paladsets Taarne straae ovenover sig i Solskinnet og at opdage de skyggefulde Terrasser, tilligemed Haverne langs med Hoien; men da han slet ikke saae noget af det Slags, sagde han til Stjernetyderen:

„Det er just Hemmeligheden, der skal beskytte dette Sted, at man ikke kan see noget af det, førend man er kommen igjennem den fortryllede Port og har taget det Hele i Besiddelse.“

Da de nærmede sig til Porten, holdt Stjernetyderen inde og viisde Kongen den mystiske Haand og Nøglen, der vare anbragte ovenover Porten og Buen. „Disse“ — sagde han; — „ere Talismanner, der beskytte Indgangen til dette Paradis. Indtil hiin Haand udstrækker sig og griber Nøglen, kan hverken nogen dødelig Magt eller nogen Trolddomskunst foretage sig noget mod dette Bjærgs Herre.“

Medens Aben Habuz betragtede disse mystiske Tazlismanner med aaben Mund og stille Forundring, gik Prindsessens Ganger videre og bar hende gennem Porten til Middelpunktet af den bedækte Gang.

„Se der,“ — raabde Stjernetyderen; — „den Løn, I har lovet mig. Det første Dyr med sin Ladning, der gaaer igjennem den fortryllede Port.“

Aben Habuz smilte, thi han holdt det for en Spøg af den gamle Mand; men da han mærkede, at det var hans Alvor, siddende hans graa Skjæg af Raseri.

„Søn af Abu Njib!“ — sagde han harmfuldt; — „hvad er det for en Spidsfindighed? Du kjenner Meningen af mit Løfte, det første Lastdyr med sin Ladning, der gaaer igjennem denne Port. Tag det stærkeste Muuldyr af mine Stalde, belæs det med de største Kostbarheder i mit Skatkammer, og det er Dit; men vov ikke, at opløste Dine Tanker til den, der er mit Hjertes Glæde.“

„Hvad behøver jeg Rigdomme?“ — raabde Stjernetyderen foragteligt; — „Besidder jeg ikke den vise Salomons Kundskabsbog, og med den Herredømmet over alle Jordens hemmelige Skatte? Prindsessen er min med Rette; Du har givet Dit kongelige Ord i Pant, jeg fordrer hende som min Eiendom.“

Prindsessen saae stolt ned fra sin Ganger, og et let spodsk smil fordreiede hendes Rosenlæber ved denne Kamp mellem to graahærdede Oldinger, der strede om Besiddelse af Ungdom og Skjønhed. Endelig seirede Monarkens Brede over hans Besindelse. „D, Du Drakenens grumme Søn!“ — skreeg han; — „Du kan være Mester i saa

mange Kunster Du vil, men her føler jeg, at jeg er Din; vov ikke at opsatte Dig mod Din Konge!"

"Du min Mester!" — gjentog Stjernetyderen; — "Du min Konge? En Monark over et Muldvarpskud forlanger Herredømmet over den, der besidder Salomons Talisman? Lev vel, Aben Habuz? hersk over Dit jammerlige Kongerige og gør Dig tilgode i Daarernes Paradis! Hvad mig angaaer, da vil jeg lee Dig ud i min filosofiske Eensomhed."

Da han havde sagt dette, greb han Prindsessens Ganger i Tøilen, stødte paa Jorden med sin Stav, og sank tilligemed den gothiske Prindsesse ned i Jorden; denne lukkede sig over ham og intet Spor var at see af den Aabning, gjennem hvilken de forsvandt.

Aben Habuz forblev en Tid lang stiv af Forbauselse. Da han kom til sig selv igjen, befoel han tusinde Arbeidere at grave med Hakker og Spader paa det Sted, hvor Stjernetyderen var forsvundet. De gravede og skuffede, men forgjæves; Steenklippen modstod deres Bestræbelser, og naar de vare trængte et Stykke ned, blev Hullet igjen fyldt med Jord. Aben Habuz op søgte ved Foden af Høien Indgangen til den Hule, der førte til Stjernetyderens underjordiske Palads, men ogsaa denne var ikke mere at finde. Der hvor Indgangen før havde været, saae man nu Klippens sammenhængende Overflade. Med Ibrahim Ebn Abu Aijbs Forsvinden ophørde ogsaa Virkningerne af hans Talisman. Robberrytteren blev staaende fast, med Ansigtet vendt imod Bjærget og Landsen udstrakt mod det Sted, hvor Stjernetyderen var forsvundet, som om Aben Habuz' dødeligste Fjende lurede der.

Fra Tid til Anden kunde man høre sagte Toner af Musik og Lyden af en qvindelig Stemme i det Indre af Bjærget, og en Landmand berettede en Dag Kongen, at han Matten i Torveien havde opdaget en Spalte i Klippen, i hvilken han var krobet ind, indtil han havde figet ind i et underjordiskt Værelse, hvori han havde seet Stjernetyderen ligge paa en prægtig Divan, nær ved at slumre ind ved Prindsessens Stængeleeg, der syntes at udøve en Trolddomsmagt over ham.

Aben Habuz søgte efter Spalten i Klippen, men den var allerede lukket igjen. Han forsøgte paa ny at udgrave sin Medbeiler, men alt forgjæves. Haandens og Nøglenes Tryllekraft var for mægtig til at nogen menneskelig Magt kunde formaae noget imod den. Paa Toppen af Bjærget er nu Stedet, hvor det belovede Palads med sine Haver skulde ligge, en nogen Drk, enten fordi det saā hoitpriiste Elysium ved Trylleri er skjult for Alles Dine, eller fordi det var blot en Opdigtelse af Stjernetyderen. Den skaansomme Verden antager det Sidste, og Nogle pleie derfor at kalde dette Sted „Kongens Daarskab," mens Andre kalde det „Paradises Port."

For at gjøre Aben Habuz' Ulykke fuldstændig, begyndte Naboerne, som han før havde tirret, opfordret og overvundet, saalænge han endnu var Herre over den fortryllede Rytter, nu, da de vidsde at han ikke mere blev beskyttet af denne Talisman, at gjøre Indfald i hans Rige fra alle Kanter, og denne, den fredssommeligste Monarks sidste Levedage vare et Væv af Uroligheder.

Endelig døde Aben Habuz og blev begravet. Siden den Tid ere Aarhundreder henrundne. Alhambra er byg-

get paa hiint mærkværdige Bjærg, og saaledes er i en vis Henseende de fabelagtige Glæder i Paladset i Trem blevne virkelige. Endnu staaer den fortryllede, fuldstændige Indgang, ustridigt beskyttet ved de mystiske Tegn, Haanden og Nøglen, og danner nu Retsporten, den store Indgangsport til Fæstningen. Under den skal ifølge Sagnet den gamle Stjernetyder endnu boe i sin underjordiske Hal, og nikke paa sin Divan, lullet i Søvn af Solvotterne af Prindsessens Luth.

De gamle Invalider, der bevogte Indgangen, høre ofte i stille Sommernætter disse Toner, og snorke, overvælde af deres bedøvende Kraft, roligt paa deres Poster; ja der hviler en saadan søvnbringende Magt over dette Sted, at man endogsaa ofte finder dem, der staae Vagt om Dagen, nikke paa Steenbænkene, eller sove under Trærne, saa at denne Post virkelig er den søvnigste i den hele Christenhed. Og dette vil, efter det gamle Sagn, saaledes blive ved fra Aarhundrede til Aarhundrede. Prindsessen vil blive i Stjernetyderens Fængenskab og Stjernetyderen igjen ved Prindsessen i sin Tryllesøvn indtil den sidste Dag, indtil den mystiske Haand griber efter den skjæbnessvangre Nøgle og forstyrrer hele Trolddommen ved dette fortryllede Bjærg.

Infantindernes Taarn.

Paa en Aftenspadseretour gjennem en snæver, af Figentræer, Granattræer og Myrter overskygget Dal, der skiller Fæstningens District fra Generalisfet, lagde jeg Mærke til det romantiske Syn af et maurisk Taarn, i den yderste Muur af Alhambra, der hævede sig høit over Trætoppene og straalde i den dalende Soels Rosenlys. Et eneste Bindue, der var anbragt høit oppe, frembød en Udsigt over Dalen, og da jeg nærmere betragtede det, bemærkede jeg en ung Pige med Blomster i Haaret, der saae ned i Dalen. Det var klart, at hun ikke hørde til den sædvanlige Menneſteklasse, der beboer Fæstningens gamle Taarne, og det pludselige, maleriske Syn af hende erindrede mig om Beskrivelserne over fangne Skjønne i Fehistorierne. Denne phantastiske Tankeforbindelse blev endnu formeret ved Matteos Bemærkning, at dette var Prindsessernes Taarn, *la torre de las infantas*, saaledes kaldet, fordi det, ifølge Sagnet, havde været Opholdsstedet for Maurerkongernes Døttre. Siden efter har jeg selv besøgt Taarnet. Det bliver i Almindelighed ikke viist Fremmede, endſkjøndt det fortjener at sees, da dets Indre ikke staaer tilbage for nogen anden Deel af Paladset i Henseende til Architecturens Skjønhed eller Prydelfernes Fjnhed. Elegansen af den mellemste Halle med dens Bandspring, dens høie Buer, og paa Billedhuggerarbeide

rige Kuppel, Arabeskerne og Stuccaturarbeidet i de smaa, men vel proportionerede Værelser, der vel er beskadtiget af Tiden og forsømt, stemmer godt overens med den Beretning, at det i gamle Dage har været et Opholdssted for kongelige Skjønheder.

Den lille, gamle Fedronning, der lever under Trappen til Alhambra og tager Deel i Donna Antonias Af-tentertulier, fortæller nogle æventyrlige Sagn om tre mauriske Prindsesser, som deres Fader, en tyrannisk Konge i Granada, i gamle Dage indsluttede i dette Taarn, og som blot havde Tilladelse til at gjøre et Kystridt ud blandt Høiene, om Natten, da det under Dødsstraf var forbudt enhver at møde dem paa deres Bei. Endnu skal man ifølge Sagnet undertiden see dem ved Maaneskin paa den eensomme Bei paa Siden af Bjærget, ridende paa kostbartsmykkede og af Juveler straalende Gangere; men de forsvinde strax saasnart nogen taler til dem.

Men førend jeg fortæller mere om disse Prindsesser, vil Læseren vist ogsaa gjerne høre noget om den smukke Beboerske af Taarnet med det blomsterkrandste Haar, der fignede ned fra det høie Vindue. Det viisde sig at hun var nylig bleven gift med den værdige Adjutant ved Invaliderne, der, skjøndt temmelig til Alders, dog havde fatet Mod til at tage en ung, munter, andalusisk Pige til sit Hjerte. Gid den gode, gamle Ridder maae være lykkelig i sit Valg og i Prindsessernes Taarn finde en sikrere Bolig for Skjønheden, end det var Tilfældet i Moslemernes Dage, hvis vi kunne troe det efterfølgende Sagn.

Sagnet om de tre deilige Prindsesser.

I gamle Dage regjerede der i Granada en maurisk Konge, ved Navn Mahomed, der af sine Undersaatter fik det Dgenavn, El Hangari, eller den Keithaandede. Mogle sige, at man har kaldet ham saaledes, fordi han virkelig var mere behændig med sin venstre Haand, end med den Høire, men Andre, at det var fordi han begyndte alting forkeert og fordærvede Alt, hvad han gav sig af med. Saa meget er vist, at han altid befandt sig i stor Forlegenhed, enten det nu var af Ulykke eller af Ubehændighed. Tre Gange blev han stødt fra Thronen, og reddede sig engang med Moie, til Afrika, forklædt som Fisker, dog var han ligesaa tapper, som ubesindig, og forde, skjøndt keithaanded, sit Sværd saa vakkert, at han hver Gang satte sig paa Thronen igjen efter svære Kampe. Men istedetfor at blive klog af Ulykken, blev han mere stivnakket, og brugde sin venstre Haand endnu mere vilkaarligt. De offentlige Ulykker, han paa denne Maade bragde over sig selv og sit Rige, kunne de læse, der have Lyst til at ransage Granadas Arsbøger. Nærværende Sagn har blot med hans huuslige Anliggender at gjøre.

Da denne Mahomed en Dag reed med sit Følge af Hofmænd ved Foden af Bjærget Elvira, mødte han en

Skare af Ryttere, der kom tilbage fra et Streifetog i de Christnes Land. Den førte en lang Række af Muulæser med, belæstede med Bytte, tilligemed en Mængde Fanger af begge Køn, blandt hvilke en deilig, rigtflædt Dame, der sad grædende paa en Ganger, og ikke vilde høre paa sin Duennas Trøst, især tiltrak sig Monarkens Opmærksomhed.

Han føelde sig rørt af hendes Skønhed og erfarede, ved at spørge Anføreren for Skaren, at hun var en Datter af en Alcade i en Grændsefæstning, som man havde indtaget og plyndret paa dette Streifetog. Mahomed tog hende som sin Deel af Byttet, og lod hende bringe til sit Harem paa Alhambra. Her blev nu alt anvendt, for at overvinde hendes Tungsindeghed, og Monarken, hvis Kjærlighed til hende endnu steg høiere, tilbød hende endelig, at ophøie hende til Dronning. Den spanske Somfrue forsmaaede i Førstningen hans Tilbud, — han var en Bantroeude, — han var en aabenbar Fjende af hendes Land — og hvad der var endnu værre, han var temmelig til Alders.

Da Monarken saa, at hans Bestræbelser ikke vilde lykkes, besluttede han at faae Duennaen, der var bleven fanget tilligemed Damen, paa sin Side. Hun var en født Andalusierinde, hvis christelige Navn dog er tabt, da man i de mauriske Sagn ikke kalder hende andet, end den forstandige Kadiga, og forstandig var hun vist nok, som det Følgende af denne sandede Historie vil vise. Neppe havde nu den mauriske Konge havt en lille hemmelig Samtale med hende, førend hun indsaae det Fornuftige af hans

Grunde, og paatog sig at befordre hans Unliggender hos sit Herskab.

„D, gaa dog!“ — sagde hun til hende, — „hvor- til skal al den Græden og Jamren? Er det da ikke bedre at være Herskerinde over et smukt Palads, med alle dets Haver og Bandspring, end at leve indspærret i Eders Faders gamle Grændseflot? Er denne Mahomed endog en Bantroende, vil det da sige noget? I ægter jo ham og ikke hans Tro, og om han end ikke er den Yngste, vil I desto snarere blive Enke og Herre over Eder selv. Tøvrigt er I i hans Magt og maa altsaa enten blive Dronning eller Slavinde. Er man engang i en Rovers Hænder, er det bedre at bortgive sine Varer for godt Kjøb, end at lade dem tage fra sig med Magt.“

Disse den forstandige Kadigas Grunde gjorde deres Virkning. Den spanske Dame afstørrede sine Taarer og blev Mahomed den Keithaandedes Gemalinde; ja hun be- kjendte sig, efter Ekinnet, endog til sin kongelige Egte- fælles Tro, og hendes forstandige Duenna blev paa Ste- det en ivrig mahomedansk Profelyt, hvorved hun da er- holdt det arabiske Navn Kadiga tilligemed Tilladelse til at blive i sin Herskerindes fortroelige Tjeneste.

Efter den behørige Tids Forløb blev den mauriske Konge en stolt og lykkelig Fader til tre yndige Døtre, der bleve fødte paa en og samme Dag. Han havde vel kunnet ønske, at det havde været tre Sønner, men han trøstede sig med den Tanke, at tre Døtre paa een Gang heller ikke var saa lidt for en bedaget, og ovenikjøbet keit- haandet Mand.

Efter de musselmanske Fyrsters Skik raadspurgde

han sine Stjernetydere betræffende denne lykkelige Tildragelse. De stillede strax de tre Prindsesser deres Nativitæet og rystede paa Hovederne. „Døttre, min Konge!“ — sagde de; — „ere altid en meget uvis Eiendom, men disse ville, naar de have naaet deres mandbare Alder, især behøve Eders Narvaagenhed. Naar den Tid kommer, maa I tage dem under Eders Vinger, og ikke betro dem til nogen Andens Bevogtning.“ —

Mahomed den Keithaandede blev af sine Hofmænd, og folgelig ogsaa af sig selv erkjendt for en meget viis Konge. Stjernetydernes Forudsigelse foraarsagede ham derfor ikke megen Uro, da han forlod sig paa sin Klogskab til at bevogte sine Døttre og overvinde Skjæbnen.

Dette Kloverblad var Monarkens sidste ægteffabelige Trophæ. Hans Dronning fødte ham ingen Børn meer, og døde nogle Aar derefter, i det hun anbefaeldte sine Døttre til hans Kjærlighed og den forstandige Rådigaas Omhu.

Flere Aar vare henrundne, indtil endelig Prindsesserne havde naaet det farlige Tidsrum, den giftefærdige Alder. — „Man maa dog være forsigtig itide,“ — sagde den vise Monark, og besluttede derfor at bringe dem til det kongelige Kæstel i Salobrenna. Dette var et prægtigt Palads, men indsluttet i en stærk maurisk Fæstning paa Spidsen af et Bjærg, hvorfra man havde Udsigt over det middellandske Hav. Altid havde det tjent til et kongeligt Opholdssted, hvorhen de mauriske Monarker sendte dem af deres Slægtninger, der kunde blive farlige for deres Sikkerhed, og tillod dem der al Slags Uppighed og

Lidsfordriv, saa at de tilbragde deres Liv i den vellystigste Lediggang.

Her vare Prindsesserne indmurede for Verden, men omgivne af Fornøielser, og opvartede af Slavinder, der forekom alle deres Ønsker. De havde yndige Haver, fulde af de sjeldneste Blomster og Frugter, samt duftende Lunde og vellugtende Bade til deres Fornøielse. Fra de tre Sider af Slottet saae man ned i en rig Dal, der var smykket med al Slags Dykning og blev begrændset af de høie Alpuxarrer, medens man fra den fjerde Side overskuede det af Solen bestraalede Hav.

I dette kostelige Opholdssted, i et venligt Klima og under en skyfri Himmel opvarede de tre Prindsesser til beundringsværdige Skønheder, men omendskjændt de alle Tre bleve opdragne paa een Maade, gav de dog tidligt Beviser paa forskjellig Sindsbeskaffenhed. Deres Navne vare: Zayde, Zarayde og Zorahayde, og saaledes fulgte de og paa hverandre ifølge Alderen, da den Ene netop blev født tre Minutter efter den Anden.

Zayde, den Ældste, besad en dristig Aand og gik foran for sine Søstre i Alt, ligesom hun havde gjort, da hun kom til Verden. Hun var nysgjærrig og søgte gjerne at komme efter Grunden af Alt.

Zorayde havde mere Følelse for Skønhed, og deraf kom det ustridigt, at hun saa gjerne betragtede sit eget Billede i Speile og i Kilder, og fandt megen Smag i Blomster, Juveler og andre siirlige Smykker.

Hvad Zorahayde, den Yngste, angik, da var hun blid, undseelig og overordentlig følsom, hvorved hun besad en betydelig Mængde disponibel Omhed, hvilket var tydeligt

af den Mængde Yndlingsblomster, Yndlingsfugle og Yndlingsdyr, som hun alle elskede med den største Inderlighed. Ogsaa havde alle hendes Fornøielser noget Blidt, der var blandet med takkefulde Drømmerier. Hun kunde sidde hele Timer paa en Balkon og betragte en Sommernats funklende Stjerner, eller Havet, der blev beskinnet af Maanen, og da var en Fiskers Sang, der klang blidt fra Strandbredden, eller Tonen af en maurisk Fløite fra en forbiglibende Baad, nok til at hæve hendes Følelser indtil Erstace. Derimod fyldte det ringeste Oprør af Elementerne hende med Skræk, og et Jordenskræld var nok til at bringe hende i Asmagt.

Nar rullede roligt og venligt forbi. Den forstandige Radiga, til hvem Prindsesserne vare overgivne, var trofast i sin Omsorg og bevogtede dem med den omhyggeligste Forsigtighed. Som vi allerede have bemærket, var Kastellet Salobrenna bygget paa et Bjærg ved Kysten af Havet. En af de yderste Mure gik ned ad Siden af Bjærget indtil en fremragende Klippe, der hang ud over Soen, og ved hvis Fod der befandt sig en smal, sandet, af de krusede Bølger beskyllet Bred. Et lille Bagttaarn paa Klippen var bleven indrettet til et Lysthuus med tilgittrede Vindver, for at indlade den kjølige Soluft.

En Dag stod den nysgjærrige Zayde ved et Vindue i Lysthuset, medens hendes Søstre holdt deres Siesta, liggende paa en Ottoman. Hendes Opmærksomhed var henvendt paa en Galei, der med afmaalte Aareslag foer hen langs med Kysten. Da den kom nærmere, bemærkede Prindsessen, at den var fuld af Bevæbnede. Galeien kastede Anker ved Foden af Taarnet. En Skare

mauriske Soldater steg i Land paa den smalle Bred, og med dem nogle kristelige Fanger. Den nysgjærrige Zayde vækkede sine Søstre, og alle Tre kigede nu forsigtigt gennem Gitterværket, der gjorde at de ikke selv kunde sees. Iblandt Fangerne befandt der sig tre rigtklædte spanske Riddere. De vare i deres Ungdoms Blomster og af den ædleste Holding. Den kjække Maade, som de gik frem paa, skjøndt de vare belæssede med Lænker og omgivne af Fiender, røbede deres Sjælsstorhed. Prindsesserne betragtede dem opmærksomt og med tilbageholdt Aandedræt. Da de blot vare opdragne i dette Slot blandt kvindelige Tjenestetjende, og ingen Personer af Mandkønnet havde seet, undtagen nogle sorte Slaver eller raae Kystfiskere, var det ikke at undres over, at Synet af tre ædle Riddere i Ungdommens Blomster frembragde en ikke lille Bevægelse i deres Hjerter.

„Har man nogensinde seet et ædlere Væsen paa Jorden, end denne Ridder i Carmosin?“ — raabde Zayde, den Ældste af Søstrene. — „Se kun hvilken stolt Holding, som om de Andre omkring ham vare Slaver!“

„Men betragt ogsaa ham i Grønt!“ — raabde Zorayde; — „Hvilken Ynde! Hvilken Skønhed! Hvilken Aand!“

Men den hulde Zorahayde sagde ikke noget, dog gav hun i Lødom Ridderen i Blaåt Fortrinnet.

Prindsesserne saae forbausede efter dem, indtil Fangerne ikke mere vare at see; derpaa sukkede de dybt, vendte sig bort, betragtede hverandre et Dieblik og satte sig derpaa sorgmodige og tankefulde paa deres Stomaner.

Saaledes fandt den forstandige Kadiga dem.

Denne fortalte de nu hvad de havde seet, og gjorde selv Duennaens gamle Hjerte varmt. „Arme Knose!“ — raabde hun; — „Jeg vil vædde, at mangelen skøn, høibaaeren Froken i deres Fædreland græmmer sig i Hjerteret over deres Fangelsskab! Ak, mine Børn! I har slet intet Begreb om det Liv, disse Riddere føre i deres Land. Hvilken Tapperhed ved Turneringerne! Hvilken Verbødighed for Damerne! Hvilke Serenader og Hylninger!“

Zaydes Nysgjærighed var stegen til det Høieste; hun var umættelig i sin Efterspørgsel, og Duennaen maatte gjøre hende de meest levende Skildringer af Scener fra hendes Ungdom og Fædreland. Den skønne Zorayde brystede sig, og skottede til Speilet, da Talen var om de spanske Frokeners Ynde, medens Zorahayde undertrykte et sagte Suk, da Talen var om Maanesskinsserenaderne.

Hver Dag gjentog den nysgjerrige Zayde sine Spørgsmaal, hver Dag begyndte den vise Duenna sine Historier forfra, medens hendes Tilhørere lyttede til hendes Fortælling med den største Deeltagelse, skjøndt under hyppige Sukke. Endelig faldt det dog den forstandige gamle Kone ind hvad for en Skade hun kunde anrette derved. Hun havde været vant til bestandigt at tænke sig sine Prindsesser som Børn; men disse vare umærkeligt vorede op under hendes Vane, og nu stod der tre yndige, fuld-vorne Piger for hende i deres skønneste Blomster. Nu er det paa Tiden, at give Kongen Efterretning, tænkte altsaa Duennaen.

Mohamed den Reithaandede, sad en Morgen paa sin Divan i en af Alhambras kjølige Haller, da en Slave ankom fra Fæstningen Salobrenna med et Bud-

skab fra den vise Kadiga', der ønskede ham til Lykke til hans Dottres Fødselsdag. Tillige overbragde Slaven en lille pæn med Blomster smykket Kurv, i hvilken der laa paa Viin- og Figen-Blade, en Fersken, en Aprikos og en Nectarine med deres friske Duft og Dug og bløde Gløiel, og alle paa det første Trin af forførerisk Modenhed. Monarken, der var erfaren i det østerlandske Frugt- og Blomstersprog, gjættede strax hvad denne billedlige Gave skulde betyde.

„Saa er altsaa“ — sagde han, — „Det farlige Tidsrum kommet, som Stjernetyderne taelde om. Mine Døttre have naaet den modne Alder. De ere skjulte for Menneskernes Dine og under den forstandige Kadigas Opsyn — det er vel ret godt, — men de ere dog ikke under mine Dine, som Stjernetyderne foreskrev mig. Jeg maa tage dem under mine Vinger, og ikke forlade mig paa nogen anden Bægt. —“

Da han havde sagt dette, befalede han, at man skulde sætte et Taarn i Alhambra i Stand til at modtage dem, og drog i Spidsen for sin Livvagt til Fæstningen Salobrenna, for personligt at føre sine Døttre tilbage.

Omtrent tre Aar vare forløbne, siden Mahomed sidst saae sine Døttre, og han kunde neppe troe sine Dine, saadan en viunderlig Forandring havde dette korte Tidsrum frembragt i deres Udvortes. I dette Mellemrum havde de overskredet hiin underfulde Grændselinie i den qvindelige Tilværelse, der adskiller den raae, udannede og tankeløse Pige fra den blomstrende, blyfærdigtrodmende, tankefulde Jomfrue. Det er, som man træder ud af

Manchas flade, blege, uinteressante Sletter, ind imellem Andalusiens vellystaaende svulmende Høie.

Zayde var rank og fiint bygget, havde en stolt Holdning og et gennemtrængende Blik. Hun traad frem med faste, bestemte Skridt, og neiede dybt for Mahomed, i det hun behandlede ham mere som sin Fyrste, end som sin Fader. Zorahde var af Middelstørrelse, med et fortryllende Blik og en svævende Gang, en glindsende Skjønhed, endnu forhøiet ved Hjælp af Pyntebordet. Hun nærmede sig til sin Fader med et yndigt Smil, kysede hans Haand, og hilste ham med nogle Vers af en bekendt arabisk Digter, hvorover den Gamle glædede sig. Zorahde var bly og frygtsom, mindre end sine Søstre og af hiin blide, fortryllende Skjønhed, der synes at længes efter Kjærlighed og Beskyttelse. Hun var ikke skikket til at hyde, som hendes ældste Søster, heller ikke til at vække Forbauselse, som den Anden, men snarere til at indsmigre sig i det mandlige Hjertes Huld, der at bygge og være tilfreds. Hun nærmede sig til Faderen med frygtsomme, næsten nedslagne Blik, og vilde have grebet hans Haand for at kysse den, men da hun saae ham i Ansigtet og dette var overstraalet af et faderligt Smil, henrev hendes Sjæls Omhed hende og hun klyngede sine Arme om hans Hals.

Mahomed den Reithaandede betragtede sine blomstrende Døttre med en Blanding af Stolthed og Angst; thi medens han glædede sig ved deres Undigheder, tænkte han tillige paa Stjernetydernes Spaadomme. „Tre Døttre! Tre Døttre!“ — sagde han flere Gange ved sig selv, — „og alle Tre giftestærdige! Det er fristende He-

speribefrugter; til dem behøves der en Drage til Bogster!"

Han gjorde sig nu færdig til at vende tilbage til Granada, i det han sendte Herolder forud, med Befaling, at holde enhver borte fra den Wei, han tog, og at alle Vinduer og Døre skulde være lukkede ved Prindsesserne's Ankomst. Da dette var skeet, reisde han, ledsaget af en Skare sorte Nyttre af et hæsligt Udseende, men i glimrende Rustninger.

Prindsesserne reed ved Siden af Kongen, tætindhyllede, paa hvide Heste med broderede Floielsdækner, der hang lignend til Jorden. Stigboilerne og Bidslerne vare af Guld, og Silketommerne besatte med Perler og Edelstene. Ogsaa bar Gangerne smaa Sølvklokker, der, medens de drog langsomt frem, forarsagede en behagelig Klang. Dog De den Ulykkelige, der havde luret ved Weien, naar han havde hørt Lyden af disse Klokker! Bagten havde Ordre til at hugge ham ned uden Skaansel.

Toget havde næsten naaet Granada, da det ved Bredden af Xenil indhentede en lille Afdeling af mauriske Soldater, der ledsagede nogle Fanger. Det var for sildigt for disse, til at gaae af Weien, og de kastede sig altsaa ned med Ansigterne mod Jorden, i det de befalede deres Fanger at gjøre det Samme. Men iblandt de Sidste befandt sig nu de samme tre Riddere, som Prindsesserne havde seet fra deres Lysthuus. Enten forstod disse ikke Befalingen, eller de vare for stolte til at adlyde, kort sagt, de bleve staaende og saae forbausede paa Toget, der nærmede sig.

Monarkens Harm blev vakt ved denne skræmmende
Første Deel.

Ulydighed mod hans Befalinger. Han greb sit Sværd, sprængte frem og vilde allerede føre et Hug med sin venstre Haand, der i det mindste vilde have været dødeligt for en af Tilskuerne, da Prindsesserne trængte sig om ham og bad om Naade for de Fangne. Selv den frygtssomme Borahande glemte sin Undseelighed og blev veltalende. Mahomed holdt med opløftet Sværd; da fastede Anføreren for Vagten sig for hans Fodder: „Store Monark!“ — sagde han; — „fuldfør ikke en Daad, der vilde volde stor Kummer i Dit hele Rige. Det er tre tappre og ædle Riddere, der ere blevne fangne medens de kjæmpede som Løver i Slaget; de ere af høi Byrd, og man vil erholde rige Løsepenge for dem.“ — „Nej!“ — sagde Kongen; „jeg vil skaaane deres Liv, men straffe deres Forvovenhed. Lad dem faste i det røde Taarn og hold dem til strængt Arbeide!“

Mahomed gjorde her igjen en af sine sædvanlige feitede Streger. I den Tummel og Uro, der fulgte med dette stormende Optrin, var de tre Prindsessers Slør skudt en Smule tilside og den fulde Glænde af deres Skjønhed blev synlig; ja, Kongen havde ved at forlænge Samtalen givet disse Skjønheder Tid til at gjøre den meest fuldstændige Virkning. Den Tid kom Menneskerne langt hurtigere i Elskovsflamme, end nu; hvilket man tydeligt kan see af de gamle Historier. Intet Under derfor, at de tre Ridders Hjerter fuldkommen bleve fangne, især da Taknemmelighed endnu forenede sig med Beundringen, dog er det en Smule forunderligt, skjøndt det er ikke mindre vist, at enhver af dem forelskede sig i en Anden af disse Skjønheder. Hvad Prindsesserne an-

gaaer, da vare de endnu mere end før henrevne af disse Fangers ædle Bæsen, og de glædede sig i deres Hjerter over alt hvad de hørde om deres Mod og ædle Herkomst.

Toget fortsatte nu sin Reise. De tre Prindsesser rede tankefulde paa deres klingende Gangere, i det de af og til kastede et Blik tilbage efter de christelige Fanger, og disse bleve henførte i det for dem bestemte Fængsel i det røde Taarn.

Den Bolig, der var gjort i Stand til Prindsesserne, var en af de Indigste, man kunde tænke sig. Det var et Taarn, der laa noget affondret fra Alhambras Hovedbygning, men som dog hang sammen med den ved den Muur, der omgav hele Toppen af Høien. Paa den ene Side var der Udsigt til det Indre af Fæstningen og ved Foden af det var der en lille Have fuld af de sjeldneste Blomster. Paa den anden Side havde man Udsigt over en skovrig Dal, der skiller Bjærgene, hvorpaa Alhambra staaer, fra Generalisfet. Det Indre af Taarnet var inddeelt i smaa, venlige Gemakker, der alle vare siddende i den lette arabiske Stil, og omgav en høi Halle, hvis hvælvede Loft gik op til Spidsen af Taarnet. Bæggene og Loftet i denne Hal vare prydede med Arabesker og Billedhuggerarbejde, der glindsede af Guld og kostelige Materier. Midt i Marmorgulvet fandtes der et Vand-spring af Alabast, der var omgivet af duftende Buskværter og Blomster, og skød en Vandstraale i Veiret, der forfriskede den hele Bygning ved sin sagte Pladsken. Rundt omkring Hallen var der Bure ophængte af Sølv- og Guld-Traad, der indeholdt Sangfugle med de skønneste Fjere og yndigste Stemmer.

Prindsesserne vare, saalænge de boede i Kastelet Salobrenna, blevne affkildrede som meget muntre; Kongen ventede altsaa, at de skulde blive henrykte over Alhambra. Men til hans store Forundring begyndte de at klage, blive tungsindige og at kjede sig ved alt hvad der omgav dem. Blomsterne duftede ikke for dem; Nattergalens Sang forstyrrede deres Nattero, og de ærgrede sig over Alabastvandspringet med sin evige Dryppen og Pladsken fra Morgen til Aften, og fra Aften til Morgen.

Kongen, der var noget knarvurren og herskesyg, optog i Forstningen dette meget ilde; men da han betænkte, at hans Døttre vare traadte ind i en Alder, da den qvindelige Forstand udvides og deres Ønsker toge til, sagde han til sig selv: „Det er ingen Børn mere, men vorne Piger, der længes efter de Ting, der ere passende for dem. Han satte derfor alle Skræddere, Juvelerere og Arbeidere i Guld og Sølv paa det hele Sacatin i Granada i Arbeide, og Prindsesserne bleve oversvømmede med Klæder af Silke, og Broderi, og Brokade, og Caschemirs Shawler og Halsbaand af Perler og Diamanter, og Ringe, og Armbaand, og alle Slags kostbare Sager.

Men alt forgjæves. Prindsesserne bleve midt iblandt al denne Stads blege og sygelige, og saae ud, som henvisnende Rosenknopper, der hænge med Hovedet paa Stilkten. Nu vidske Kongen ingen Udvei meer. Han havde i Almindelighed en stor Tillid til sin egen Dømmekraft, og vilde aldrig høre andres Raad; dog sagde han nu: „Tre saadanne givtesfærdige Døttres Luner og Griller ere tilstrækkelige til at forvirre endog det klogeste Hoved,“ og derfor saae han sig for første Gang i sit Liv tvungen til, at spørge Andre til Raads.

Den Person, som han henvendte sig til, var den erfarne Duenna. „Kadiga!“ — sagde Kongen; — „jeg veed at Du er en af de forstandigste Qvinder i hele Verden, saavel som en af dem, der fortjener den meste Tillid; derfor har jeg ogsaa altid ladet Dig blive hos mine Døttre. Fædre kunne ikke være omhyggelige nok i Henseende til Valget af dem, de skjenke en saadan Tillid. Jeg ønsker nu, at Du kan udgrunde den hemmelige Sygdom, der har angrebet Prindsesserne, og udfinde et Middel til igjen at faae dem friske og muntre.“

Kadiga lovede ubetinget Lydighed. I Grunden kjendte hun ogsaa mere til Prindsessernes Sygdom, end disse selv. Hun indsluttede sig derfor med dem, og prøvede paa at indsmigre sig i deres Fortrolighed.

„Kjære Børn! hvorfor ere I da saa nedslaaede og fortrædelige i et saa yndigt Opholdssted, hvor I jo have alt, hvad Eders Hjerter kunne ønske sig?“

Prindsesserne saae tankeløst hen for sig og sukkede.

„Hvad ville I da have endnu? Skal jeg skaffe Eder den viunderlige Pappegøie, der taler alle Sprog, og som henrykker hele Granada?“

„Jo vist!“ — raabde Prindsesse Zayde; „En afskyelig Skrighals, der plapper Ord uden Mening. Man maa ikke have en Gnist Forstand, naar man kan taale en saadan Plage!“

„Skal jeg da lade hente en Abe fra Klippen ved Gibraltar, for at den kan more Eder med sine Kunster?“

„En Abe! Sy!“ — raabte Zorande; — „det afskyelige Dyr, der efteraber Menneskerne! Jeg kan ikke lide det for min Død.“

„Hvad mene I da om den berømte sorte Sanger Casem, fra det kongelige Harem i Marokko? Han skal have en Stemme saa fin, som en Qvindestemme.“

„Jeg bliver forfrækket blot ved at see saadan en sort Slave;“ sagde den blide Borahande; — „og desuden har jeg tabt al Lyst til Musik.“

„Ak, mit Barn!“ — svarede den listige Gamle; — „Det vilde Du vist ikke sige, dersom Du havde hørt den Musik, som jeg hørde i Aftes af de tre spanske Riddere, som vi mødte paa Reisen. — Men siig mig dog, Børn! hvorfor blive I da saa røde og saa forlegne?“

„Slet ikke, aldeles ikke, kjære Moder! Blev kun ved!“

„Nu da, da jeg i Aftes kom forbi det røde Taarn, saae jeg de tre Riddere hvile efter deres Dagværk. Den Ene spillede ret henrivende paa Guitarre, og de Andre sang afværlende, og det gjorde de saa smukt, at selv Bogterne stode som Billedstøtter, eller som fortryllede Mennesker. Allah tilgive mig, men jeg kunde ikke for det; det rørde mig i mit Inderste, da jeg saaledes hørde mit Fædrenelands Sange. Og saa — at see tre unge, skjønne Riddere i Baand og Lænker!“

Her kunde den godmodige Gamle ikke mere holde sine Taarer tilbage.

„Maaskee, Moder! kunde Du ogsaa skaffe os disse Riddere at see?“ — spurgte Zayde.

„Jeg skulde næsten tree, at saadan en Smule Musik vilde opmuntre os;“ sagde Borahande.

Den frygtsomme Borahande sagde Intet, men slængte sin Arm om Kadigas Hals.

„Allah staa mig bi!“ — raabde den tause Gamle; — „hvad er det for en Tale, Born! Eders Fader vilde ombringe os Alle, hvis han fik saadan noget at høre. Ridderne ere vistnok, som man tydeligt kan see, velopdragne og høihjertede unge Mænd. Men hvad hjælper det? De ere Fiender af vor Tro, og I maae ikke tænke paa dem, uden med Afsky.“

Der ligger i Qvindens Villie, især naar hun har naaet den givtesærdige Alder, en beundringsværdig Dristighed, der hverken lader sig skræmme af Forbud eller Farer. Prindsesserne klamrede sig aitsaa om den gamle Quenna, og smigrede og bade, og erklærede at et Afslag vilde faae deres Hjerter til at briste.

Hvad skulde hun gjøre. Det var vist, at hun var en af de forstandigste Qvinder i hele Verden og en af Kongens trofasteste Tjenerinder, men skulde hun faae de tre smukke Prindsessers Hjerter til at briste for en Smule Klimprens Skyld. Desuden var hun nu engang, skjøndt hun havde været længe blandt Maurerne, og efter sin Herskerindes Exempel forandret sin Tro, dog en født Spanierinde og nærede endnu en christelig Hengivenhed i sit Hjerte. Derfor pønsede hun paa hvorledes det kunde blive mueligt, at opfylde Prindsessernes Ønske.

De Christne Fanger, der vare indespærrede i det røde Taarn, stode under en bredskuldret Renegats Opsyn med et mægtigt Knebelssbart; han heed Hussein Baba, og man sagde om ham, at det ofte fløede ham inden i den hule Haand. Til denne gik hun hemmeligt, stak ham et stort Guldstykke i Næven og sagde: „Hussein Baba! mine Prindsesser, der ere indespærrede derhenne i Taarnet, og

som længes efter ogsaa at more sig engang, have hørt tale om de spanske Riddersemusikalske Talenter, og ere derfor begjærlige efter ogsaa engang at høre en Prove paa deres Kunst. Jeg veed, at Du ikke vil være saa ubarmhertig at nægte dem en saa uskyldig Fornoielse."

"Hvad? Og faae mit Hoved naglet fast over Porten af mit eget Taarn! Det vilde sikkert blive min Løn, dersom Kongen fik det at vide."

"Du har ikke det ringeste at frygte for. Sagen kan blive indrettet saaledes, at man kan tilfredsstille Prindsessernes Luner, uden at deres Fader faaer det mindste at vide deraf. Du kjender den dybe Kløft uden for Muren, der gaaer tæt forbi Taarnet. Sæt de tre Christne til Arbejde der, og lad dem i deres Hviletimer spille og synge, som om de gjorde det til deres egen Tidsfordriv. Paa denne Maade ville Prindsesserne være i Stand til at høre dem fra Vindverne i Taarnet, og Du kan forlade Dig paa, at de ville belønne Dig godt for din Føielighed."

Da den gode Gamle her sluttede sin Tale, trykte hun endnu engang venligt Renegatens Haand, og lod igjen et Guldstykke glide ned i den.

Hendes Bølgelighed var uimodstaaelig; strax den følgende Dag bleve de tre Riddere satte til Arbejde i Klostet. Saalænge Middagsheden varede og medens deres Medarbejdere sov i Skyggen og Bagten nikkede søvrig paa sin Post, satte de sig i Græsset ved Foden af Taarnet og sang spanske Romanzer, som de ledsagede med Guitarren.

Klostet var dybt, Taarnet høit, men deres Stemmer

vare i Sommerdagens Stilhed tydelige at høre. Prindsesserne lyttede paa deres Balkon. Deres Duenna havde lært dem det spanske Sprog, og saaledes rørte det Dime i disse Sange dem ret inderligt. Derimod var den forstandige Kadiga i høieste Grad forfækket. „Allah staa os bi!“ — raabde hun; — „nu synge de endog en Kjærlighedsvisse, der er henvendt til Eder. Har man nogensinde hørt en saadan Forvovenhed! Jeg vil strax løbe til Opsynsmanden over Slaverne, og lade dem give hver en dygtig Bastonade.“

„Hvad! Saadanne ædle Riddere Bastonade, og det ovenikjøbet fordi de synge saa smukt!“ — Ved denne Tanke kunde de tre smukke Prindsesser ikke afholde sig fra at siette. Trods al sin tugtige Harm var den gode Gamle dog af en forsonlig Natur og let at berolige. Desuden syntes Musikken ogsaa at have gjort et meget fordeelagtigt Indtryk paa hendes unge Herskerinder. Allerede havde der udgynnet sig et Rosenskjær over deres Kinder, og deres Dine begyndte at funkse, og derfor gjorde hun ingen videre Indvending mod Riddersnes Kjærlighedsviser.

Da alt var forbi, taug Prindsesserne en Tid lang ganske stille; men derpaa tog Zorayde en Luth, og sang med sin søde, men sagte og sittrende Stemme en lille arabisk Vise, hvis Indhold var følgende: „Rosen blomstrer skjult under sine Blade, men hører med Glæde Nat-targalens Sang.“

Fra den Tid af arbejdede Ridderne næsten dagligt i Klostet. Den forstandige Hussein Baba blev bestandig mere og mere eftergivende, og dagligt mere og mere

tilbøielig til at sove ind paa sin Post. En Tid lang fandt et saadant ubestemt Væsen med Folkesange og Romanzer Sted, hvorved de paa en vis Maade svarede hinanden, og udtrykte deres gjensidige Følelser. Lidt efter lidt viisde Prindsesserne sig ogsaa selv paa Balkonen, naar de turde vove det, uden at blive bemærkede af Vagten. De forde ogsaa Samtaler med Ridderne ved Hjælp af Blomster, med hvilket Tegnsprog de Alle vare bekendte. Vanskelighederne ved saadanne Meddelelser forhøiede det Behagelige ved dem, og formerede den Tilbøielighed, de havde fattet paa en saa besynderlig Maade; thi Kjærlighed kjæmper jo saa gjerne med Hindringer og skrider dristigt frem paa de steileste Veie.

Den Forandring, der ved denne hemmelige Dimgang var bleven frembragt saa vel i Prindsessernes Udseende som i deres Luner, overraskede den feithaandede Konge; men Ingen var mere henrykt derover, end den forstandige Radiga, der ansaae alt dette for en Følge af sin fløge Opførsel.

Men endelig indtraf der en Ufbrydelse i denne telegraphiske Brevverling. Thi i flere Dage vare Ridderne ikke komne til Kløftet. Forgjæves saae de tre skjønne Prindsesser ned fra Balkonen; forgjæves sang de som fangne Nattergale i deres Bure, ingen af de christne Elskere lod sig see, ikke en Lone svarede dem fra Bussene. Den forstandige Radiga gik altsaa ud, for at indhente Efterretning, men vendte tilbage igjen med en meget angstfuld Mine. „Ak, Børnlille!“ — raabde hun; — „jeg har længe indseet hvad der vilde komme ud af alt dette, men I vilde have Eders egen Willie; nu kunne I hænges Eders

Luther paa Pillerne, de spanske Riddere ere blevne udløste af deres Familier, og lave sig nu til at vende tilbage til deres Fædreland."

De tre skjøne Prindsesser vare ude af sig selv over denne Efterretning. Den fortryllende Zayde var fortviblet over den Skam, man havde tilføiet hende, ved saaledes at forlade hende uden at tage Afsked. Zorayde vreed sine Hænder og skreeg, og saae i Speilet og astørrede sine Taarer, og skreeg paa ny; den blide Zorahayde lænede sig ud over Balkonen, og græd i Stilhed, og hendes Taarer faldt draabevis paa Blomsterne ved den Bænk, hvorpaa de troløse Riddere saa ofte havde siddet.

Den forstandige Kadiga gjorde Alt, hvad der var hende mueligt for at lindre deres Smerter. „Trøster Eder, mine Børn!“ — sagde hun; — „det er jo slet ingen Ting, naar I først blive vant dertil. Det gaaer nu engang saaledes i Verden! Ak! naar I først blive saa gamle som jeg, saa ville I ret godt vide, hvad Mandfolkene ere værd. Jeg vil vædde, at disse Riddere allerede have deres Kjærestes blandt de spanske Skønheder i Cordova eller Sevilla, og nu inden kort Tid bringer dem Nattemusik under deres Balkoner, og ikke tænke mere paa de mauriske Skjøne i Alhambra; derfor trøster Eder, Børnlille! og fordriver dem af Eders Hjerter.“ Men denne trostelige Tale formerede kun de tre Prindsessers Kummer, og i to hele Dage vare de ganske ude af sig selv, den tredige Morgen traad den Gamle, ganske rød af Brede ind i Bærelset. „Hvem skulde have forestillet sig en saadan Trækthed af dødelige Menneſker?“ — raabde hun, faasnart hun kunde finde Ord til at give sin Brede Luft; — „Men

mig er skeet min Ret, fordi jeg har hjulpet Eder i at skuffe Eders ærværdige Fader. Tael mig intet Ord mere om Eders spanske Riddere!"

"Hvad er der da forefaldet, gode Kadiga?" — raabde de tre Prindsesser aandesløse af Angst.

"Hvad der er forefaldet? — Forræderi er der forefaldet; eller, hvad der endnu er værre, Forræderi har man foreslaaet, og det ovenikjøbet mig, den Trofasteste af alle Undersaatte, den Paalideligste af alle Duennaer. Ja, ja, Børnlille! de spanske Riddere have understaaet sig i at ville bestikke mig, for at jeg skulde overtale Eder til at flygte med dem til Cordova, og blive deres Egtfæller."

Her bedækkede den fortræffelige Gamle sit Ansigt med begge Hænder og udbød i lydelige Uttringer af sin Harm. De tre smukke Prindsesser bleve blege og røde, og røde og blege, og sittrede, og slog Dinene ned, og saae saa igjen paa hverandre, men taelde ikke et Ord. Imidlertid rykkede den Gamle frem og tilbage paa sin Stool i den hæftigste Bevægelse, og udbød af og til i det Udraab: "Hvorfor har jeg maattet opleve en saadan Fornærmelse, jeg, den Trofasteste af alle Tjenerinder!"

Endelig traad den ældste Prindsesse, der havde meest Mod, og som altid foregik de Andre med sit Exempel, hen til hende, lagde sin Haand paa hendes Skulder og sagde: "Men, Moerlille! dersom vi virkelig ville flygte med de kristne Riddere, var det da mueligt?"

Den gode Gamle standsede pludseligt i sin Kummer, saae op, og gjentog: "Mueligt? det forstaaer sig; meget muligt! Have Ridderne da ikke allerede besøgt Hussein Baba, Menegathovdingen for Bagten, og aftaelt hele Planen med

ham? Men jeg! bedrage Eders Fader! Eders Fader, der sætter saa megen Tillid til mig!" — Her begyndte den værdige Kone paa ny at jamre sig, rykkede frem og tilbage paa Stedet og vreed sine Hænder.

"Men vor Fader har aldrig sat Tillid til os," — sagde den ældste Prindsesse — „men indspærret os under Laas og Lukke, og behandlet os som Fanger."

"Ja, det er rigtigt nok sandt;" — svarede den Gamle i det hun atter holdt stille med sin Samren; — „han har rigtigt nok behandlet Eder meget ufaderligt, har indelukket Eder her, for at I skulde see Eders Ungdom henfalme i et gammelt, fugtigt Taarn, som Roser, der staae og hen-smægte i et Blomsterglas, — men at løbe fra Eders Fædreneland!" —

"Dg er det Land, som vi da tog vor Tilflugt til, ikke vor Moders Fødeland, hvor vi vilde leve i Frihed? Dg vilde enhver af os da ikke istedetfor en gammel stræng Fader, have en ungdommelig Egtemand?"

"Ja, det er rigtigt nok atter sandt; og Eders Fader er virkelig noget tyrannisk; men hvad skal der blive af mig," — og her faldt hun atter tilbage i sin Sammer, — „naar I forlade mig, og udsætte mig for hele Vægten af hans Hævn?"

"Jh, Gud bevare os, gode Kadiga! Kan Du da ikke flygte med os?"

"D, hvorfor ikke det, kjære Børn! Dg, for at tilstaae Sandheden, saa har Hussein Baba ogsaa, da jeg taelde med ham om denne Sag, lovet mig, at han vilde sørge for mig, naar jeg ledsagede Eder paa Eders Flugt.

Men betænk dog blot, kjære Børn! ville I da ogsaa afsværge Eders Faders Tro?"

"Den christelige Tro var jo oprindelig vor Moders;" — sagde den ældste Prindsesse; — "jeg er beredt paa at antage den, og mine Søstre tænke sikkert ligesom jeg."

"I har igjen Ret!" — raabte den Gamle og sprang op; — "Den var oprindelig Eders Moders Tro, og hun angreb ofte paa sin Dødsfeng, at hun havde affvoret den. Da lovede jeg hende, at bære Omsorg for Eders Sjæle, og det glæder mig meget at see, at I nu ere paa den rette Vej til Frelsen. Ja, ja, mine Børn! jeg er ogsaa en født Christen, og er bleven en Christen i mit Hjerte og har besluttet at vende tilbage til den sande Tro. Jeg har derfor tælt med Hussein Baba, der er en Spanier af Fødsel og født ikke langt fra min Fødeby. Han længes ogsaa meget efter at see sit Fædreland igjen, og at forson sig med Kirken; og Ridderne have lovet, at, dersom vi ville ægte hinanden, naar vi komme tilbage til vort Hjem, ville de sørge rigeligt for os."

Med eet Ord, det lod til at den overordentlige forstandige og forsigtige Gamle havde gjort Aftale med Ridderne og Renegaten, og at hele Planen til Flugten allerede var udkastet. Den ældste Prindsesse gav paa Stedet sit Samtykke, og hendes Exempel fulgte, som det pleier at være Tilfældet, hendes Søstre. Blot den Yngste betænkte sig noget, thi hun var frygtsom og blid af Naturen, og i hendes Bryst opstod der en Kamp mellem barnlig Følelse og ungdommelig Tilbøielighed. Men denne Sidste beholdt her, som næsten overalt, Overhaand, og med stille Taarer og undertrykte Sukke beredte hun sig til Flugt.

Det steile Bjærg, paa hvilket Alhambra ligger, var i gamle Dage gjennemskaaet af underjordiske, gjennem Klippen huggede Gange, der førte fra Fæstningen til forskjellige Dele i Staden, og til længere bortliggende Udgange ved Bredderne af Darro og Xenil. De vare blevne anlagte i forskjellige Tidrum af de mauriske Konger, for at de kunde flygte igjennem dem ved pludselige Oplob og for at kunne have Udgange ved hemmelige Foretagender. Flere af disse Gange ere nu ganske ubekjendt, medens Andre ere tilstoppede med Jord eller med Billie blevne tilmurede. De ere Mindesmærker om den mauriske Regjerings Skinsyge, Forsigtighed og krigerisk List. Gjennem en af disse Veie vilde Hussein Baba nu bringe Prindsesserne til en Udgang udenfor Stadens Mure, hvor Ridderne ventede med Heste, for at føre hele Selskabet over Grændserne.

Den dertil bestemte Nat kom; Prindsessernes Taarn var blevet lukket som sædvanligt, og Alhambra laa i en dyb Slummer. Henimod Midnat kigede den forstandige Kadiga ned fra Balkonen af et Vindue der gik ud til Haven. Renegaten, Hussein Baba, var allerede dernede, og gav det aftaelte Tegn; Duennaen gjorde Enden af en Strikkestige fast ved Balkonen, lod den anden glide ned i Haven, og steg ned. De to ældste Prindsesser fulgde hende med bankende Hjerter, men da Raden kom til den yngste Prindsesse, nølede hun og zittrede. Flere Gange satte hun den lille, nydelige Fod paa Stigen, men ligesaa ofte trak hun den ogsaa tilbage, og jo mere hun nølede, jo mere bævede hendes arme Hjerte. Hun kastede et smertefuldt Blik tilbage til det Bærelse, hvori hun før havde levet, indsluttet som en Fugl i sit Buur, men dog sikker.

Hvem kunde sige hende hvilke Fæder der forestod hende, naar hun slagrede ud i den vide Verden. Dog nu tænkte hun atter paa sin ædle christne Ridder, og hurtigt stod den lille God endnu engang paa Stigen, men saa igjen paa sin Fader, og atter trak hun den tilbage. Dog vilde det være forgjæves at beskrive den Kamp, der fandt Sted i en saa ung, hæftigt elskende, men tillige saa frygtfuld, og med Verden ubekjendt Piges Barm.

Forgjæves bade hendes Søstre, skjændte Duennaen, bad Renegaten nedenunder Balkonen. Den lille mauriske Pige stod tvivlsraadig og uvis ved Døren til Flugt, fristet af Syndens Sødhed, men ogsaa affrækket af dens Fæder.

Med ethvert Dieblisk vorde Fæden for at blive opdaget. Man hørte Skridt langt borte. „Patrouillerne gjøre deres Ronde;“ raabte Renegaten; „nøle vi, ere vi forlorne. Stiig hurtigt ned, Prindsesse, eller vi forlade Eder.“

Zorahayde var for et Dieblisk fuld af den frygteligste Uro, men derpaa løbde hun pludseligt Strikkefesten og faldte den ned fra Balkonen.

„Nu er det afgjort;“ — raabte hun; — „jeg kan ikke flye! Allah lede og velsigne Eder, mine kjære Søstre!“

De to ældste Prindsesser forskrækkedes over den Tanke at lade hende tilbage, og vare nær ved at falde i Afmagt; men Patrouillen kom bestandigt nærmere, Renegaten var rasende, og de bleve drevne afsted til Løngangen. De kom gjennem en frygtelig Labyrinth, trængde midt igjennem Klippen, og naaede endelig uopdagede en Jerndør udenfor Murene. Her ventede de spanske Riddere paa dem, forklædte som mauriske Soldater af den Vagt, Renegaten havde Overbefalingen over.

Zorahaydes Elsker var ude af sig selv, da han erfarede, at hun ikke havde villet forlade Taarnet; men der var ingen Tid at spille. Man satte de to Prindsesser bag ved deres Elskere, den forstandige Kadiga steg op bag ved Renegaten, og de sprængde nu alle afsted til Passet ved Lope, der fører gennem Bjærgene til Cordova.

De vare ikke redne ret langt, førend de hørde Lar-men af Trompeter og Trommer fra Tinderne af Alhambra.

„Vor Flugt er opdaget,“ — sagde Renegaten.

„Vi have hurtige Heste; Natten er mørk, og altsaa behøve vi ikke at frygte for at man skal sætte efter os;“ — svarede Ridderne.

De gave deres Heste af Sporerne og fløi hen over Vegaen. Saaledes kom de til Foden af Bjærget Elvira, der strækker sig, som et Forbjerg, ud i Sletten. Her holdt Renegaten stille og lyttede. „Hidindtil er endnu ingen paa Spor efter os,“ — sagde han; — vi undslippe vel igjennem Bjærgene.“ Medens han talede saaledes funklede et blegt Lys pludseligt op paa Bagttaarnet i Alhambra.

„Se os!“ — raabde Renegaten; — „denne Ild vil gjøre alle Vagtposterne i Bjærgene opmærksomme. Afsted! afsted! Stoder Hestene Sporerne i Siderne; der er ingen Tid at spille.“

Dg saaledes foer de afsted. Klengen af Hestenes Hove gjenlød fra Klippe til Klippe, da de rede hen ad Veien langs med Fjældet Elvira. Men jo længere de kom, jo tydeligere saae de, at man i enhver Retning besvarede den blege Ild paa Alhambra. Det ene Lys ef-

ter det Andet opblussede i de Utaalays, eller Bagttaarne, der hævede sig paa Bjærgene.

„Uffted! Uffted!“ — skreeg Renegaten under en Strøm af Eder, — „over Broen! over Broen, førend Larmen kommer derhen!“

De naaede nu Spidsen af Bjerget og saae den berømte puente del pinos, der gaaer over en rivende Strøm, der ofte har druffet Blodet baade af Christne og Maurer. Til deres store Skræk. funklede Taarnet ved Broen af Ild og bevæbnet Mandskab. Renegaten standsede sin Hest, hævede sig i Stigboilerne og saae sig nogle Dieblisk om, derpaa vinkede han ad Ridderne, boiede af fra Veien, reed en Tid lang langs hen med Strandbredden, og satte derpaa ud i Strømmen. Ridderne formanede Prindsesserne til at holde sig fast. Strømmen rev dem et temmelig Stykke med sig, Volgerne bruusde omkring dem, de smukke Prindsesser flyngede sig fastere til Ridderne og udstødte ingen Klager. Lykkeligt naaede Ridderne den modsatte Bred, og Renegaten førte dem paa ujævne, kun sjældent betraadte Stier og gennem vilde Kløfter lige ind imellem Bjærgene, saa at de undgik alle sædvanlige Passer. Kort sagt, de naaede endelig den gamle Stad, Cordova, hvor deres Tilbagekomst til deres Fædreland og Slægtninger blev høitideligholdt med den største Pragt, thi de nedstammede fra de ædleste Familier. De skjønneste Prindsesser bleve nu optagne i Kirkens Skjød, og derpaa, da de i behørig Form var blevne gjorte til Christne, ogsaa lykkelige Egtfæller.

I det Hastværk, vi havde for at sikre Prindsessernes Flugt over Floden og igjennem Bjærgene, glemde vi at

melde noget om den forstandige Kadigas Skjæbne. Hun havde paa Farten over Vegaen klamret sig som en Kat til Hussein Baba, hvorhos hun skreeg ved ethvert Spring af Hesten og aflokkede den skjæggede Renegat mangen Sed; men da han gjorde Anstalter til at sætte ud i Floden, kjendte hendes Angst ingen Grændser meer. „Tryk mig dog ikke saa bandsat!“ — raabde Hussein Baba; — „Hold Dig ved mit Bælte, og vær ikke bange,“ — Nu holdt hun da af alle Kræfter fast i Læderbæltet, som den bredskulbrede Renegat, bar om Livet. Men da han og Ridderne holdt stille paa Toppen af Bjærgen, for igjen at drage Aande, var Duennaen ikke mere at see.

„Hvad er der blevet af Kadiga?“ — skreeg Prindsesserne fulde af Angst.

„Det maa Allah vide!“ — svarede Renegaten; — „Midt i Floden gik mit Bælte løst, og Kadiga faldt med det i Strømmen. Allahs Villie ske! Men det var et broderet Bælte af stor Værdi.“

Man kunde nu ikke spille Tiden med unyttige Klager; men Prindsesserne gik dette Tab af deres forstandige Raadgiverinde nær til Hjerte. Dog mistede den fortræffelige Gamle kun Halvdelen af hendes ni Liv i Strømmen. En Fisker, der havde udkastet sit Garn ikke langt derfra, trak hende i Land, og blev ikke lidet forbauset over denne forunderlige Fangst. Løvrigt fortæller Sagnet ikke, hvad der siden blev af den forstandige Kadiga. Saameget er vist, at hun viisde sin Forstand derved, at hun aldrig mere kom inden for Grændserne af Mahomed den Reithaandedes Land.

Næsten ligesaa lidet vide vi om denne skarpsindige

Monark's Opførsel, da han opbagede sine Døttres Flugt og det Puds, som den meest trofaste af alle Tjenerinder havde spillet ham. Det skal have været den eneste Gang, han saae sig om efter gode Raad, og han skal siden aldrig mere have gjort sig skyldig i en saadan Svaghed. Han var nu saamegen mere omhu for i det mindste at bevogte den eneste Datter, han endnu havde tilbage, skjøndt hun isøvrigt slet ingen Anlæg havde til at løbe bort. Dog skal hun hemmeligt have angret, at hun var blevet. Man saae hende undertiden læne sig til Tinden af Taarnet, og stirre sorgfuldt hen ad Eggen af Cordova, og mangen Gang hørde man hende spille sørgelige Sange til Luthen, i hvilke hun beklagede Tabet af sine Søstre og sin Elsker og udtælte sin Smerte over sit eensomme Liv. Hun døde ung, og blev, ifølge Rygtet, begravet i en Hvælving under Taarnet. Hendes tidlige Død afgav Stof til mange Sagn og Eventyr.

Skambræ.

Af

Washington Irving.

Oversat

af

Frederik Schaldemose.

Anden Deel.

Kjöbenhavn.

Trykt og forlagt af H. E. Brill.

1834.

自 建 國 以 來

76

中華民國二十二年一月一日

中華民國二十二年一月一日

中華民國二十二年一月一日

中華民國二十二年一月一日

中華民國二十二年一月一日

中華民國二十二年一月一日

Besöget paa Alhambra.

Det er nu næsten ni Maanedes siden jeg op slog min Bolig paa Alhambra, og Aarstidens Fremmskridt har imidlertid frembragt mange Forandringer. Da jeg kom hid stod Alt endnu i Vaarens Blomster; Bladene paa Træerne vare endnu fine og gjennemsigtige; Granattræet havde endnu ikke afkastet sine brændende, mørkerøde Blomster; Frugthaverne ved Xenil og Darro stode endnu i deres fulde Pragt; Klipperne vare behængte med vilde Blomster, og Granada syntes ganske omgivet af en Skov af Roser, mellem hvilke utallige Nattergale sang, ikke alene om Natten, men hele Dagen igjennem.

Den fremmskridende Sommer havde faaet Rosens Blomster til at falde og Nattergalen til at tie, og de fjernere Egne begyndte at blive skaldede og at see forbrændte ud, skjøndt et bestandigt Grønt herskede umiddelbart omkring Staden og i de dybe, snævre Dale ved Foden af de sneedækte Bjerge.

Alhambra besidder Værelser, der ganske ere indrettede efter Lustens Hede, og deriblandt udmærke sig især det Underjordiske med Badene. Dette har endnu beholdt sin gamle orientalske Charakter, endskjøndt det hist og her

bærer Spor af Tidens Tand. Ved en Indgang, der fører til en lille Gaard, der ellers har været smykket med Blomster, befinder der sig en middelmaadig stor, men meget behagelig og let bygget Halle. Man overseer den fra et smalt Galleri, der bliver baaren af Marmorpiller og mauriske Buer. Et Vandspring af Alabast i Midten af Gulvet kaster endnu en kjælende Vandstraale i Veiret. Paa hver Side seer man dybe Alføver med ophoiede Platformer, hvor de Badende, efterat have afvadsket sig, hvilede paa svulmende Puder og bleve indvuggede i en vellystig Nøjighed, ved Duften af den af Vellugt gennemkrydrede Luft og ved Tonerne af en blid Musik fra Galleriet. Paa den anden Side af denne Hal ligge de indre Bærelser endnu mere affides og eensomme, i det de kun blive oplyste ved smaa Abninger i det hvælvede Loft. Her var den qvindelige Eensomheds sanctum sanctorum, hvor Haremmets Skjønne nøde Badenes Yppighed. Et svagt, hemmelighedsfuldt Lys herskede overalt, og endnu bemærker man der forstyrrede Bade og Spor af fordums Pragt. Denne bestandige Taushed og Dunkelhed har gjort disse Boliger til et Yndlingsopholdssted for Flagermusene, der om Dagen opholde sig i mørke Kroge og Hjørner og, naar de blive forstyrrede slagre hemmelighedsfuldt gennem de skumle Bærelser, for derved endnu paa en ubeskrivelig Maade at formere deres forladte, forfaldne Udseende.

I dette kjølige og behagelige, skjøndt meget forfaldne Opholdssted, der besidder en Grottes Kjølighed og Eensomhed, har jeg i den senere Tid tilbragt de varme Timer paa Dagen, forladt det henimod Solens Nedgang, og om Natten badet mig i den store Dam i den mellem-

ste Gaard, eller meget mere svømmet omkring i den. Saaledes har jeg været i Stand til temmelig at modstaae dette Klimas slappende, svækkende Indflydelse.

Dog er min Drom om et fuldkommen Dverherredømme til Ende. For ikke længe siden blev jeg forstyrret ved Anald af Skydegeværer, der gjenlød mellem Taarnene, som om Fæstningen blev taget ved Overfald. Da jeg traad ud, fandt jeg, at en gammel Kavaleer med en Mængde Tjenere havde taget Gesanternes Hal i Besiddelse. Det var en gammel Greve, der var kommen op fra sit Pallads i Granada, for at opholde sig en kort Tid paa Alhambra, for den renere Lufts Skyld. Som en ivrig og erfaren Jæger havde han, ved at skyde efter nogle Svaler fra Balkonen, søgt at skaffe sig Appetit til Frokosten. Det var en uskyldig Fornøielse, thi endskjøndt han, ved sine Tjeneres Virksomhed i at lade Bøsserne, blev sat i Stand til at vedligeholde en bestandig Ild, havde han dog ikke at bebreide sig en eneste Svalers Død; ja, Dyrene syntes selv at finde Behag i denne Jagt og at spotte hans Mangel paa Behændighed, thi de kredsede tæt omkring Balkonen, og qvibdrede, i det de fløi forbi.

Denne gamle Herres Ankomst havde paa en Maade forandret Forholdene og tillige givet nyt Stof til behagelige Spekulationer. Vi have, ligesom de sidste Konger af Granada, stiltiende deelt Riget imellem os, blot at vi paa en venffabeligere Maade holde vor Dvereenskomst. Han hersker uindskrænket over Lovegaarden og dens tilgrænsende Haller, medens jeg er i fredelig Besiddelse af Badenes Region og Lindaraxas lille Have. Under Gaardens Buegange, hvor Bandspringene afkjøle Luften, og sprublende Smaa-

bække vinde i Kanalerne i Marmorgulvet, spise vi i Fælledsskab.

Om Aftenen forsamler der sig en huuslig Kreds om den værdige gamle Kavaleer. Fra Staden kommer Greven inden herop med sin kjæreste Datter, en sextenaarig Slut. Derpaa indfinder sig ogsaa de til Grevens Huus henhørende Officierer, hans Kaplan, hans juridiske Raadgiver, hans Secretair, hans Huushovmester og Andre, der ere ansatte paa hans vidtløftige Besiddelser. Saaledes holder han et Slags lille Hof, hvor enhver søger at bidrage til hans Underholdning, uden derfor selv at opoffre sin egen Fornøielse. Thi hvad man end siger om den spanske Stoltshed, i det selskabelige eller huuslige Liv trænger den aldeles ikke ind. Der er intet Folk, hos hvilket Forholdet mellem Slægtninger er hjerteligere, eller friere, og mere utvunget mellem Overherrer og Undergivne. I denne Henseende finder man i Spaniernes Provindsialliv endnu meget af den gamle Tids høitpriste Simpelhed.

Men det interessanteste Medlem af denne Familie er Grevens Datter, den elskværdige, men endnu næsten barnlige lille Carmen. Hendes Gestalt har endnu ikke naaet den fuldkomne Modenhed, men besidder allerede den udmærkede Symmetri, og den smidige Ynde, der er saa herskende i dette Land. Hendes blaae Øine, lyse Haar og hvide Farve er noget usædvanligt i Andalusien og giver hendes Bevægelser, i Modsatning til de spanske Skjønnets sædvanlige Ild, en vis Mildhed og Ynde, der staaer i fuldkommen Samklang med den Godtroenhed og den fortroelige Ufskyldighed i hendes hele Opførsel. Dog besidder hun al sine fortryllende Landsmandinders medfødt Smi-

dighed og Behændighed, og synger, og dandser og spiller paa Guitar og paa flere andre Instrumenter beundringsværdigt flønt.

Nogle Dage efter at Greven var draget ind i Alhambra, gav han paa sin Skytshelgens Dag en huuslig Fest, hvortil alle Medlemmer af hans Huus og Familie forsamlede sig, medens flere gamle Tjenere fra hans langt bortliggende Besiddelser kom til, for at bevidne ham deres Udfrygt og at tage Deel i Gildet. Den patriarkalske Aand, der udmærkede den spanske Adel i dens Velstands Dage, har aflaget tilligemed dens Formue; men Nogle af dem, saasom Greven, have endnu beholdt deres gamle Besiddelser, haandthæve endnu paa en Maade det gamle System, men see tillige deres Godser opfyldte og næsten fortærede af hele Generationer af dagdrivende Tjenere. Ifølge dette gamle spanske pragtelskende System, i hvilket Nationalstolthed og sand Udelmodighed havde lige stor Deel, blev en gammel Tjener aldrig afskediget, men faldt i sin hele øvrige Levetid Familien til Byrde, ja, endog hans Børn og Børnebørn og ikke sjældent deres Slægtninger til Høire og Venstre bleve gradeviis indlemmede i Familien. derfor var den spanske Adels uhyre Paladser, der formedelst deres vidtløftige Omfang i Sammenligning med deres sparsomme Bohave, havde et saadant Udseende af tom Opblæsthed, i Spaniens gyldne Dage, formedelst denne patriarkalske Skik, aldeles nødvendige for deres Besiddere. De vare kun meget lidet mere end vidtløftige Baracker for arvelige Slægter af Synltegæster, der mæskede sig paa en spansk Stormands Bekostning. Den værdige gamle Greve, der havde Besiddelser i forskjellige Dele af

Rongeriget, forsikkrer mig, at nogle af dem neppe ere i Stand til at ernære den Sværm af Undergivne, der opholder sig hos dem, og som anseer sig for fuldkommen berettiget til at blive underholdt i Huset, fordi deres Forfædre i flere Generationer ogsaa have været det.

Grevens huuslige Fæst afbrød det sædvanlige stille Liv i Alhambra. Musik og Latter gjensløb igjen gjennem de hidindtil saa tause Haller; der gaves der Grupper af Gæster, der underholdt sig med hverandre i Gallerier og Haver, og tjenstfærdige Dpvartere fra Staden, der iilde gjennem Gaardene og bare Kjød til de gamle Kjøkkener, der atter vare oplivede af Koffenes og Koffedrengenes Syslen, og oplyste af en usædvanlig Ild.

Festen, thi et spanskt regelmæssigt Middagsmaaltid er i egentligste Forstand en Fæst, blev holdt i den skønne mauriske Hal, der bærer Navn af la sala de las dos hermanas (de to Søstres Sal). Bordene sukkede under deres Byrder, og munter Hjertelighed omkredsede dem, thi endsskjøndt Spanierne i Almindelighed ere et tarveligt Folk, blive de dog ved en Fæst til sande Graadsere. For mig laa der noget ganske eiendommeligt Interessant i at sidde ved en Fæst i de kongelige Haller, som Repræsentanten for en af deres berømteste Erobrere gav, thi den ærværdige Greve er, skjøndt selv ukrigerisk, en Efterkommer i lige Linie af den berømte Gonsalvo af Cordova, hvis Sværd han endnu opbevarer i Archivet i hans Palads i Granada.

Da Maaltidet var til Ende, begav Selskabet sig til Gesandternes Hal. Her hidrog nu enhver, ved Anvendelsen af et særegt Talent, efter Evne, til den alminde-

lige Underholdning; man sang, man improviserede, man fortalte viunderlige Historier, eller dandsede til den bestandige Talisman for enhver spansk Fornøielse, Guitarren.

Men den, der oplivede og henrykkede det hele Selskab, var den rigtbegavede, lille Carmen. Hun spillede med i nogle Scener af spanske Lystspil, og røbede et fortryllende, dramatisk Talent; hun efterlignede med en særegen, humoristisk Behændighed og en sjælden fortræffelig Stemme italienske Folkesange; ligeledes gav hun Efterligninger af Taternes og de omkringboende Landmænds Dialecter, Dandse og Ballader; og det altsammen med en saadan Lethed, Bestemthed og uimodstaaelig Ynde, at man blev ganske henrykt.

Men det Skjønneste ved alt dette, var at hun derved forblev ganske fri for enhver Fordring eller Forsængelighed. Hun syntes slet ikke at kjende Omfanget af sine egne Talenter, og er virkelig vant til at udøve dem tilfældigt, som et Barn, blot for at underholde den huuslige Kreds. Hendes Opfattelsesevne, hendes Taft maa være beundringsværdigt hurtig, thi sit hele Liv har hun tilbragt i sin Families Skjød, og har derfor blot kunnet faste meget forbigaaende, tilfældige Blik paa de forskjellige Charakterer og Træk, hvilke hun da gengiver som Impromptu i muntre Dieblis, ligesom det ogsaa nu var Tilfældet. Det er glædeligt, at bemærke den Glæde og Beundring, med hvilken enhver i Huset behandler hende. Selv Tjenestefolkene tale aldrig om hende, uden under Bencævnelsen la ninna „Barnet,“ et Navn, der, saaledes anvendt, i det spanske Sprog har noget eiendommelig Venligt og Yndigt.

Jeg vil aldrig tænke paa Alhambra, uden at mindes den elskværdige, lille Carmen, hvorledes hun i lykkelig Ufskyld syslede i dets Marmorhaller, dandsede ved Klanggen af mauriske Kastagnetter, eller blandede sin Stemmes Solvtoner med Vandspringenes Musik.

Ved denne festlige Leilighed blev der fortalt adskillige forunderlige og moersomme Sagn og Historier. Flere af dem har jeg atter forglemmt, dog af dem, der morede mig meest, vil jeg prøve paa at skabe mine Læsere en Underholdning.

Sagnet om Prinds Achmed al Kamel eller Kjærlighedspilegrimmens.

Der var engang en maurisk Konge i Granada, der havde en eneste Søn, ved Navn Achmed, der af Hoffolkene fik det Tilnavn al Kamel, det vil sige, den Fuldkomne, formedelst de umiskjendelige Tegn paa Storhed, der allerede yttrede sig hos ham i hans Barndom. Stjernethyderne understøttede dem i denne Forudsigelse, i det de spaaede ham Alt, hvad der kan udgjøre en fuldkommen Prinds og en lykkelig Regent. Kun en eneste lille Sky var udbredt over hans Skjæbne, men selv denne havde et rosenfarvet Skjær. Han skulde nemlig blive af et meget forelsket Sindelag, og have mange Farer at frygte af denne smme Tilbøielighed. Men kunde han til den modnere Alder blive fri for disse Kjærlighedstilfælde, vilde han undgaae disse Farer, og hans Liv vilde siden efter være en uafbrudt Kæde af Lykke.

For altsaa at forebygge alle Ulykker af dette Slags, besluttede Kongen, at bringe Prindsen til et eensomt Sted, hvor han hverken skulde faae et qvindeligt Ansigt at see, eller høre et Ord om Kjærlighed. Til den Ende byggede han paa Toppen af Bjærgtet ovenfor Alhambra et prægtigt Pallads, midt imellem kostelige Haver, men

omgivet af høie Mure, nemlig det Slot, der endnu er bekendt under Navnet Generalifet. I dette Palads blev den unge Prinds indspærret, og overgivet til en af de lærdeste og meest prøvede arabiske Vise, Eben Bonabbens Opsyn og Underviisning. Denne Mand havde tilbragt den største Deel af sit Liv i Egypten, studeret Hieroglypher og anstillet Undersøgelser i Gravene og Pyramiderne, hvorfor han ogsaa fandt mere Behag i en ægyptisk Mumie, end i den meest forførende Skjønhed. Denne Vise fik nu Befaling til at undervise Prindsen i alle Slags Videnskaber, men — stedse at lade ham uvidende i Kjærlighed. „Brug alle Forsigtighedsregler, som Du anseer for nødvendige til Din Hensigt,“ sagde Kongen til ham; — „men huff stedse, o Eben Bonabben! at dersom min Søn, saalænge han staaer under Din Opsigt, lærer noget af denne forbudne Kundskab, skal Dit Hoved bøde derfor.“ — Ved denne Trussel foer et let Smil over den vise Bonabbens tørre Ansigt. „Eders Majestæts Gemyt være ligesaa roligt betræffende Eders Søn, som mit er det angaaende mit Hoved; er jeg da den Mand, der skulde give ham Underviisning i saadanne fordærvelige Tilbøieligheder?“

Under Philosophensaarvaagne Opsyn opvorde Prindsen i Paladsets og hans Herres Eensomhed. Han havde forte Slaver til sin Opvartning — hæslige Tjenere, der ikke kjendte til Kjærlighed, eller, hvis dette ogsaa var Tilfældet, dog ingen Ord besad, hvormed de kunde meddele den. Eben Bonabben sørgede fornemmelig for hans aandige Uddannelse, og han søgte derfor at indvie ham i Egyptens dunkle Lærdomme; men deri gjorde Prindsen kun ringe Fremfærd,

og snart viisde det sig tydeligt at han ingen Anlæg havde til Philosophien.

Dog var han til Forbauselse lærvillig, af en ung Prinds at være, rede til at følge ethvert Raad, og stedsleddet af den, der gav ham det sidste Raad. Han undertrykte saameget mueligt sin Gaben og hørde taalmodigt paa Eben Bonabbens lærde Taler, af hvilke han lærde et Ruskumsnusk af forskjellige Slags Kundskaber, og naaede lykkelig sit tyvende Aar, som et Underværk af fyrstelig Viisdom, men aldeles ubekjendt med Kjærlighed.

Men paa denne Tid indtraf der en Forandring i Prindsens Opførsel. Han lod aldeles sine Studeringer hvile og flentrede blot omkring i Haven eller drømde paa Randen af Vandspringet. Blandt andre Talenter besad Prindsen ogsaa en musikalsk Uddannelse, denne borttog nu den største Deel af hans Tid, ja han viisde endogsaan Anlæg til Digtekunsten. Dette foruroligede den vise Eben Bonabben, og han forsøgte paa at fordrive disse unyttige Griller ved et strængt algebraisk Kursus; men fra dette bortvendte Prindsen sig med Afsky. „Jeg kan ikke udstaae Algebra;“ — sagde han; — „den er mig fuldkommen forhadet; jeg maa have noget, der ene taler til Hjertet.“

Ved disse Ord rystede den vise Eben Bonabben sit tørre Hoved. „Her er det til Ende med Philosophien!“ — tænkte han. — „Prindsen har opdaget at han har et Hjerte.“ Nu lagde han paa det nøieste Mærke til sin Myndling og bemærkede, at den hidtil skjulte Sinderlighed af hans Følelser var traadt i Virksomhed, og blot trængte til en Gjenstand. Prindsen gik omkring i Generalisets Haver i en Ruus af Følelser, til hvilken han ingen Grund viisde

2

Anden Deel.

at angive. Undertiden sad han hensjunken i Drømmerier, derpaa greb han sin Luth og aflokkede den de meest rørende Toner, men fastede den strax derpaa bort igjen og begyndte at sukke og stønne.

Lidt efter lidt overgik hans Sjæls Tilbøielighed til livløse Gjenstande. Han havde sine Indlingsblomster, som han pleiede med den sømme Dmhu, derpaa sluttede han sig til forskellige Træer og deriblandt især til et af yndig Skikkelse, med nedhængende Løvverk, som han ydede den sømme Hylдинг. Han indgravede sit Navn i dets Bark, ophang Krands paa dets Grene og sang Vers til dets Gre, som han ledsagede med Luthen.

Eben Bonabben satte denne hans Myndlings op-
hidsede Tilstand i den største Urolighed. Han saae ham ved den yderste Rand af den forbudne Kundskab — det ubetydeligste Vink kunde forraade ham den ulægsomme Hemmelighed. Sittrende for Prindsens Sikkerhed og for sit eget Hoved skyndte han sig med at unddrage ham fra hine Forsørelser, og indsluttede ham i det høieste Taarn i Generalifet. Der gaves smukke Bærelser i det og en næsten grændsesløs Udsigt, men det var høit opført over den yndige Dufts Atmosphære og over hine fortryllende Løvhytter, der truede med at blive saa farlige for den letmodtagelige Achmeds Følelser.

Men hvorledes skulde han nu bære sig ad, for at gjøre ham denne Evang taalelig og dræbe Kjedsomheden? Han havde udtømt næsten alle behagelige Kundskaber og om Algebra turde man ikke tale. Lykkeligviis havde Eben Bonabben, da han var i Egypten, lært Fuglenes Sprog af en jødisk Rabiner, der havde arvet denne Kundskab i lige

Linie fra den vise Salomon, der igjen havde faaet den af Dronningen af Saba. Allerede da han blot nævne dette Studium funklede Prindsens Dine, og han lagde sig efter det med en saadan Iver, at han inden kort Tid bragde det endnu videre end sin Lærer.

Nu var Generalisets Taarn ingen Eremitbolig mere for ham; han havde Staldbrodre ved Haanden, som han kunde underholde sig med. Det første Bekjendtskab gjorde han med en Falk, der byggede sin Rede i en Kævne i den høie Taarntind, hvorfra den fløi vidt og bredt omkring efter Føde. Dog fandt Prindsen ikke noget Elskværdigt eller Behageligt ved den. Det var blot en Luftpirat, opblæst og vindig, der ikke taelde om andet, end om Rov og Mord og skjæffe Foretagender.

Hans næste Bekjendtskab var derpaa med en Ugle, en Fugl, der saae meget lærd ud, med et stort Hoved og stive Dine, der hele Dagen sad blinkende og stirrende i et Hul i Muren, men sværmede omkring om Natten. Den gjorde store Fordringer paa Lærdom, snakkede en Deel om Astrologi og om Maanen, og lagde sig efter forborgne Videnskaber; men den var alt for meget hengiven til Metaphysik, og Prindsen fandt derfor dens Talemaader endnu mere tungladne, end den vise Eben Bonabbens.

Nu kom Raden til en Slagermuus, der hele Dagen over hang ved sine Lær i en mørk Krog af Hvælvingen, men fløi halv søvndrukken ud i Tusmørket. Ogsaa den havde kun dunkle Ideer om alle Gjenstande, udlo Ting som den kun havde et meget ufuldstændigt Begreb om, og syntes ikke at glæde sig ved noget.

Foruden denne gaves der endnu en Svale, for hvil-

ken Prindsen i Forstningen blev meget indtaget. Den var en vittig Taler, men aldrig rolig, bestandigt fuld af Larm og altid paa Flugten; sjelden blev den saalænge paa eet Sted, at den kunde føre en ordentlig Samtale. Tilslidst viisde det sig, at det blot var en Sladderhank, der kun streifede hen over Tingenes Overflade, paastod at vide Alt, og dog ikke forstod noget fra Grunden af.

Disse vare de eneste fjereede Omgivelser, med hvilke Prindsen kunde øve sig i det Sprog, han nylig havde lært, thi Taarnet var for høit for andre Slags Fugle. Saaledes blev han da snart igjen kjed af sit nye Bekjendtskab, hvis Underholdning talede saa lidet til Forstanden og slet ikke til Hjertet, og lidt efter lidt hensank han igjen i sin forrige Eensomhed. Vinteren forsvandt, Vaaren begyndte med alle sine Blomster, sit Grønt og sin milde Luft, og den lykkelige Tid kom da Fuglene parre sig og bygge Reder. Pludseligt syntes et almindeligt Chor af Sang og Melodi at bryde frem af Generalisets Lunde og Haver, og naaede op til Prindsen i Taarnets Eensomhed. Fra alle Kanter hørde man det samme fælleds Omne — „Kjærlighed — Kjærlighed — Kjærlighed —“ klinge og besvares i alle Ufværlinger af Toner og Melodier. Han lyttede taus og forlegen. „Hvad mon dog denne Kjærlighed være?“ — tænkte han ved sig selv. — „som Verden synes at være saa fuld af, og som jeg slet ikke kjender det mindste til.“ Han spurgde sin Ven Falken. Røvfuglen svarede i foragtelig Tone: „Derom maa Du vende Dig til de sædvanlige fredelige Fugle, der blive ved Foranden, og som ere bestemte til Bytte for os Tyrster i Luften. Min Forretning er Krig, og Kamp er min For-

noielse. Med eet Ord, jeg er en Kriger, og kjender intet til den Ting, man kalder Kjærlighed."

Med Modbydelighed vendte Prindsen sig bort fra den, og opsoegde Uglen i dens Hule. „Dette er en Fugl af fredelige Sæder," — sagde han; — „og vil altsaa nok kunne besvare mit Spørgsmaal." — Han spurgde altsaa Uglen om den ikke kunde sige ham, hvad Kjærlighed var, som alle Fuglene sang om dernede i Buskene?"

Uglen antog en Mine, der røbede fornærmet Værdighed, og sagde: „Mine Nætter tilbringer jeg i Studeringer og Undersøgelser, og mine Dage i Eftertanke i min Celle over det, jeg har udgrandsket. Hvad hine Sangfugle angaaer, som Du taler om, da har jeg aldrig lagt Mærke til dem — jeg foragter dem og deres Sange. Allah være lovet, jeg kan ikke synge; jeg er en Philosoph og kjender ikke til den Ting, man kalder Kjærlighed."

Nu gik Prindsen til den Hvalving, hvor hans Veninde, Flagermusen, hang ved sine Tæer, og forelagde hende det samme Spørgsmaal. Flagermusen slog Nysker paa Næsen med et meget knibskt Udtryk. „Hvi forstyrer Du mig i min Morgensøvn med saadanne unyttige Spørgsmaal?" — sagde hun stødt; — „Jeg flyver blot ud i Tusmørket, naar alle Fugle sove, og afgiver mig ikke med deres Anliggender. Jeg er hverken Fugl eller Pattedyr og takker Himlen derfor. Jeg har udgrundet deres Slethed alle tilsammen, og hader dem tilhobe. Kort sagt, jeg er en Misanthrop — og kjender ikke til den Ting, der kaldes Kjærlighed."

Som sidste Tilflugt opsoegde Prindsen nu Svalen, og standsede den, da den just omkredsede det Øverste af

Taarnet. Svalen var, som sædvanligt, i høieste Grad uilfsærdig, og havde derfor neppe Tid til at svare Følgende:

„Paa min Tre, jeg har saa mange offentlige Forretninger, og saa mange Undersøgelser at anstille, at jeg endnu ingen Tid har haft til at tænke over denne Gjenstand. Dagligt har jeg tusinde Besøg at gjøre, og tusinde vigtige Anliggender at besørge, saa at jeg ingen Tid har til at bekymre mig om saadanne Bagateller; kort sagt, jeg er en Verdensborger — jeg kjenner ikke den Ting, man kalder Kjærlighed.“ Da den havde sagt dette, skjød den ned i Dalen, og var i Diebliffet forsvunden.

Prindsen var fortrædelig og forlegen, men hans Nysgjærrighed blev endnu mere vakt ved det Vanskelige i at faae den tilfredsstillet. Medens han var i denne Stemning, traad hans gamle Bevogter ind i Taarnet. Prindsen gik ham hurtigt imøde og raabde: „D, vise Eben Bonabben! Du har aabenbaret mig saa meget af Din Wiisdom, men der er dog blevet meget tilbage, som jeg ikke veed det ringeste af, og dog gjerne vilde underrettes om.“

„Min Prinds behøver blot at spørge, og Alt, hvad der ligger indenfor hans Tjeners indskrænkede Forstandskræfter, staaer til hans Befaling.“

„Saa siig mig da, Du Dybeste af alle Vise! hvad er det for en Ting, som man kalder Kjærlighed?“

Den vise Eben Bonabben var som truffen af Lynet. Han sittede, blev bleg, og føelde om hans Hoved endnu sad imellem hans Skuldre.

„Hvor kommer da min Prinds paa et saadant Spørgsmaal? Hvor har han da lært et saa unyttigt Ord?“

Prindsen førte ham hen til Vinduet af Taarnet. „Hør kun, Eben Bonabben!“ — sagde han. Den vise lyttede. Nattergalen sad i en Busk under Taarnet og sang en Elskovsang til Rosen. Af enhver blomstrende Busk, og af de tætte Lunde frembrød en Strøm af Melodier, og — Kjærlighed — Kjærlighed — Kjærlighed — var den bestandige Sang.

„Allah Akbar! Gud er stor!“ raabde den vise Bonabben. „Hvem vil nu være saa forvoven at holde denne Hemmelighed fremmed for et Menneffes Hjerte, naar selv Fuglene i Luften sammensværgede sig for at udpluddre den!“ — Derpaa vendte han sig til Achmed og sagde: „O, min Prinds! tilstop Eders Drer mod disse forføreriske Toner, tilluk Eders Aand for denne farlige Kundskab. I maa vide, at Kjærlighed er Uarsagen til i det mindste Halvparten af alle den ulykkelige Menneffeheds Lidelser. Det er den, der frembringer Had og Strid mellem Brødre og Venner, den avler forræderisk Mord og langvarige Krige; Sorg og Nød, mørke Dage og søvnløse Nætter ere dens ledsagere. Den lader Blomster visne, forgifter Ungdommens Glæder, og fremskynder en alt for tidlig Alderdoms Plager og Elendigheder. Allah bevare Dig min Søn! og vedligehold Dig i fuldkommen Uvidenhed om den Ting, man kalder Kjærlighed!“

Den vise Eben Bonabben skyndte sig nu bort, og lod Prindsen tilbage i en endnu større Forlegenhed end før. Forgjæves søgte han at fordrive denne Tanke af sit Sind; den kom stedse frem og pirrede og trættede ham

med tusinde unyttige Gissninger. „Saa meget er vist," sagde han til sig selv, i det han lyttede til Fuglenes melodiske Sange, „i disse Toner udtaler ingen Sorg sig; Alt synes kun Dmhed og Glæde. Dersom Kjærlighed var Aarsag til saadan Elendighed og Tvedragt, hvorfor levede da ikke disse Fugle eensomt og alene, eller reve hverandre i Stykker, istedet for at slagre saa muntre om i Buskene, eller at vugge sig i Selskab paa Blomsterne?"

Medens han grubled over denne uforklarlige Gjenstand, laa han en Morgen paa sit Leie. Windvet i hans Bærelse stod aabent, for at indlade den blide Morgenluft, der bragde Duften af Drangeblomsterne op fra Darrodalen. Svagt hørde man kun Nattergalens Stemme, der bestandigt lod den samme Sang tone. Imedens Prindsen nu saaledes lyttede og sukkede, hørde han paa een Gang en Brusen i Luften. En skjon Due, der forfulgtes af en Høg, fløi ind gennem Windvet og faldt udmattet ned paa Gulvet, i det dens Forfølger, der var gaaet Glip af sit Bytte, igjen vendte tilbage til Bjærgene.

Prindsen tog den aandeløse Fugl op, frøg dens Hjere, og lagde den ved sit Bryst. Da han nu saaledes havde gjort den tam med sine Kjærtegn, satte han den i et forgyldt Buur, og rakde den med egne Hænder den fineste Hvede og det renefte Vand. Men Fuglen forsmaaede Foderet, og sad sorgfuld og ængstlig, og udstødte Klage-toner.

„Hvad feiler Du da?" — spurgde Achmed; — „har Du ikke alt hvad Dit Hjerte kan ønske?"

„Nei!" — svarede Duen; — „er jeg ikke skilt

fra mit Hjertes Ledfagerinde, og det ovenikjøbet i det lykkelige Foraar, Kjærligheds sande Aarstid!"

"Kjærlighed!" — gjentog Achmed; — "O, jeg beder Dig, skjønneste Fugl, kan Du ogsaa sige mig hvad Kjærlighed er?"

"O, kun altfor godt, min Prinds! Den er en Dval for Een, en Salighed for To, Strid og Fiendskab for Tre. Den er en Trolddom, der trækker to Væsner til hinanden, og forener dem med sød Sympathi, saa at det er en Lykke for dem, at være sammen, men Elendighed at være alene. Gives der intet Væsen, til hvilket I føler Eder hentruffet ved en om Tilboieligheds Vaand?"

"Jeg har min gamle Lærer, Eben Bonabben Kærere end alle andre Væsner, men han er ofte kjedsommelig, og da føler jeg mig lykkeligere uden hans Selskab."

"Dette er ikke den Sympathi, jeg mener. Jeg taler om Kjærlighed, den store Hemmelighed og Grundstoffet til alt Liv, Ungdommens berusende Henrykkelse, Alderdommens milde Glæde. Se Eder omkring, min Prinds! og se hvorledes hele Naturen i denne velsignede Aarstid er fuld af Kjærlighed. Ethvert skabt Væsen har sin Elskede; den ubetydeligste Fugl tilshuger sin Elskede, selv Insectet elsker sin Mage i Støvet, og hine Sommerfugle, som I seer flagre høit over Taarnet, og spøge i Luften, ere lykkelige i Kjærlighed til hverandre. Al! min Prinds! har I da tilbragt saa mange af Ungdommens kostelige Dage uden at vide noget om Kjærlighed? Gives der intet yndigt Væsen af et andet Køn, ingen skjønn Prindsesse eller elskværdig Dame, der har fængslet

Eders Hjerte og opfyldt Eders Bryst med salige Smerter og sømme Dufkers søde Uro?"

"Jeg begynder at begribe," — sagde Prindsen sukende, — „at jeg mere end eengang har følt en saadan Urolighed uden at vide Aarsagen dertil. Og hvor skulde jeg finde en Gjenstand som Du beskriver den, i denne sørgelige Eensomhed?"

Efter en kort Fortsættelse af denne Samtale, var den første Elfkovsundervisning for Prindsen fuldstændig.

"Ak!" — sagde han, — „dersom Kjærlighed virkelig er en saadan Belyst, og dens Forstyrrelse en saadan Elenighed, saa bevare Allah mig fra at afbryde et Bæsens Glæde der har indviet sig til den!" — Og derpaa lukkede han Buret op, tog Duen ud, kysede den ømt og bar den til Bindvet. „Gaa, lykkelige Fugl!" — raabte han til den, — „glæd Dig med Dit Hjertes Mage, ved Ungdommens og Foraarets Dage! Hvorfor skulde jeg beholde Dig som en fangen Kammerat i dette sørgelige Taarn, til hvilket Kjærlighed aldrig kan finde Udgang?"

Duen udbredte henrykt sine Vinger, hævede sig kredsende i Luften, og svævede derpaa paa lette Vinger ned til Darros Blomsterlund.

Prindsen fulgte den med Vinene og overlod sig derpaa til sin bittere Kummer. Fuglenes Sang, der før glædede ham, forøgede nu hans Smerte. „Kjærlighed! Kjærlighed! Kjærlighed!" Ak, stakkels Ungling, nu forstod han Sangen.

Hans Vane sprubede Ild, da han næste Gang saae den vise Bonabben. „Hvorfor har Du ladet mig blive i denne lave Uvidenhed?" raabte han til ham, — „Hvor-

for er denne Livets store Hemmelighed og Princip bleven skjult for mig, da det dog er noget som det ringeste Insect kjender. Se kun hvor hele Naturen svømmer i Hentykkelsens Jubel! Enhver Skabning glæder sig ved en Mage. Dette — dette er Kjærlighed, efter hvilken jeg saa længe har forsket forgjæves. Hvorfor er jeg alene udelukket fra dens Saligheder? Hvorfor maatte saa stor en Deel af min Ungdom gaae spildt uden at jeg kjendte dens Glæder?"

Den vise Bonabben indsaae nu vel, at al videre Tilbageholdenhed vilde være forgjæves, thi Prindsen havde erhvervet sig denne farlige, forbudne Kundskab. Han aabenbarede ham derfor Stjernetydernes Spaadom og de Forsigtighedsregler, som man havde valgt ved hans Opdragelse, for at undgaae den Ulykke, man frygtede for. — „Dg nu, min Prinds!“ — lagde han til, — „er mit Liv i Eders Hænder. Dersom Kongen, Eders Fader, opdager, at I har lært at kjende Kjærligheds Liden-skab, medens I var under mit Opsyn, maa jeg miste Hovedet.“

Prindsen var ligesaa forstandig som de fleste andre unge Mænd af hans Alder, og hørde gjerne paa sin Formynders Forestillinger, da intet taelde imod dem. Desuden var han virkelig den vise Bonabben meget hengiven, og da han hidindtil kun var bleven theoretisk bekendt med Kjærligheds Liden-skab, indvilligede han i, hellere at forvare denne Kundskab i sit eget Bryst, end at sætte Philosophens Liv i Fare.

Men dog var det hans Taushed bestemt at blive sat paa endnu haardere Prover. Da han en Morgen tidligt atter paa Tinden af sit Taarn overgav sig til sine Drom-

merier, svævede den Due, som han havde givet Friheden, hen imod ham gjennem Luften, og satte sig uden Frygt paa hans Skulder.

Prindsen trykte den til sit Hjerte: „Lykkelige Fugl!“ — sagde han; — „der med Morgenens Vinger kan flye indtil den fjerneste Ende af Verden, hvor har Du da været siden?“

„Langt, langt herfra, i et Land, fra hvilket jeg, til Tak for min Befrielse, bringer Eder Efterretninger. Da jeg engang paa min dristige Sværmen over Bjærg og Dal kredsede igjennem Luften, saae jeg neden under mig en kostelig Have med alle Slags Frugter og Blomster. Den laa i en grøn Eng ved Bredden af en Strøm og midt i Haven stod et prægtigt Pallads. Jeg dalede ned paa en af Løvhytterne, for at udhvile mig efter min anstrængede Flugt. Paa Græsbænken neden under mig sad en ung Prindsesse i sin Skjønheds Fylde og Albers Blomster. Hun var omgivet af sine Tærner, unge som hun, der smykkede hende med Blomsterkrandse, men ingen af Havens eller Markens Blomster kunde sammenlignes med hendes Yndigheder. Men her blomstrede hun dog i Løndom, thi Haven var omgivet af høie Mure, og Indgangen nægtet enhver dødelig Mand. Da jeg saae denne skjøne, saa unge og uskyldige og endnu af Verden uforærvende Pige, tænkte jeg ved mig selv: „Her er det Bæsen, der et født til at indgyde min Prinds Kjerlighed.“

Denne Beskrivelse var en Gnist i Achmeds letantændelige Hjerte. Al hans Sindss skjulte Elskovsglød havde nu fundet en Gjenstand, og han fattede paa Stedet en grændsesløs Lidenskab for Prindsessen. Han skrev

derfor et Brev i den meest brændende Lidenſkabs Sprog, og fuldt af den inderligſte Hengivenhed; men ſkildrede tillige den ulykſalige Skjæbne der afholdt ham fra ſelv at opſøge hende, og at kaſte ſig for hendes Fodder. Til dette ſoiede han Vers fulde af den ømmefte Kjærlighed og den meest rørende Beltalenhed; thi han var af Natur en Digter, og nu begeiſtret af Kjærlighed. Han gav ſit Brev den Udſkrift: Til den ubekjendte Skjønne, fra den fangne Prinds Achmed," gjennemrøgede det med Moſkus og Roſer, og bandt Duen det under Vingen.

"Flyv nu hen, Du troeſte af alle Sendebud!" — ſagde han; — "Flyv over Bjærg og Dal, over Floder og Sletter; ophold Dig i ingen Buſk, og ſæt ingen Fod paa Jorden, førend Du har bragt dette Brev til mit Hjertes Herſkerinde."

Duen ſvang ſig høit op i Luften, og fløi derpaa i en uforandret, lige Retning. Prindsen fulgte den med Dinene, indtil den blot var et ſort Punkt paa Himlen, og lidt efter lidt forſvandt bag Bjærgene.

Den ene Dag efter den Anden ventede han nu paa dette Kjærlighedsbuds Tilbagekomſt, men han ventede forgjæves. Allerede begyndte han at beſkyldbe den for Glemſomhed, da en Aften henimod Solens Nedgang den troeſte Fugl fløi ind i hans Værelſe, ſank ned for hans Fodder og opgav Anden. En Skyttes Piiil havde gjennemboret dens Bryſt, men den havde endnu kjæmpet med det ſvindende Liv for at udføre ſit Grinde. Da Prindsen bukkede ſig bedrøvet ned over denne Martyr for ſin Troſkab, ſaae han en Perleſnor om dens Hals, ved hvilken der ligeunder Vingen hang et lille emaillet

Bryllbillede. Det forestillede en fortryllende Prindsesse i hendes Alders skønneste Blomster. Uden Tvivl var dette den ubekjendte Skjønne i Haven; men hvem og hvor var hun, hvorledes havde hun faaet Brevet, og igjen sendt ham dette Beviis paa at hun billigede hans Tilbeielighed? Ulykkeligviis lod den trofaste Dues Død al dette i Tvivl og Hemmelighed.

Prindsen stirrede paa Billedet, indtil hans Dine svømmede i Taarer. Han trykte det til sine Læber, til sit Hjerte, og sad i hele Timer der betragtede det i salig Forglemmelse af alt andet. „Fortryllende Billede!“ — raabde han; — „ak, at Du blot er et Billede! men dog see Dine svømmende Dine kjærligt paa mig; Dine Rosenlæber synes at tilhvidske mig Mod. Forsængelige Drømme! Har de maaskee tilhvidsket en mere lykkelig Elsker det Samme? Men hvor i den vide Verden skal jeg haabe at finde Originalen? Hvem veed hvilke Bjerge, hvilke Riger der skille mig fra hende — hvilken ugunstig Skjæbne, der kan træde imellem os? Maaskee nu, nu i dette Dieblis, bliver hun omringet af Medbeilere, medens jeg sidder her, som en Fange, i Taarnet, og tilbringer min Tid med at tilbede en malet Skygge.“

Prinds Achmeds Beslutning var fattet: „Jeg vil flye ud af dette Pallads,“ sagde han, — „der er blevet mig til det piinligste Fængsel, og som Kjærligheds Pilgrim vil jeg gjennemreise hele Verden, for at opsoge den ubekjendte Prindsesse.“

At flygte bort fra Taarnet om Dagen, da Alle vare vaagne, vilde have været en vanskelig Opgave, men om Natten var det kun skjodesløst bevogtet, thi ingen kunde

befrygte et saadant Forløb af Prindsen, der hidindtil bestandigt havde opført sig roligt i sit Fangenskab. Men hvorledes skulde han finde Veien ved denne natlige Flugt, da Egnen var ham fuldkommen ubekjendt? Da tænkte han paa Uglen, der var vant til at flyve ud om Natten, og derfor maatte kjende alle Veie og Stier. Han op-
søgte den i dens eensomme Bolig og udspurgde den angaaende dens Kundskab om Landet. Derpaa antog Uglen en meget vigtig Mine og sagde: „J maa vide, min Prinds! at vi Ugler ere af en meget gammel og udbredt Familie, der vel er kommen i Forsald, men som dog besidder Slotte og Palladser i alle Dele af Spanien. Der gives neppe et Laarn paa disse Bjerge eller paa Fæstningerne i Sletten, eller paa de gamle Borge i Stæderne, hvori der ikke boer en Broder, en Onkel eller en Fætter af mig. Naar jeg nu saaledes har gjort min Ronde, for at besøge mine talrige Frender, har jeg figet ind i enhver Krog, i ethvert Hul, og gjort mig bekjendt med alle Landets Hemmeligheder.“ — Prindsen var fuld af Glæde over at finde Uglen saa vel erfaren i Topographien, og betroede den nu sin ømme Liden-skab og den Flugt, han havde for, i det han anmodede den om at være hans Raadgiver og Veileder ved denne Leilighed.

„Gaa, gaa!“ — sagde Uglen med misfornøiede Blikke; — „Er jeg da en Fugl, som man kan betjene sig af i Kjærlighedsanliggender? Jeg, hvis hele Tid er helliget Eftertanke og Maanen.“ —

„Vær ikke vred derover, ærværdigste Ugle!“ — svarede Prindsen; — „Unddrag Dig blot en kort Tid Din

Eftertanke og Maanen, og hjælp mig med min Flugt, da skal Du ogsaa faae alt hvad Dit Hjerte kan ønske sig."

"Det har jeg allerede;" — sagde Uglen; — „et Par Muus ere tilstrækkelige til mit tarvelige Maaltid, og dette Hul i Muren giver mig Plads nok til mine Studeringer. Hvad kan da en Philosoph, som jeg, forlange meer?"

"Betænk blot, allerviseste Ugle, at medens Du kryber sammen i Din Celle og betragter Maanen, gaae alle Dine Talenter tabte for Verden. Jeg bliver engang regjerende Herre og vil befordre Dig til de høieste Vresposter."

Endskjøndt Uglen var en Philosoph og ophøiet over alle Livets Nødvendigheder, var den det dog ikke over Forfængelighed — den gav altsaa sit Samtykke til at flye med Prindsen, og være hans Fører og Veileder paa hans Valfart.

En Elfers Planer blive hurtigt udførte. Prindsen tog sine Juveler til sig og skjulte dem i sine Klæder for at have noget at bestride Reiseomkostningerne med. Endnu samme Nat lod han sig heise ned fra Balkonen af Taarnet med sit Skjær, flattræde over den nederste Muur om Generaliset, og udførde ved Hjælp af Uglen sin Flugt til Bjærgene, førend Morgenens brød frem.

Nu overlagde han med sin Veileder hvorthen han nu skulde vende sig.

"Efter min Mening," — sagde Uglen; — „skulde I gaae til Sevilla. I maa vide, at jeg for mange Aar siden aflagde et Besøg hos en Onkel, en Ugle af stor Værdighed og Anseelse, der boede i en forfalden Fløi af

denne Stads Alcazar. Naar jeg nu der svævede om Matten hen over Staden, bemærkede jeg ofte et brændende Lys i et eensomt Taarn. Endelig satte jeg mig paa Tinden af Taarnet og saae, at Lyset kom fra en arabisk Magiers Lampe. Han var omgivet af sine Troldomsbøger, og paa hans Skulder sad hans trofaste Djener, en gammel Ravn, der var kommen med ham fra Egypten. Jeg er bekendt med denne Ravn og skulder den en Deel af de Kundskaber jeg besidder. Siden er Magieren død, men Ravnens beboer endnu hiint Taarn, thi dette Slags Fugle have et forunderligt langt Liv. Jeg vilde raade Eder, min Prinds! at opsoge denne Ravn; thi det er en Tegnudtyder og Mæner, der ogsaa arbejder i den sorte Kunst, for hvilken alle Rævne, men især de Egyptiske ere meget berømte." —

Det Fornuftige i dette Raad var indlysende for Prindsen, og han tog Veien til Sevilla. Han reisde for at seie sin Pedsager, blot om Matten, og forblev om Dagen i en mørk Hule, eller i et forfaldent Bagttaarn; thi Uglen kjendte alle saadanne Smuthuller og besad en sand antiquarisk Forkjærlighed for Ruiner.

Endelig naaede de en Morgen ved Daggry Staden Sevilla, hvor Uglen, der hadede Larmen og Lyset i de meget besøgte Gader, blev udenfor Porten og indkvarterede sig i et huult Træ.

Dog gik Prindsen ind ad Porten, og fandt snart det gamle Taarn, der hævede sig over Stadens Huse, som et Palmetræ over Drknens Buske. Det var virkelig det samme Taarn, som endnu staaer der, og er bekendt under Navnet Giralda, det berømte mauriske Taarn i Sevilla. Ud en høi Vindeltrappe steg Prindsen op til

det Øverste af Taarnet, hvor han virkelig ogsaa fandt den kabalistiske Ravn, en gammel, hemmelighedsfuld, graahovedet Fugl, halv fjerløs, med en Hinde over det ene Øie saa at den fuldkommen saa ud som en Spøgelse. Den stod paa eet Been, havde Hovedet dreiet til den ene Side, og stirrede med eet Øie paa et Diagram, der var tegnet paa Loftet.

Prindsen nærmede sig til den med Ufrygt og Rædsel, en naturlig Følge af dens ærværdige Udseende og overnaturlige Viisdom. „Tilgiv mig, ældgamle og forfærfeligt vise Ravn!“ — raabde han; — „om jeg for et Øieblik afbryder disse Studeringer, der ere Verdens Underværk. I seer en for Eder, der er fængslet af Kjærlighed, der gjerne vilde have gode Raad af Eder, hvorledes han skal komme til Gjenstanden for sin Lidenkab.“

„Med andre Ord,“ — sagde Ravnens med et betydningsfuldt Blik, — „I vil forsøge min Duelighed i Chirromantien. Nu, viis mig Eders Haand og lad mig forklare Eder Eders Skjæbnes hemmelighedsfulde Linier.“

„Om Forlædelse!“ — svarede Prindsen; — „Jeg kommer ikke for at ville udforske Skjæbnens Raadslutninger, som Allah har skjult for de Dødeliges Øine; men jeg er en Kjærligheds-Pilegrim og ønskede blot at erholde et Bink, en Traad, der kunde lede mig til Gjenstanden for min Valfart.“

„Og kan I da være i Forlegenhed angaaende en saadan Gjenstand i det elskovsfulde Andalusien?“ — sagde den gamle Ravn, og skælede til ham med det eneste Øie, den havde; — „men især kan I dog vel ikke være i en

saadan Forlegenhed i det udsvævende Sevilla, hvor sortviede Piger dandse Zambraen i enhver Drangelund?"

Prindsen rødmede og var noget fornærmet ved at høre en gammel Fugl, der allerede havde den ene Fod i Graven, tale saa letfindigt. — „Tro mig!“ — sagde han alvorligt; — „jeg er ingen af de letfindige Uventyrere, som I synes at holde mig for. Andalusiens sortviede Piger, der dandse i Drangelunden ved Guadalquivir, ere ikke for mig. Jeg søger en ubekjendt, men en mageløs Skjønhed, Originalen til dette Billede, og besværger Eder, stormægtigste Ravn, hvis det ellers ikke overgaaer Eders Kunst og Wiisdom, at sige mig hvor jeg kan finde hende.“

Den graahærdede Ravn ærgrede sig over Prindsens Alvorlighed.

„Hvad veed jeg“ — svarede den tørt, — „om Ungdom og Skjønhed? Mine Besøg aflægger jeg hos de Gamle og Falmende, ikke hos de Skjønne og Friske. Jeg er Skjæbnens Herold, der fra Skorstenen forkynnder Dødens Nærmelse og slaaer med Vingerne paa de Syges Vindver. I maa andetsteds søge Underretning om Eders ubekjendte Skjønne.“

„Og hvor kan jeg det, uden hos Wiisdommens Sønner, der ere bevandrede i Skjæbnens Bog? Jeg er en kongelig Prinds, udvalgt af Stjernerne og udsendt til et hemmeligt Foretagende, af hvilket maaskee hele Rigets Skjæbne er afhængig.“

Da Ravnene hørte, at det var et saa vigtigt Anliggende, som Stjernerne selv toge Deel i, forandrede den sin Tone og Opførsel og hørte med stor Opmærksomhed paa

Prindsens Fortælling. Da den var til Ende, svarede den: „Hvad Prindsessen angaaer, kan jeg ikke selv skaffe Eder nogen Oplysning, thi jeg flyver ikke omkring i Haver og Pigernes Lysthuse, men gaa til Cordova og opsøg der den store Abderahmans Palme, der staaer i Gaarden ved Hovedmoskeen. Ved Foden af den vil I finde en stor Rejsende, der har besøgt alle Lande og Hoffer og har været en Yndling af Konger og Prindsesser. Han vil give Eder Efterretning om den Gjenstand I søger.“

„Tak, tusinde Tak for denne herlige Underretning!“ — sagde Prindsen; — „Lev vel, ærværdige Trolldmand!“

„Lev vel, Elfskovs-Pilegrim!“ — sagde Ravnens tørt og hensank igjen i Betragtninger over Diagrammet.

Prindsen gik nu igjen ud af Sevilla, opsøgte sin Rejsekammerat Uglen, der endnu kulelurede i det hule Træ, og begav sig paa Veien til Cordova.

Allerede var han nær dens hængende Haver, dens Orange- og Citron-Lunde og overskuede Dalen paa begge Sider af Guadalquivir. Men ved Porten fløi Uglen igjen ind i en mørk Rævne i en Muur, og Prindsen maatte alene opsoge Palmetræet, som den store Abderahman i gamle Dage havde plantet. Det stod midt i Moskeens store Gaard, og ragede høit op over Orange- og Cypress-Træerne. Dervischer og Fakirer stod i Grupper under Gaardens Korsgange og mange Troende forrettede deres Afvandskelse i Bandspringet, førend de traad ind i Moskeen.

Ved Foden af Palmen befandt der sig en Mængde Mennesker, der hørte paa en, der syntes at fortælle med overordentlig Tungefærdighed. „Denne“ — sagde Prindsen ved sig selv, — „maa være den store Rejsende, der

vil give mig Underretning om den ubekjendte Prindsesse." — Han blandede sig mellem Mængden, men forbausedes ikke lidet, da han mærkede, at de Alle hørde paa en Papegoie, der med sin smukke grønne Klædning, sit forstandige Die, og sin hensigtsmæssige Nikken med Hovedet, havde Udseendet af en Fugl, der var overordentlig tilfreds med sig selv.

„Men hvorledes er det mueligt" — sagde Prindsen til en af de Omkringstaaende, „at saa mange alvorlige Folk kunne finde Fornøjelse i en plapprende Fugls Gladsdervurrenhed?"

„J veed slet ikke hvad J siger;" — svarede hiin; — „denne Papegoie er en Vtling af den berømte Papegoie fra Persien, der var saa berømt for sit Talent til at fortælle. Al Østens Lærdom sidder paa Spidsen af dens Tunge, og den kan ligesaa godt fremsige Digte, som tale. Den har besøgt flere fremmede Hoffer, hvor den er bleven anseet for et Underværk af Lærdom. Dillige har den været almindeligt yndet af det smukke Køn, der overhovedet nærer en høi Beundring for lærde Papegoier, der kunne fremsige Vers."

„No!" — sagde Prindsen; — „jeg gad have en Samtale i Genrum med denne fornemme Reisende."

Dette opnaaede han da ogsaa, og foredrog den sit Anliggende. Men neppe havde han berørt det, førend Papegoien udbrod i en saa heftig Latter, at Taarerne traad den i Dinene. „Undskyld min Lystighed," sagde den; — „men naar man taler om Kjærlighed, kommer jeg altid til at lee."

Dette utidige Speg ærgrede Prindsen. „Er da ikke

Kjærlighed," — sagde han; — „det store Mystorium i Naturen, Livets hemmelige Princip, Sympathiens almindelige Baand?"

„Dokker heller!" — raabde Papegøien, i det den afbrød ham; — „Siig mig kun hvem I har lært denne sølsomme Snak af? Tro mig, Kjærlighed er ganske ude af Moden. I Selfabere af aandrige og dannede Mennesker hører man intet mere om den."

Prindsen sukede, da han tænkte paa det ganske forfællige Sprog, som hans Veninde Duen førde. Men, tænkte han igjen ved sig selv, han forestiller den aandrige og frle Mand, han veed intet af den Ting, man kalder Kjærlighed. Da han nu ikke gjerne vilde give Anledning til mere Spot over en Følelse, der saa ganske opfyldte hans Hjerte, henvendte han sig til den med Spørgsmaal angaaende den umiddelbare Aarsag til hans Besøg.

„Siig mig," vedblev han derfor; — „høitdannede Papegøie! Du, som har funden Udgang til de Skjønnes hemmeligste Gemakker, har Du paa Dine Reiser seet Originalen til dette Billede?"

Papegøien tog Billedet i Kloen, dreiede Hovedet snart til Høire, snart til Venstre og undersøgte det omhyggeligt med hvert Øie. „Paa min Ære!" — sagde den; — „et meget smukt Ansigt, meget smukt. Men man seer paa Reiser saa mange skjønne Qvinder, at man neppe — dog holdt! I Sandhed! — jo mere jeg betragter det — det er ubestrikt Prindsesse Abulgunde! — Hvorledes kunde jeg forglemme et yndigt Væsen, der var mig saa overordentligt bevaagent?"

„Prindsesse Abulgunde?" — gjentog Prindsen; — „hvor er hun at finde?"

„Roligt! Sagte!“ — svarede Papegøien; — „Sør at finde, end at erholde. Hun er eneste Datter af en kristelig Konge, der regjerer i Toledo, og bliver, ifølge en Spaadom af de Herrer Astrologer, der have deres Næse allevegne, opbraget indtil sin syttende Fødselsdag, skjult og adskilt fra den hele Verden. I vil ikke faae hende at see — intet dødeligt Mandfolk kan faae hende at see. Jeg fik Udgang til hende for at underholde hende, og jeg kan forsikre Eder paa en Papegøies Ære, der har seet Verden, at jeg allerede havde taelt med langt taabligere Prindsesser.“

„Et Ord i Fortroelighed, kjære Papegøie!“ — sagde Prindsen; — „Jeg er Arving til et Kongerige og vil engang bestige Thronen. Jeg mærker at Du er en forstandig Fugl, der kjender Verden. Hjælp mig til at erobre Prindsessen, og jeg lover Dig den meest udmærkede Post ved mit Hof.“

„Af Hjertet gjerne!“ — svarede Papegøien; — „men i ethvert Tilfælde maa jeg have saa lidt at gjøre dermed som mueligt, thi vi Mennekker af Hoved ere store Hadere af Arbeide.“

Nu blev den fornødne Aftale truffet paa Stedet. Prindsen reisde igjen fra Cordova, ud af den samme Port, gjennem hvilken han var kommen ind, opsøgte Ugalen i Rænnen af Taarnet, forestillede den sin nye Reisekammerat, som en meget lærd Medborger, og derpaa droge de afsted alle tilhobe.

Dog gik det ikke saa hurtigt, som Prindsens Utaalmodighed ønskede det. Papegøien var nemlig vant til et fornemt Levned, og lod sig ikke gjerne forstyrre tidligt om

Morgenenen. Paa den anden Side holdt Uglen af en Middagsluur, og spildte en god Tid af Dagen med sin Siesta. Og saa var hendes antiquariske Studium hende bestandigt hinderligt, thi hun paaastod, at hun vilde blive staaende ved enhver Ruin og undersøge den, og hun vidste at fortælle lange, lange Sagn om ethvert gammelt Slot i Landet. Prindsen havde troet, at Uglen og Papegøien vilde finde Behag i at omgaaes med hinanden, da de begge vare meget lærde Folk; men heri tog han mærkeligt Feil. Der herskede en evig Riv. Den Ene var et vittigt Hoved; den Anden en Philosoph. Papegøien reciterede Digte, kritiserede alle nye literariske Produkter og var meget veltalende om alle ubetydelige Gjenstande i Literaturen; Uglen derimod behandlede alle saadanne Ting som Ubetydeligheder, og vilde ikke vide af andet, end Metaphysik. Men saa sang Papegøien Viser, sagde Bittigheder, drev Spøg med sin hoitidelige Nabo, og lo ganske umaneerligt ad sine egne Indfald, medens Uglen ansaae alt dette som en strafværdig Fornærmelse mod sin Værdighed, og knurrede og brummede, og pustede sig op, og var istand til ikke at sige et Ord en heel Dag.

Prindsen, der var hængsunket i sine Drømmerier og i Betragtning af den smukke Prindsesses Billede, gav ikke i mindste Maade Agt paa sine Rejsekammeraters Uenighed, og saaledes reisde de da sammen gjennem det frugtbare Sierra Morena, over Mancha og Castiliens soelbrændte Sletter, og langs med Bredden af den gyldne Tago, der slynger sit fortryllende Løb igjennem det Halve af Spanien og Portugal. Endelig saae de en stor Stad,

med Mure og Taarne, bygget paa en fremskændende Klippe, om hvis God Tajo bruusde med larmende Hæftighed.

„Se der“ — raabde Uglen; — „den gamle og berømte Stad Toledo, en Stad, der er udmærket ved sine Oldsager. Betragt den ærværdige Kuppel og Taarne, der ere graanede af Tiden og beklædte med Mindets Størhed, hvor saa mange af mine Forfædre have overladt sig til deres Eftertanke. —“

„Tys!“ — afbrød Papegoien denne høitidelige, antiquariske Henrykkelse; — „hvad rager Oldsager, og gamle Minder og Dine Forfædre os? Se hellere, min Prinds! hvad der angaaer os nærmere; se hellere her den Bolig og det Opholdssted, i hvilket den Prindsesse befinder sig, som Du længes saa meget efter.“

Prindsen saae hen i den Retning, som Papegoien angav, og saae i en fortryllende Eng ved Bredden af Tajo et anseeligt Palads, der hævede sig op af Buskene i en kostelig Have. Det var just et saadant Sted, som Duen havde beskrevet ham som det, hvorpaa Originalen til hans Billede opholdt sig. Med bankende Hjerte saae han derhen — maaskee, — tænkte han — vandrer den skjønne Prindsesse i dette Dieblis mellem hine skyggesulde Træer, eller betræder med sin lille Fod hine herlige Terrasser, eller hviler i disse høie Gemakker. — Da han kom nærmere, bemærkede han, at Havemuren var meget høj og forbød enhver Afgang, medens flere end hundrede Bevæbnede patrouillerede udenfor.

Prindsen vendte sig til Papegoien; „O, Du allerfortræffeligste Fugl!“ — sagde han; — „Du besidder den Gave, at tale Menneffernes Sprog. Til derfor ind i

denne Have, opsoeg mit Hjertes Afgud, og siig hende, at Prinds Achmed, Kjærlighedens Pilegrim, er kommet hid, ledet af Stjernerne, for at opsoege hende ved Tajos blomsterklædte Bred."

Papegoien floi, stolt af dette Budskab, hen til Haven, svang sig over den høie Muur, og efterat den i nogen Tid havde svævet over Busskene og de aabne Pladser, neddalede den paa Balkonen af et Lyshuus paa Bredden af Floden. Her saae den, da den kigede ind i Værelset, Prindsessen ligge paa en Sopha, med Vinene hæftede paa et Papir, medens milde Taarer trillede ned over hendes blege Kinder.

Nu pyntede den sine Binger, bragde sine smukke, grønne Fier i Orden, reiste sin Top og satte sig paa den artligste Maade ved Siden af hende. Derpaa antog den den meest smigrende Tone og sagde: „Afstor Dine Taarer, Skjønneste af alle Prindsesser! Jeg bringer Dit Hjerte Trøst."

Prindsessen blev forskrækket, da hun hørde en Stemme; men da hun vendte sig om, og saae, at det blot var en lille grønklædt Fugl, der nikkede ad hende og trippede frem og tilbage, raabde hun: „Ak, hvilken Trøst kan Du bringe mig? Du er jo kun en Papegoie!"

Papegoien blev stødt over dette Spørgsmaal. Den svarede: „Jeg har allerede trøstet mange smukke Damer i mit Liv; dog lad os ikke tale derom. Nu kommer jeg som Gesant fra en kongelig Prinds. Du maa vide, at Achmed, Prinds af Granada, har opsoegt Dig her, og er nu kommen til disse blomstrende Bredder af Tajo —"

Ved disse Ord funkede den skjøne Prindsesses Dine

klarere end Diamanterne i hendes Krone. „O, sødeste af alle Papegoier!“ — raabde hun; — „Dine Efterretninger ere meget glædelige, thi jeg var allerede svag og forrignfuld og syg til Døden, fordi jeg tvivlede om Achmeds Troskab. Til hurtigt tilbage og siig ham, at Ordene i hans Brev ere indgravede i mit Hjerte, og at hans Digt var Næring for min Sjæl. Men siig ham ogsaa, at han maa bevise sin Kjærlighed ved sine Vaabens Kraft, thi i Morgen er det min syttende Fødselsdag, paa hvilken Kongen, min Fader, holder en stor Turnering, hvorved flere Prindsers vise sig i Skrankerne, og min Haand er bestemt til Belønning for Seierherren.“

Papegoien begav sig strax igjen paa Tilbageveien, smuttede gjennem Buskene og fløi derhen, hvor Prindsen ventede paa dens Tilbagekomst. Achmeds Henrykkelse over at have fundet Originalen til sit Billede, og erfaret at det elskede og var tro, kan kun de lykkelige Dødelige begribe, som Skjæbnen forundte det, at forvandle Drommeri til Sandhed og Skygger til Virkelighed. Dog var der endnu noget, der formindskede hans Henrykkelse — den forestaaende Turnering. Ogsaa glimrede Bredderne af Tajo allerede af Vaaben, og gjenløde af de forskjellige Ridderses Trompeter, der i stolt Holdning sprængde til Toledo, for at bivaane hiin Høitidelighed. Den samme Stjerne, der afgjorde Prindsens Skjæbne, havde ogsaa raadet over Prindsessens, og hun var til hendes syttende Fødselsdag bleven affondret fra Verden, for at vogte hende for enhver øm Tilbøielighed. Men Rygtet om hendes Skjønhed var ved denne Indspærrelse snarere bleven forøget, end formindsket. Flere mægtige Fyrster havde beilet

til hendes Haand; men hendes Fader, der var en Konge af beundringsværdig Klogskab, havde, for at undgaae alt Fjendskab, hvis han viisde nogen Partiskhed, betydet disse Beilere, at de maatte afgjøre Sagen med Vaaben i Hænderne. Blandt disse stridende Medbeilere gaves der adskillige, der vare berømte for deres Styrke og Tapperhed. Hvilken Udsigt for den ulykkelige Achmed, der hverken besad Vaaben, eller var øvet i ridderlige Kunster! „Seg Ulykkelige!“ — raabde han; — „hvorfor er jeg saaledes bleven opdraget under en Philosophs Dine! Hvad hjælper Algebra og Philosophi i Kjærlighedsanliggender? Ak, Eben Bonabben! Hvorfor har Du undladt at undervise mig i at føre Vaaben?“ — Nu brød Uglen Tausheden, i det den indledte sin Tale med et fromt Udraab, thi den var en rettroende Muselman.

„Allah Akbar! Gud er stor! I hans Hænder ligger alt det Skjulte! Han alene regjerer Tyrsternes Skjæbne! Viid, min Prinds! at dette Land er fuldt af Hemmeligheder, der ere skjulte for Alle, undtagen for dem, der, som jeg, kunne forske i Mørket, efter Viisdommens Lys. Saa hør da, at der i et nærliggende Bjerg gives en Hule, og i denne Hule et Bord af Erts, og paa dette Bord en fortryllet Rustning, og ved Siden af dette Bord en fortryllet Hest, der i mangfoldige Mennefsaaldrer har været indsluttet der. —“

Prindsen stod ubevægelig af Forundring medens Uglen, der dreiede sine store runde Dine og spidsede sine Drer, blev saaledes ved:

„Engang for mange Aar siden ledsagede jeg min Fader paa en Reise gjennem hans Stater til dette Sted,

og vi forbleve Dagen over i Hulen, ved hvilken Leilighed jeg blev bekendt med Hemmeligheden. Men nu gives der i vor Familie et Sagn, som jeg har hørt af min Bedstefader, da jeg endnu var en ganske lille Ugleunge, nemlig at denne Rustning tilhørte en maurisk Trolde-
mand, der, da Toledo blev erobret af de Christne, flygtede til denne Hule, hvori han døde, efterat han først havde stillet baade Hest og Rustning under et Trylleri, at In-
gen skulde betjene sig af dem, uden en Muselmand, og heller ikke en saadan uden fra Solens Dpgang til Mid-
dag. Den der betjende sig af dem i denne Tid, vilde overvinde alle sine Fjender."

"Godt! saa lader os lede denne Hule op!" — raabde Achmed. Veiledt af sin sagnrige Mentor fandt Prinds-
sen da ogsaa Hulen, der laa i et af de vildeste Kløster af de steile Bjerge, der hæve sig rundt omkring Toledo. Kun en Ugles eller en Antiquars forskende Nie var i Stand til at opdage Indgangen. En Gravlampe, fyldt med
evig Olie, kastede et høitideligt Lys gjennem dens indre Rum. Paa et Bord af Ertz midt i Hulen laa den ma-
giske Rustning, en Landse stod lænet op til det, og ved Siden stod en arabisk Hest, fuldkommen opsadlet til Kamp,
men ubevægelig, som en Billedstøtte. Rustningen var endnu glindsende og skjøn, saaledes som den havde straalet i tidligere Dage; Hesten var saa godt i Stand, som om den nylig var kommen fra Græsgangen, og da Achmed lagde Haanden paa Halsen af den, stampede den i Jor-
den og vrindskede saa høit af Glæde, at Bæggene i Hu-
len gjenløde. Paa denne Maade fortræffeligt forsynet med "Hest til at ride paa, og Vaaben til at føres," be-

sluttede Prindsen at indfinde sig modigt ved den forestaaende Turnering.

Den skjæbnespangre Morgen brød frem. Paa Vegaen eller Sletten, lige under Murene af det paa Klipper grundede Toledo, hvor man for Tilskuerne havde opført Gallerier og Sæder, behængte med rige Tæpper, og opreist Silketælte for at beskytte sig mod Solen, havde man opstillet Skrankerne. Alle Landets Skjønne vare forsamlede paa disse Gallerier, medens Riddere med vaiende Hjerbuske, med deres Svende og Baabendragere, spankede om imellem dem, blandt hvilke især Tyrsterne udmærkede sig, der havde i Sinde at kjæmpe med i Turneringen. Dog bleve alle Landets Skjønne fordunklede, da Prindsesse Adelgunde viisde sig i det kongelige Palads og for første Gang fremstillede sig for en beundrende Verdens Blikke. En Mumlen, der røbede Forbauselse, opstod iblandt Mængden og hylbode hendes overordentlige Ynde, og Prindserne, der hidindtil kun paa Tro og Love havde beilet til hendes Haand, søelde sig nu tidobbelt begejstrede til Kamp.

Men Prindsessen saae ganske bedrøvet ud. Hendes Kinder bleve snart røde, snart blege, og hendes Nie fløi med et uroligt og utilfredst Blik hen over den bejærede Riddereskare. Just vilde Trompeterne give Tegnet til Kampen, da Herolben forkyndte en fremmed Ridders Ankomst og Achmed traad til Skrankerne. En riig med Edelstene besat Staalhjelms hævdede sig af hans Turban, hans Rustning var indlagt med Guld, hans Sværd og Dolk vare forfærdigede i Fæz og glimrede af kostbare Stene. Paa hans Arm hang et rundt Skjold og i Haanden bar han den fortryllede Landse. Dækket paa hans

arabiske Hest var rigt broderet og naaede ned til Jorden og det stolte Dyr steilede og prustede og vrindskede af Glæde, da det igjen saae Landsen af Waaben. Prindsens høie og behagelige Holdning satte Alle i Forbauselse og da hans Tilnavn: „Kjærligheds Pilegrim“ blev bekendtgjort, opstod der blandt de skønne Damer paa Gallerierne en almindelig Bevægelse og Urolighed.

Da Achmed meldte sig ved Skrankerne, vare de lukkede for ham. Man forsikrede ham, at kun Prindser bleve stede til Kamp. Han aabenbarede derfor sit Navn og sin Rang. „Endnu meget værre!“ — Han var en Muselman, og kunde folgelig ikke tage Deel i en Turnering, hvor Prisen var en christelig Prindsesses Haand.

Prindserne, hans Medbeilere, omringede ham med overmodige, truende Blikke, og en af dem af usømmelig Opførsel og herkulist Skikkelse spottede over hans smækkere, ungdommelige Udseende og gjorde Nar ad hans elskovaandende Tilnavn. Da vaagnede Prindsens Brede. Han udfordrede sin Medbeiler til en Tvekamp. De toge Fart, svingede om, og sprængte løs paa hinanden. Men strax ved det første Stød af den fortryllede Landse blev den firskaarne Spotter løftet af Sadlen. Her vilde nu Prindsen holde inde, men ak! han havde at gjøre med en fortryllet Hest og Rustning — engang i Virksomhed kunde han ikke mere standse dem. Den arabiske Hest trængde ind i de tætteste Hobe; Landsen fastede alt, hvad der forekom den til Jorden; den vakke Prinds blev uden Modstand henrevet paa Banen, besaaede den med Høie og Lave, Fornemme og Kinge, og var ude af sig selv over

sine egne Bedrivter. Kongen snøs og rasde over denne Fornærmelse mod hans Undersaatter og Gjæster. Han lod alle Vagter rykke frem, men de bleve lettede af Sadlen, saasnart de lod sig see. Da kastede han selv sin festlige Klædning af, greb Skjold og Landse, og red mod den Fremmede for at sætte ham i Skræk ved Synet af Majestæten selv. Ak! Det gik ikke Majestæten bedre end Trosset — Hest og Landse kjendte ingen Persons Ansæelse. Til Achmeds største Misfornøielse blev han med hængende Toile drevet henimod Kongen, og i næste Dieblif vare de kongelige Godsaaier i Luften og Kronen rullede paa Jorden.

Men i dette Dieblif naaede Solen ogsaa Middagshøiden og det magiske Trylleri gjorde sin Virkning. Den arabiske Hest fløi over Banen, sprang over Skranke, styrtede sig i Tajo, svømmede gjennem den rivende Strøm, bragde den forbausede, aandesløse Prinds til Hulen, og indtog der sin forrige Stilling ved Ertsbordet, hvor den blev staaende som en Støtte. Guld af Glæde steg Prindsen af og lagde Rustningen hvor han havde taget den, for at opbebie hvad Skjæbnen havde besluttet. Derpaa satte han sig i Hulen og tænkte paa den fortvivlede Tilstand, i hvilken den forherede Hest og Landse havde sat ham. Efterat han havde anrettet et saadant Nederlag blandt Ridderne i Toledo, og tilføiet dets Konge en saadan Fornærmelse, turde han ikke mere vise sig der. Hvad maatte Prindsessen ogsaa tænke om en saa raa og voldsom Opførsel? Guld af Bekymring sendte han derfor sine vingede Sendebud ud, for at indhente Efterretning.

Papegoien fløi til de offentlige Steder og til de meest besøgte Pladser i Hovedstaden og vendte snart igjen tilbage med en Mængde Tidender. Hele Toledo var i Bestyrtelse. Prindsessen var bleven bragt uden Bevidsthed tilbage til Paladset. Enhver taelde om den muskelmandske Ridders pludselige Komme, forbausende Bedrifter og forunderlige Forsvinden. Nogle erklærede ham for en maurisk Trolldmand, Andre holdt ham for en Djævel, der havde antaget en menneskelig Skikkelse, medens atter andre fortalte Sagn om fortryllede Krigere, der vare skjulte i Bjærgenes Huler, og troede, at det havde været en af disse, der pludseligt var kommen frem af sit Skjul. Alle stemmede overeens i, at ingen sædvanlig Dødelig kunde udføre saadanne Underværker, eller løfte saadanne fortræffelige, tapprø, kristelige Riddere af Sæden.

Henimod Aften fløi Uglen bort, sværmede omkring i den mørke Stad, og satte sig paa Tage og Skorstene. Derpaa henvendte den sin Flugt til det kongelige Palads, der stod paa en Klippe i Toledo, svævede om dets Tinder og Terrasser, eftersporede i enhver Række, og kigede med sine store, stirrende Øine ind af ethvert Vindue, bag hvilket der var et Lys at see, saa at to eller tre Hofdamer faldt i Usmagt derover. Først da Morgenrøden begyndte at lyse over Bjærgene, vendte den tilbage fra sin Udflugt og fortalte Prindsen hvad den havde seet.

„Da jeg speidede omkring det Høieste paa Paladset,“ — sagde den; — „saae jeg ind ad Vinduet, og saae den skønne Prindsesse. Hun befandt sig udstrakt paa et Leie, omgivet af Læger og Tjenere, men tillod ingen at staae hende biev eller hjælpe hende. Da nu Alle vare gaaede

bort, saae jeg, hvordan hun trak et Brev frem af Barmen, læsde det, kyskede det, og begyndte at jamre sig høit, hvorved jeg, hvor stor Philosoph jeg end er, ikke kunde afholde mig fra at blive rørt."

Denne Efterretning bedrøvede meget Achmeds sømme Hjerte. „D, vise Eben Bonabben!" — raabde han; — „Dine Ord vare kun altfor sande! Sorger, Nød og søvnløse Nætter ere de Elskendes Lod. Allah bevare Prindsessen for den forstyrrende Indflydelse af den Ting, man kalder Kjærlighed."

Andre Efterretninger, der indtraf fra Toledo, bekræftede Uglen's Fortælling. Staden var et Bytte for Uro og Angst. Man havde bragt Prindsessen til det høieste Taarn i Paladset, hvis Udgange paa det strængeste vare bevogtede. Tillige var hun bleven overfaldet af en mørk Lungesindighed, som Ingen kunde angive Ursagen til. Hun forsmaaede Mad og Drikke og lukkede sit Dre for enhver Trøst. Forgjæves havde de dueligste Læger forsøgt deres Kunst; man troede nu, at hun stod under en eller anden ulukkelig Trolldom's Indflydelse, og Kongen lod derfor bekjendtgjøres, at den, der kunde helbrede hans Datter, skulde erholde det herligste Klenodie i hans kongelige Skat.

Da Uglen, der kufelurede i en Krog, fik at høre om denne Belønning, rullede den sine store Dine, og saae endnu mere hemmelighedsfuld ud. „Allah Akbar!" — raabde den endelig; — „hvor lykkelig var ikke den Mand, der fuldbragde denne Helbredelse, dersom han vidste hvad han skulde vælge af den kongelige Skat!"

„Hvorledes mener Du det, høfærværdige Ugle?“ — spurgte Achmed.

„Hør, min Prinds! hvad jeg nu vil fortælle Eder! Vi Ugler ere, som I veed, et lærdt Folk og meget hengivne til dybe og mørke Undersøgelser. Da jeg de sidste Gange sværmede omkring Domkirken i Toledo, opdagede jeg en Forsamling af gamle Ugler, der holdt deres Sammenkomst i et stort hvælvet Taarn, hvor den kongelige Skat bliver opbevaret. Her anstillede man nu de dybsindigste Undersøgelser om Gestalten, Indskriverne og Tegningerne paa de gamle Gemmer og Juveler, og Guld- og Sølv-Kar, der ere opstablede i Skatkammeret og som bære Præget af enhver Tidsalder og ethvert Land. Men især beskæftigede man sig med visse Reliquier og Talismaner, der have været i Skatkammeret siden Gothen Roderiks Tid. Iblandt disse befinder der sig en Kasse af Sandeltræ, omgivet af Staalbaand af orientalsk Arbejde og beskreven med mystiske Charakterer, der blot ere forstaaelige for nogle faa Lærde. Denne Kasse og dens Indskriver har i flere Møder beskæftiget hiint Collegium og givet Anledning til langvarige og store Stridigheder. Da jeg afslagde mit Besøg der, stod just en gammel Ugle, der ganske nylig var kommen fra Ægypten, paa Randen af Kassen, læste Indskriveren og beviste deraf, at denne Kasse indeholdt Silkefodtæppet til den visse Salomons Throne, som Isoderne ustridigt havde bragt til Toledo, da de efter Jerusalems Forstyrrelse flygtede derhen.

Da Uglen havde endt denne antiquariske Tale, blev Prindsen en Tid lang hensjunken i Eftertanke, men derpaa sagde han: „Jeg har hørt af den vise Eben Bonab-

ben, hvilke underlige Egenheder denne Talisman besidder, der forsvandt ved Jerusalems Erobring, og som man i Almindelighed holder for tabt. Uden Tvivl er denne Hemmelighed skjult for de Christne i Toledo. Hvis jeg kan erholde dette Tæppe er min Lykke sikket."

Den følgende Dag aflagde Prindsen sin kostbare Klædning, og iførde sig den simple Dragt, der er i Brug hos Araberne i Drkenen. Han farvede sit Ansigt sortegult, saa at ingen i ham kunde gjenkjende den glimrende Kriger, der ved Turneringen havde vakt saa megen Beundring og Harm. Med en Stav i Haanden, en Taske paa Siden og en Hyrdefløite viisde han sig i Toledo, begav sig til Porten af det kongelige Palads, og meldte sig, som den, der vilde søge at fortjene den Belønning, man havde udsat for den, der kunde helbrede Prindsessen. Bagten vilde vise ham tilbage med Prygl: „Hvad kan" — sagde de til ham; — „en elendig Araber, som Du, gjøre i et Tilfælde, hvori de lærdeste Folk i Landet ikke have kunnet udrette noget?" — Men da Kongen hørde Larmen, befalede han, at man skulde bringe Araberen for ham.

„Stormægtigste Konge!" — sagde Achmed; — „J seer her en Beduinaraber for Eder, der har tilbragt den største Deel af sit Liv i Drkenens Eensomhed. Drkenen er, som J vel ved et Opholdsted for Dæmoner og onde Aander, der overfalde os, arme Hyrder, ved vore eensomme Nattevagter, fare i vore Hjorder, og gjøre ofte selv de frommeste Kameler rasende. Bort Middel imod dem er da Musikken, og saaledes besidde vi gamle Melodier, der gaae i Arv fra Fader til Søn, og som vi synge og blæse

for at fordrive de onde Aander. Jeg er af en særdeles begavet Stamme og besidder denne Magt i fuldeste Maal. Dersom Eders Datter er bleven forheret ved en eller anden ond Indflydelse, sætter jeg mit Hoved i Pant paa, at jeg skal befrie hende fra hendes Sygdom."

Denne Prindsens tillidsfulde Tale indgjød Kongen nyt Haab, thi han var en Mand af Forstand og vidste meget vel hvilke forunderlige Hemmeligheder Araberne besad. Han førde ham strax til det høie, ved flere Dørre sikrede Taarn, paa hvis Top Prindsessens Bærelse var. Vindverne gik ud til en Terrasse med Brystværn, hvorfra man havde en Udsigt over Toledo og hele Omegnen. Dog var der Gallerier for Vindverne, thi Prindsessen laa derinde som et Rov for den meest fortærende Smerte, der afviisde enhver Lindring.

Prindsen satte sig nu paa Terrassen og spillede paa sin Hyrdesløite flere uregelmæssige arabiske Melodier, som han havde lært af Tjenestetjyendet i Generalisfet i Granada. Prindsessen blev ufølsom, og Lægerne, der vare tilstede, rystede paa Hovedet og smiilde vantro og foragteligt. Men endelig lagde Prindsen Fløiten tilside og sang efter en simpel Melodi Versene af det Kjærlighedsbrev, hvori han havde tilstaaet sin Liden skab. I Diebliffet gjenkjendte Prindsessen Sangen — en stille Glæde udbredte sig over hendes Ansigt, hun løftede sit Hoved i Beiret, Taarer strømmede ned ad hendes Kinder, hendes Barm hævede sig og sank i Jølleffernes Dyrer. Hun vilde allerede spørge efter Sangeren, og lade ham bringe for sig, men qvinde- lig Forsigtighed bevægede hende til at tie. Kongen gjættede hendes Dnske, og Achmed blev paa hans Befaling

ført ind i Bærelset. De Elskende vare fattede; de værlede blot Blikke, men disse Blikke indeholdt lige saameget som hele Bøger. Aldrig havde Musikkens Seier været større og fuldstændigere. Roserne vare vendte tilbage paa Prindsessens nyskelige Kinder, Friskheden paa hendes Læber og det vaade Lys i hendes smægtende Dine.

Alle Lægerne, der vare tilstede, saae med Forbauselse paa hverandre. Kongen betragtede den arabiske Sanger med en Beundring, der var blandet med Urefrygt. — „Viunderlige Ungling!“ — raabde han; — „Du skal herefter være min første Livlæge, og jeg vil ingen andre Lægemedler tage, end Dine Melodier. Men tag nu for det Første Din Løn, det kostbareste Klenodie i min Skat.“

„O, Konge!“ — svarede Achmed; — „jeg spørger ikke efter Sølv og Guld, eller kostbare Stene. Du besidder en Reliquie i Din Skat som Du opbevarer fra Muselmændenes Tid, der engang vare Herrer over Toledo, en Kasse af Sandeltræ, der indeholder et Silketæppe. Giv mig denne Kasse og jeg er tilfreds.“

Alle forbausedes over Araberens Nøisomhed, men endnu mere da Kassen blev bragt og Tæppet taget ud. Det var af grønt Silke og bedækket med hebraiske og chaldæiske Bogstaver. Livlægerne saae paa hverandre, trak paa Skuldrene og loe ad den nye Collegas Enfoldighed, der vilde være tilfreds med saa ussel en Løn.

„Dette Tæppe“ — sagde Prindsen; — „var engang udbredt over den vise Salomons Throne; det er værdigt til at lægges under Skønhedens Fødder.“

Som han sagde dette udbredte han det paa Terrassen under den Ottoman, som man havde bragt for Prind-

sessen. Derpaa satte han sig ved hendes Fødder og sagde „Hvem kan modstaae hvad der er skrevet i Skjæbnens Bog? Se hvordan Stjernetydernes Spaadomme opfyldes. Viid da, o Konge! at Din Datter og jeg længe har elsket hinanden hemmeligt. Erkjend i mig Kjærlighedens Pilegrim!“

Neppe vare disse Ord over hans Læber førend Tæppet hævede sig i Luften og bortbar baade Prindsen og Prindsessen. Kongen og Lægerne saae efter dem med aabne Munde og stive Dine, indtil man endelig saae dem blot som et lille mørkt Punkt paa en hvid Sky, hvorefter de forsvandt i det blaae Himmelrum.

Kongen lod fuld af Raseri sin Skatmester komme. „Hvad skal det betyde?“ — raabde han; — „hvorfor har Du tilladt, at en Vantroende kom i Besiddelse af en saadan Talisman?“

„Ak, o Konge! vi kjendte ikke dens Egenskaber og kunde ikke læse Indskriverne. Men dersom det virkelig er Tæppet af den vise Salomons Throne, besidder det rigtignok magiske Kræfter, og bringer sin Besidder igjennem Luften fra det ene Sted til det Andet.“

Kongen samlede nu en stor Hær og brød op imod Granada, for at forfølge de Flygtende. Hans Marsch var langvarig og møisommelig. Men da han endelig havde opslaaet sin Leir paa Begaen, assendte han en Herold for at fordre sin Datter udleveret. Kongen gik ham imøde med sit hele Hof. Da saae han i Kongen den straffskyldige Sanger; thi Achmed havde efter sin Faders Død bestegit Thronen og den skjønne Udelgunde var hans Sultaninde.

Da den christne Konge fik at høre, at hans Datter var blevet ved sin Tro, var han let forsonet, ikke fordi han just ellers var saa from, men hos Tyrster er Religionen ofte en Gjenstand for deres Stolthed og Etiquette. Istedetfor blodige Slag fulgde nu Fester paa Fester, hvorpaa Kongen vendte fuldkommen glad tilbage til Toledo, og det unge Par regjerede ligesaa lykkeligt som viist i Alhambra.

Endnu maae vi s ie til, at Uglen og Papegoien fulgde efter Prindsen paa en beqvem Maade, skøndt hver for sig; den Første reisde om Natten og holdt stille i sin Families forskjellige arvede Besiddelser; men den Sidste lod sig underveis beundre i de muntre Kredse i enhver Stad. —

Achmed gjengjældte dem med Taknemmelighed de Tjenester, de havde viist ham paa hans Pilegrimsfart. Han gjorde Uglen til sin første Minister, men Papegoien til sin Ceremonimester. Vi behøve derfor ikke at fors kke, at et Rige aldrig er bleven visere bestyret og aldrig en Hofstat besørget med nøiagtigere Punktlighed, end der,

Maurerens Arvegods.

Lige indenfor Fæstningen Alhambra, ligeoverfor det kongelige Palads, befinder der sig en stor aaben Esplanade, der kaldes Cisternerens Plads (la plaza de los algibes). Den fik dette Navn, fordi den er undermineret med Vandbeholdninger, der ikke ere synlige, men som allerede ere der fra Maurernes Tid. I et Hjørne af denne Esplanade befinder der sig en meget dyb, i den levende Klippe udhugget Brønd, hvis Vand er koldt som Is og klart som Chrystal. De Brønde, der ere gravede af Maurerne, ere stedse fortræffelige, thi man veed hvilken Umage de gjorde sig, for at trænge ind til de rene og meest velsmagende Kilder. Den Ovenomtalte er saa berømt i hele Granada, at Vandbærerne, af hvilke nogle bære store Vandkrukker paa Skuldrene, men Andre drive Wsler, belæssede med Leerkar, seran sig, stige op og ned ad de steile, skovbegroede Udgange til Alhambra, ligetil langt ud paa Natten.

Kilder og Vandspring har man allerede fra Bibelens Dage anseet for Forsamlingssteder i de hede Jordstreg; og ogsaa ved det omtalte Vandspring finder man hele Dagen igjennem en bestandig Klub af Invalider, gamle Kjællinger og andre nysgjærrige Lediggængere, der sidde paa Steenbænke under et over Kilden udspændt Telt, snakke om Fæstningens Historie, spørge enhver ankommende Vandhenter om Nyt fra Staden og gjøre deres lange Bemærkninger over alt, hvad de høre og see. Der

hengaaer ingen Time paa Dagen, uden at man der seer snakkesalige Huusmødre og ledige Tjenestepiger med Vandfrukter paa Hovedet eller i Haanden, høre andægtigt paa det Næste af denne endeløse Snak.

Blandt de Vandhentere, der henvendte sig til denne Brønd, var der ogsaa en undersætsig, bredskuldret, krumbenet, lille Karl, ved Navn Pedro Gil, som man ogsaa for Korthedens Skyld kaldte Peregil. Som Vandbærer var han naturligviis en Gallego, det vil sige, født i Gallizien. Det synes, som om Naturen, ligesom den har gjort i Dyreverdenen, ogsaa har bestemt visse Racer af Mennesker for visse Slags Haandteringer. I Frankrig ere alle Skopudsere Savoyarder, Portnerne i alle Hoteller Schweizere, og i Toupeernes og Pudderets Dage kunde i England ingen give en Bærestol det regelmæssige Sving uden en, der var født blandt Irlands Moradser. Saaledes er da ogsaa alle Vand- og Byrde-Bærere i Spanien Gallizier. Ingen siger: „Hent mig en Siouer!“ men: „Hent mig en Gallego!“

Dog igjen til Hovedsagen: Peregil havde begyndt sin Haandtering alene med en stor Leerkrug, som han bar paa Skuldren, men efterhaanden steg han i Verden, og kunde anskaffe sig en Medhjælper af en beslægtet Dyrekasse, nemlig et stærkt, graahaaret Uesl. Paa hver Side af denne hans langbenede Kammerat hang nu i et Slags Kurve hans med Figenblade, til Beskyttelse mod Solen, bedækte Vandfrukter. I hele Granada gaves der ingen roligere Vandbærer end denne, og intetsteds en mere lystig. Gaderne gjenklang af hans muntre Stemme, naar han travede afsted bag ved sit Uesl og qvad

den sædvanlige Sommersang, der pleier at tone gjennem de spanske Stæder:

”Quien quiere agua, agua mas fria que la nieve?”

„Hvem vil have Vand, Vand, der er koldere en Sne? Hvem vil have Vand fra Brønden i Alhambra, der er koldere end Is og klarere end Crystal?” Naar han opvartede en Kunde med et perlende Glas, skeede det stedse med et venligt Ord, der frembragde et Smil; og naar det og var en smuk Dame eller en Pige med Smilehuller i Kinderne, skeede det vist altid med et listigt Ansigt, og med et smigrende Ord om hendes uforlignelige Skønhed. Saaledes var da Gallegoen Peregil bekjendt i hele Granada som en af de høfligste, moersomste og lykkeligste Dødelige. Men den, der synger høiest og spørger meest, har derfor ikke det letteste Hjerter. Uagtet alt dette Skin af Lystighed havde den ærlige Peregil sine Sorger og sin Nød. Han havde et stort Antal pjaltede Børn at underholde, der vare saa hungrige og fæge som en Rede fuld af unge Svaler, og beleirede ham med deres Plagen om Brød, naar han kom hjem om Aftenen. Og saa havde han en Ægtefælle, der gjorde alt, undtagen at bære Halvdelen af hans Sorger. Førstend hun givte sig med ham var hun en smuk Bondepige, der havde udmærket sig ved sin Færdighed i at dandse Boleroen og flaae med Castagnetter, og hun beholdt ogsaa endnu sine tidligere Tilhøieligheder, i det hun anvendte den ærlige Peregils Fortjeneste til Pynt, og endogsaa tog det vakre Uffel i Beslag, for om Søn- og Hellig-Dage, der i Spanien ere talrigere end Søndedagene, at ride om i Egnen til Lystpartier. Alligevel var hun noget af et Fødenød,

noget mere end en blot Dagdriverske, og fremfor alt en Sladdersøster af første Rang, der forglemde Huus og Huusholdning og alt, for at drive om fra Huus til Huus og holde Sladder med ligesindede Naboersker.

Men den der engang er vant til at lade fem være lige, gjør sig ogsaa Egtestandsaaget paa den nedbøiede Hals saa taaleligt som mueligt. Peregil taalde al sin Kones trykkende Uppighed med saa megen Taalmodighed, som hans Uesl bar sine Vandkrucker, og skjøndt han vel mangengang i Stilhed rystede paa Hovedet, vovede han dog aldrig at drage sin smukke Egtfælles huusholderiske Dyder i Tvivl.

Saaledes elskede han ogsaa sine Børn, som en Ugle elsker sine Unger, i det den i dem seer sit eget Billede mangfoldiggjort og forevigt, thi det var en haandfast, krumbenet lille Ungel. Den ærlige Peregils største Fornøielse var, naar han selv engang gjorde sig en sjelden Helligdag og kunde spare sig et Par Maravedier, tage hete Slænget med sig, nogle paa Armene, andre hængende ved Kjolefjædet, saa at de traad ham i Hælene, og saaledes aflægge et Besøg i Frugthaverne paa Vegaen, medens hans Kone dansede med sine Helligdagsvenner i las Angosturas ved Darro.

Det var allerede sildigt ud paa en Sommernat og de fleste Vandbærere havde endt deres Arbeide. Dagen havde været usædvanlig lummer, og Natten var nu en af de kostelige Maanefkinsnætter, som forsøre Beboerne af denne sydlige Himmelegn til, for at holde sig skadesløse for Dagens Hede og Uvirkomhed, at opholde sig under aaben Himmel og at nyde den milde Luft til efter Mid-

nat. Der gaves derfor endnu Kunder for Vandbærerne. Peregil tænkte som en besindig, omhyggelig Fader paa sine hungrige Børn. „Endnu engang til Brønden,“ — sagde han ved sig selv, — „for at fortjene et Søndagsmaaltid til mine Smaa.“ Medens han taelde saaledes steg han raskt op ad den steile Bei til Alhambra, sang en Vise medens han gik, og gav sit Uesl et dygtigt Rap i Siden med sin Knippel, enten som Takt til Sangen, eller som et Opmuntringsmiddel for Dyret; thi dygtige Slag gjælde i hele Spanien for alle Lastdyr som Foder.

Da han kom til Brønden fandt han den fuldkomne forladt med Undtagelse af en eensom Fremmed i maurisk Dragt, der sad paa en Steenbænk i Maaneskinnet. Peregil blev først staaende og betragtede ham med Forundring, hvormed der vel ogsaa var forenet lidt Frygt; men Maureren tilvinkede ham mat, at han skulde nærme sig. „Jeg er svag og ikke frisk,“ — sagde han; — „hjælp mig tilbage til Staden, og jeg vil give Dig dobbelt saa meget, som Du kan fortjene med Dine Vandkruffer.“

Den lille Vandbærers ærlige Gemyt blev ved den Fremmedes Bøn bevæget af Medlidenhed. „Gud bevare mig“ — sagde han; — „fra at tage Belønning eller Gjengæld for noget, som den blotte Mennekelighed fordrer!“ — Og dermed hjalp han Maureren op paa sit Uesl, og drev dette langsomt tilbage til Granada, i det den stakkels Musselman var saa svag, at han maatte holde ham paa Ueslet, for at han ikke skulde falde ned.

Da de kom til Staden, spurgde Vandbæreren hvor han skulde bringe ham hen. „Ak!“ — svarede Maureren mat; — „jeg har hverken Huus eller Hjem, men er fuld-

kommen fremmed her. Tillad mig derfor i Nat at hvile mit Hoved under Dit Tag, og jeg vil gjengjælde Dig det rigeligt."

Den ærlige Peregil saa sig paa de uene Maade ganske uventet forsynet med en vantroende Gæst, men var altfor menneskekjærlig til at nægte et Menneske, der befandt sig i en saa sørgelig Stilling, et Natteleie, hvorfor han førte Maureren til sin Bolig. Børnene, der, da de hørde Uflets Godtrin, som sædvanligt ilede til med aabne Munde, løb forfærdede bort igjen, da de saa den Fremmede med Turbanen, og skjulde sig bag deres Moder. Men denne stillede sig uforfærdet foran dem, som en Høne foran sine Kyllinger, naar en gjøende Hund farer imod dem.

"Hvad er det for en vantro Karl" — raabte hun; "som Du saa sildigt bringer med hjem, for at unddrage ham for Inquisitionens Dine?"

"Vær rolig, Kone!" — svarede Gallegoen; — "det er en stakkels yng Fremmed, uden Bekjendte og uden Bolig. Vilde Du lade ham omkomme paa Gaden?"

Konen vilde vel have gjort endnu flere Indvendinger, thi endskjøndt hun kun levede i en ringe Hytte, holdt hun dog overordentlig meget over sit Huses Værd; men den lille Vandbærer vilde dog ogsaa engang sætte sin Billie igjennem og ikke bøie sin Nakke under hendes Aag. Han hjalp altsaa den arme Maurer ned af Uflet, og beredte ham et simpelt Leie, der bestod af en Maatte og et Faareskind, paa Gulvet, i den kjæligste Deel af Huset, da dette var det eneste Slags Seng, som hans Fattigdom kunde tilbyde ham.

Det varede ikke længe førend Maureren blev angrebet af en hæftig Krampe, der spottede al den ulærde Båndbærers Hjælp. Kun med Blikke kunde den stakkels Liddende takke for hans Godhed. Dog kaldte han ham i et roligt Dieblif hen til sig og sagde med svag Stemme: „Min Ende er nær. Doer jeg, saa tag denne Kasse, som en Tak for Din Godhed!“ — Derpaa aabnede han sin Albornez eller Kappe, og viisde ham et lille Skrin af Sandeltræ, som han bar, bundet fast paa sit Legeme. — „Gud give“ — svarede den rettskafne lille Gallego; — „at I endnu maa leve i mange Aar, for at glæde Eder ved Eders Skat, hvori den saa bestaaer.“ — Maureren rystede paa Hovedet, lagde Haanden paa Skrinet, og vilde endnu sige noget om den, men Krampen vendte tilbage med forøget Magt og efter en søie Stund sov han hen.

Båndbærerens Kone bar sig nu ad som en Afsindig. „Det har Du nu“ — skreg hun; — „for Din taablige Godmodighed! Altid vil Du hjælpe Andre, og bringer Dig selv i Ulykke. Hvad skal der nu blive af os, naar de finde Liget i vort Huus? Man vil fæste os i Fængsel som Mordere, og slippe vi end derfra med Livet, vil Prozuratorer og Alguaziller dog reent ødelægge os.“

Den stakkels Peregil var ikke mindre i Angst, og angrede nu selv at han havde gjort denne gode Gjerning. Endelig fik han følgende Subfald: „Det er endnu ikke Dag,“ — sagde han; — „jeg kan jo skaffe den Døde ud af Staden og begrave ham i Sandet ved Bredden af Kæril. Intet Menneske har seet Maureren komme ind i vort Huus, og altsaa vil ingen erfare hans Død.“

Som sagt, saa gjort. Hans Kone hjalp ham. De

indviklede den ulykkelige Maurers Legeme i Maatten, paa hvilken han var død, lagde det tværs over Uflet og Peregil drev nu dette til Bredden af Floden.

Men ulykkeligviis boede der ligeoverfor Vandbærerens Huus en Barbeer, ved Navn Pedrillo Pedrugo, en af de meest fladderagtige, spionerende og ondskabsfulde af sit hele fladderagtige Laug. Det var en huulkindet, tyndbenet Karl, høflig og indsmigrende; den berømte Barbeer i Sevilla kunde ikke overgaae ham i sine Universal kundskaber om Andres Anliggender, og han havde ligesaa lidet Kraft til at holde dem hos sig som et Sold. Man sagde at han sov blot med eet Die paa een Gang, og at han altid holdt det ene Dre aabent, for at han endogsaa i Søvn kunde see og høre alt hvad der foregik. Saa meget er vist, at han var et Slags forargelig Krønnike for Nyhedskræmmerne i Granada, og havde flere Kunder end hele sit øvrige Broderskab.

Denne urolige Aand hørde Peregil komme hjem paa en usædvanlig Tid om Natten og lagde Mærke til hans Kones og Børns Udraab. Han stak derfor Hovedet ud af det lille Vindue, der tjende ham til Udkig, og saa, hvorledes Naboen førde en Mand i maurisk Dragt ind i sin Bolig. Dette var et saa besynderligt Tilfælde, at Pedrillo Pedrugo ikke kunde lukke et Die hele Natten igjennem. Hvert Dieblik gik han til sit Righul, betragtede Ufset, der skinnede gjennem Naboens Dørsprække, paa det nøiagtigste, og saa, førend Dagen brød frem, hvorledes Peregil drog ud af Huset med sit paa en usædvanlig Maade belæssede Ufset.

Den speculative Barbeer fik nu overordentligt travlt.

Han kastede sig i sine Klæder, stjal sig sagte ud af Huset og fulgde Vandbæreren i en vis Afstand, indtil han saae ham grave en Grav i Sandet ved Xenil og nedlægge noget deri. der lignede et Lig.

Barberen sneg sig tilbage til sit Huus, og fyste i sin Bod indtil Dagen brød frem. Da tog han et Barbeerbækken under Armen, og vandrede hen til sin daglige Kunde, Alfaldens Huus.

Alfalden var nylig staaet op. Pedrillo Pedrugo satte sig paa en Stol, bandt ham en Serviet om Halsen, holdt ham et Bækken med varmt Vand under Hagen og begyndte at indsfæbe ham.

„Mærkværdige Ting!“ — sagde Pedrugo, der paa een Gang agerede Skjægstraber og Nyhedsfræmmer; — „forunderlige Ting! Rov og Mord, og Begravelse! og alt i een Nat!“

„Hem! Hem! — Hvad vil det sige?“ — raabde Alfalden.

„Det vil sige,“ — svarede Barberen, i det han foer med et Stykke Sæbe hen over hans Belviisheds Næse og Mund, thi en spanske Barbeer anseer det for uværdigt at bruge en Pensel; — „det vil sige at Gallegoen Peregit har plyndret og myrdet en maurisk Musselman, og i denne ulukkelige Nat begravet ham. Maldita sea la noche! Forbandet være denne Nat for ham!“

„Men hvoraf veed I da alt dette?“ — spurgte Alfalden. —

„Hav kun Taalmodighed, strænge Herre! og I skal saae alt at vide!“ — svarede Pedrillo, i det han tog ham ved Næsen, og led Kniven glide over hans Overlæbe. —

Nu fortalte han ham alt, hvad han havde seet, i det han paa eengang udøvede begge Forretninger, nemlig at rage, vadske og igjen astørre ham med et smudsigt Haandflæde, og plyndre, myrde og begrave Musselmannden.

Men nu traf det sig, at Alkalden var en af de meest opblæste, og tillige gjærrigste og meest forvorpne Gniepinde i Granada. Dog kunde man ikke nægte, at han satte stor Priis paa Retfærdigheden, thi han solgde den efter Guldvægt. Han antog derfor strax Sagen for Rov og Mord. Udentvivl var der ved denne Leilighed bleven gjort et rigt Bytte. Men hvorledes skulde man bringe dette i Lovens legitime Hænder? Thi naar han alene fik fat paa Delinqventen, fik Galgen blot hvad der tilkom den, men naar han ogsaa fik fat paa Rovet, blev ogsaa Dommeren beriget, og dette var efter hans Overbeviisning Formaalet for al Retfærdighed. Med disse Tanker lod han sin meest paalidelige Alguazil kalde, en tør, hungrig Karl, klædt, som hans Embede fordrede det, i gammel spansk Dragt, med en stor sort, paa begge Sider opkrampet Hat, et fiirligt Kalvekryds, en lille sort, fra Skuldrene nedhængende Kappe, lugslidte sorte Underklæder, der tydeligt af tegnede hans skindtørre Gestalt, og en tynd hvid Stok, det frygtelige Kjendetegn paa hans Bestilling, i Haanden. Dette var Lovens Støverhund af ægte gammel spansk Race, som han sendte paa Farten efter den ullykkelige Båndbærer, og han var saa hurtig og saa vis paa sin Sag at han allerede var i Hælene paa den stakfæls Peregil, inden denne endnu var kommen hjem, og bragde baade ham og hans Uesl i Dieblicket for Retfærdighedens Udøver.

Alkalden kastede et frygteligt Blik til ham. „Tag Eder i Agt!“ — tiltaelde han ham med en Stemme, der fik Rnæerne til at skjælve paa den lille Gallego; — „tag Eder i Agt, Skurk! I kan slet ikke nægte Forbrydelsen, thi jeg veed alt. Galgen er den Løn, som Eders Udaad har fortjent; men jeg er barmhjertig, og antager gjerne Fornuftgrunde. Den Mand, der er bleven myrdet i Eders Huus, var en Maurer, en Vantroende, en Fiende af Eders Tro. Sikker har I dræbt ham i et Anfald af from Iver. Derfor vil jeg see igjennem Fingre, naar I ubleverer det, I har rovet fra ham, og lade Sagen berøe derved.“

Den stakkels Vandbærer kaldte alle Helgener til Vidne for at bevise sin Uskyldighed, men ak! Ingen af dem lod sig see, og vare de endog komne, havde Alkalden dog fornægtet den hele Almanak. Vandbæreren fortalte nu Historien om den døende Maurer med Sandhedens meest overtydende Simpelt, men alt var forgjæves.

„Bliver I endnu ved at paaastaae,“ — spurgde Dommeren, — „at denne Musselman hverken besad Guld eller Edelstene, der have opvakt Eders Begjærlighed?“

„Saa sandt jeg ønsker at blive salig, Eders Belviished!“ — svarede hiin; — „han havde intet andet hos sig end et lille Skrin af Sandeltræ, som han overgav mig til Løn for de Tjenester jeg havde beviist mig.“

„Et Skrin af Sandeltræ! Et Skrin af Sandeltræ!“ — raabde Alkalden, og hans Dine funkede ved Tanken om de kostbare Edelstene; — „og hvor er dette Skrin? Hvor har I skjult det?“

„Det staaer hjerteligt gjerne til Eders Belviisheds

Befaling." — svarede Vandbæreren; — „og befinder sig i en Kurvene paa mit Ufel."

Neppe havde han sagt dette, førend den siffige Augazil iilde afsted, og et Diebliſt efter kom tilbage med det hemmelighedsfulde Skrin af Sandeltræ. Alkalden aabnede det i en Hast med zittrende Haand. Alle trængde sig til for at ſee de Skatte, ſom man ventede i det, men til deres ſtore Miſfornoiſe viiſde der ſig ſlet intet andet end en med arabifke Bogſtaver beſkreven Pergamentsrolle og Enden af et Vorkſ.

Naar der intet er at vinde ved at overbevife en Fange, ſaa er endogsaa i Spanien Retſærdigheden iſtand til at være upartiſt. Efterat Alkalden var kommen ſig efter ſin Ugræſe, og havde fundet, at der virkelig intet brugbart var i Skrinet, hørde han uden Lidenſkab paa Vandbærerenſ Forklaring, der blev bekræftet ved hans Kones Vidneſbyrd. Overbeviſt om hans Uſkyldighed lod Alkalden ham derfor ud af Arreſten; ja han tillod ham endogsaa at medtage Maurerens Efterladenſkab, Skrinet af Sandeltræ, tilligemed dets Indhold, ſom en velſortjent Løn for hans Menneſkekjærlighed, hvorimod han i Omkoſtninger og Bod maatte betale med — Ufel.

Saaledes var da den ulyſkelige lille Gallego igjen bragt til den Nødvendighed at maatte være ſin egen Vandbærer og vandrede med en ſtor Leerkrukke paa Skulderen til Brønden paa Alhambra.

Naar han nu ſaaledes en heed Sommermiddag puſtede op ad Bjærget, forlod hans ſædvanlige gode Lune ham. — „Hund af en Alkalde!" — raabde han da; — „at fratage en fattig Mand Midlet til hans Underhold-

ning, den bedste Ven han har paa Jorden!" — Og derpaa skaffede al hans Sjæls Venlighed sig Luft i Erindringen om hans elskte Staldbroder. „O, Du, mit Hjertes Velsel!" — sukkede han derpaa, stillede sin Byrde paa en Steen og tørrede Sveden af Panden; — „jeg vil vædde, at Du endnu tænker paa Din gamle Herre! Jeg vil vædde, at Du savner Vandkruckerne — Du stakkels Dyr!" —

For endnu at formere disse Lidelser modtog hans Kone ham, naar han kom hjem, med Klager og Bebrejdelser. Hun havde rigtigt nok fuldkommen Ret dertil, da hun havde advaret ham mod at udøve hiint fortræffelige Træk af Gjæstevenskab, der havde bragt ham i al denne Ulykke, og nu benyttede hun, som en klog Kone, enhver Leilighed til at kaste ham sin overveiende Skarpsindighed i Næsen. Behøvede Børnene et nyt Klædningsstykke, eller skreg de efter Brød, var det spydige Svar altid: „Gaa til Eders Fader; han har arvet Kong Chiko paa Alhambra; siig ham, at han skal give Eder Penge af Maurerens Skriin."

Var nogensinde en Dødelig bleven straffet saa haardt for saa god en Gjærning? Den ulykkelige Peregil blev krænkert paa Sjæl og Aand, og dog taalde han alt dette, tilligemed sin Kones Knurren, med Taalmodighed. Men en Aften, da hun efter en heed Dags Arbejde plagede ham paa sædvanlig Maade, tabde han Taalmodigheden. Dog vovede han ikke at gjengjælde hende det, men hæstede blot sit Blik paa Skrinet af Sandeltræ, der stod paa et Bret med halvaabent Laag, som om det spottede hans Nød.ULD af Værgelse greb han det, slængte det hæftigt mod Gul-

vet og raabde: „Ulykkelig var den Dag, da jeg første Gang saae Dig eller modtog Din Herre under mit Tag.“

Saa snart Skrinet berørte Gulvet, fløi Laaget vidt op og Pergamentet rullede ud. Nu sad Peregil en Tid lang i taus Ergrelse og betragtede Rollen. Endelig fattede han sig og tænkte: „Men hvem veed ogsaa, om denne Skrivt ikke er af Bigtighed, da Maureren syntes at forvare den med saa megen Omhu?“ Han tog den derpaa op af Jorden, stak den i sin Barm, og da han næste Dag drog igjennem Gaderne, og raabde med Vand, holdt han stille ved en Maurers Bod, der var fra Tanager, og i Bacatin solgde Galanterievarer og lugtende Sager. Ham bad han nu om at forklare ham Indholdet.

Maureren læste Rollen med megen Opmærksomhed, rystede derpaa paa Hovedet og smilte: „Dette Manuscript“ — sagde han; — „indeholder et Slags Besværgelse til at erholde skjulte Skatte, der ligge under et vist Trylleri. Det skal besidde en saadan Kraft, at de stærkeste Laase og Jernstave, ja endogsaa Diamantklipper maa vige for den.“

„Bah!“ — raabde den lille Gallego; — „hvad kan det hjælpe mig? Jeg er ingen Maner og veed slet intet af skjulte Skatte.“ — Som han sagde dette, tog han igjen sin Vandkrukke paa Skuldrene, lod Rollen blive i Maurerens Hænder, og vedblev at forrette sin daglige Dont. —

Men da han en Aften hvilede i Skumringen ved Brønden paa Alhambra, fandt han en Mængde Sladderløstre forsamlede der, der som det ikke er sjældent i Tusmørket, snakkede om gamle Sagn og overnaturlige Ting.

Da de Alle vare saa fattige som Kirkerotter, dvælede de i Særdeleshed gjerne ved Folkesagnene om fortryllede Skatte, som Maurerne havde efterladt paa forskjellige Steder i Alhambra. Men især vare de Alle enige i, at der laa overordentlig store Rigdomme begravede dybt i Jorden under Taarnet med de syv Stokværk.

Denne Historie gjorde et usædvanligt dybt Indtryk paa den ærlige Peregil, og han indprægede sig den bestandigt mere og mere, da han igjen gik den mørke Vej tilbage. „Om der nu virkelig laa Skatte skjulte under dette Taarn — og om den Rolle Maureren har efterladt mig virkelig kunde sætte mig i Stand til at faae dem!“ — I den pludselige Henrykkelse, som denne Tanke satte ham i, havde han nær ladet Vandkrukken falde.

Hele Natten fastede han sig frem og tilbage paa sit Leie, og kunde neppe sove et Kvarteer for den Tanke, der løb ham om i Hovedet. Allerede meget tidligt begav han sig derfor til Maurerens Bod, og fortalte ham alt det, der voldte ham denne Uro. „J kan læse Arabisk,“ sagde han til ham; — „hvad om vi To gik sammen til Taarnet og forsøgte Virkningen af Trolddommen? Slaaer det feil, saa ere vi jo ikke værre farne end før, og lykkes det, og vi finde en Skat, ville vi dele den.“

„Holdt!“ — sagde Musfelmanden; — „denne Skrivt alene er ikke tilstrækkelig, den maa læses ved Midnatstid ved et Lys, der er sammensat og indrettet paa en ganske besynderlig Maade, og hvis Ingredienser jeg ikke er i Stand til at skaffe. Uden et saadant Lys er Skrivten uden Virkning.“

„Nok! Nok!“ — raabde den lille Gallego; — „jeg

har just et saadant Lys og vil i Diebliffet hente det." — Derpaa skjendte han sig hjem og kom snart igjen tilbage med den Stump guult Borlys, som han havde fundet i Skrinet af Sandeltræ.

Maureren føelde og lugtede til det. „Deri ere de sjeldne og kostelige vellugtende Sager," — sagde han; — „blandede med guult Bor. Det er af det Slags Lys, som der tales om i Rollen. Saalænge det brænder blive de stærkeste Mure og lønlige Huler staaende aabne. Men Be den, der bliver derinde, naar det er slukt. Han bliver fortryllet tilligemed Skatten selv."

Nu aftaelde de To, at de endnu samme Nat skulde prøve Besværgelsen. Meget sildigt altsaa, da Ingen mere var vaagen, uden Ugler og Flagermuus, steg de op ad det skovbegroede Bjerg, hvorpaa Alhambra ligger, og nærmede sig til det skjæbnesvangre Taarn, der var beskygget af Træer og frygteligt ved saa mange underfulde Sagn. Ved Skinnet af en Løgte krøb de gjennem Buske og over nedfaldne Stene indtil Abningen af en Hvælving under Taarnet. Her steg de sittrende af Rædsel ned af en Række Trin, der vare udhuggede i Klippen. Disse førde til et tomt, fugtigt, rædsomt Værelse, hvorfra der igjen gik en Steentrappe ned til en dybere Hvælving. Paa denne Maade steeg de ned af fire forskjellige Trapper, der førde til ligesaa mange oven over hverandre liggende Hvælvinger. De vare altsaa nu i den fjerde Kjælder, men, endskjøndt der efter Sagnet endnu laa tre andre Hvælvinger nedenunder, fortalte man dog at det var umueligt at komme længere ned, fordi det Dvrige var belagt med en fast Trolddom. Luften i dette Værelse var tyk og fugtig,

og havde en Jordlugt, saa at Lyset neppe kastede nogle Straaler omkring. I aandeløs Forventning dvælede de her en Tid lang, indtil de hørde Klokker i Bagttaarnet ganske svagt slaae Tolv; derpaa tændte de Voplyset, der udbredte en Lugt af Myrrha, Virak og Borax.

Maureren begyndte nu hurtigt at læse. Neppe havde han holdt op, førend man hørde en Larm som en underjordisk Torden. Jorden bævede, Grunden aabnede sig og lod dem see en lang Trappe. Sittrende af Angst steg de ned, og befandt sig ved Lyset af Lygten i en anden Hvælving, der var bedækket med arabiske Indskrivter. Midt i den stod en stor, med syv Jernbaand omgivet Kiste, og ved hver Ende af den sad der en fortryllet Maurer i fuld Rustning, men ubevægelig, som en Billedstøtte, fængslet ved Trolddom. Foran Kisten saae man flere Kar, fulde af Guld, Sølv og Edelskene. I et af de største af dem stak de nu deres Arme ned indtil Albuerne, og optog Nævesulder af store, gule, mauriske Guldstykker, eller Armbaand og andre Smykker af det samme Metal, medens mangen Gang et Halsbaand af orientalske Perler blev hængende ved Fingrene. Endssjøndt de nu fyldte deres Lommer med Byttet, sittrede de dog og kunde neppe trække Aande, i det de kastede mangt et frygtsomt Blik til de fortryllede Maurere, der sadde ubevægelige og glubste der og saae paa dem med deres stive Dine. Endelig greb, ved en Larm som de selv havde gjort, pludseligt en panisk Skræk dem; de styrtede op ad Trappen, den Ene ovenpaa den Anden, naaede saaledes det øverste Bærelse, kastede Voplyset om saa at det slukkedes og med et Tordenbrag lukkedes Gulvet igjen.

Endnu nølede de nogle Dieblisk, kjæmpende med deres Angst; endelig fandt de Veien ud af Taarnet og saae nu Stjernerne glimte igjennem Toppene af Træerne. Derpaa satte de sig begge i Græsset, deelde deres Bytte, besluttede for det første at være tilfredse med blot at have skummet Gryderne, men snart at komme igjen for at tømme dem til Bunden. For nu at være sikre paa hinanden deelde de Talismanerne imellem sig, saa at den Ene beholdt Pergamentsrollen, men den Anden Lyset. Da dette var skeet gik de med et let Hjerte og velfyldte Lommer til Granada.

Da de steg ned af Høien hvidskede Maureren et godt Raad i Dret paa den lille eenfoldige Båndbærer.

„Ven Peregil!“ — sagde han; — „vi maae være fuldkommen taus indtil vi have bragt Skatten i Sikkerhed og gjemt den saaledes, at man ikke mere kan tage den fra os. Ahner Alkalden blot det mindste deraf, er det forbi med os.“

„Ganske sikkert!“ — svarede Gallegoen; — „Intet er viskere.“

„J er en taus Mand, Ven Peregil!“ — sagde Maureren; — „og jeg forstaaer ogsaa vel at bevare en Hemmelighed; men J har en Kone —“

„Hun skal ikke faae et Ord at vide derom!“ — svarede den lille Båndbærer ivrigt.

„Saa er det godt!“ — tilføiede Maureren; — „saa kan jeg forlade mig paa Din Taushed og Dit Løfte.“

Udbrig var et Løfte oprigtigere eller mere bestemt; men, ak! hvilken Mand kan have en Hemmelighed for sin Kone? J det mindste sikkert ingen som Båndbæreren

Peregil, der var en af de lydigste, meest forelskede Ægte-mænd. Da han kom hjem, fandt han sin Kone sidde fortrædelig i en Krog. „Altsaa kommer Du dog engang!“ — raabde hun ham imøde, da han traad ind; — „ligetil Midnat løber Menneſket om! Det undrer mig blot, at Du ikke igjen har faaet en Maurer hjem med Dig.“ Og nu brast hun i Graad, vred Hænderne, slog sig for Bryſtet, og raabde høit: „Åh, jeg Ulykkeligſte af alle Qvinder! hvad ſkal der nu blive af mig? Mit Huus er bleven plyndret af Dommere og Alguaziller; min Mand er en Døgenicht, der ikke bringer Brød hjem til ſin Familie, men Dag og Nat ſværmer omkring med vantroe Maurere. O, mine Børn! O, mine arme Børn! Hvad ſkal der blive af os? Vi ville alle tilſidſt komme til at betle paa Gaderne!“

Den ærlige Peregil blev ſaa rørt ved ſin Kones Kummer, at han ogsaa maatte begynde at græde. Hjertet var ham ſaa fuldt, ſom hans Lomme, og han kunde ikke holde ſig længere. Han ſtaf altsaa Haanden i Lommen, tog tre eller fire Guldſtykker frem, og lod dem falde i hendes Skjød. Den arme Kone blev ſtiv af Forbaufelse og kunde ikke begribe, hvad denne Guldregn havde at betyde. Før end hun endnu kunde komme til ſig ſelv igjen, trak den lille Gallego en Guldſkjæde frem og lod den glimre for hende, i det han ſprang frem og tilbage, ſom om han var forrykt, og opſpærrede Munden fra det ene Dre til det andet.

„Den hellige Jomfru ſtaa os bi!“ — raabde Konen; — „hvad har Du gjort, Peregil? Du har dog vel ikke begaaet Mord og Rov?“

Næppe var denne Tanke opstaaet hos den stakkels Kone, førend den ogsaa allerede var bleven til Vished. Hun saae Fængsel og Galge i det Fjerne og den lille frumbenede Gallego hænge i den. Greben af disse Skrækk billeder af sin Fantasi faldt hun i den meest hæftige Krampe.

Hvad skulde den arme Mand begynde paa? Der blev intet andet tilbage for at berolige hans Kone, end at fortælle hende hele Historien om hans Lykke. Dette gjorde han dog først, efter at hun havde givet ham det høitidelige Lovte, at fortie det for ethvert levende Væsen.

At beskrive hendes Glæde vilde være umueligt. Hun slynge sine Arme om sin Mands Hals og var nær ved at kvæle ham med sine Kjærtegn. „Nu, Kone!“ — raabte den lille Mand med den ærligste Glæde; — „hvad siger Du nu om Maurerens Efterladenskab? Skjænd her-efter ikke mere, naar jeg staaer et fattigt Menneſke bi i Nøden.“

Den brave Gallego lagde sig paa sit Leie af Gaareſkind, og sov saa herligt som paa en Seng af Edderduun.

Men ganske anderledes var det med hans Kone. Hun tømte hele Indholdet af hans Lomme ud paa en Matte og blev hele Natten siddende for at tælle de arabiske Guldmonter, prøve Halsbaand og Drenringe og forestille sig den Figur, hun engang vilde gjøre, naar det blev hende tilladt at nyde al denne Rigdom.

Morgenens derpaa tog den ærlige Gallego en stor Guldmont og gik med den til en Juveleerbod paa Zacatin hvor han faldt ved den, i det han bemærkede at han havde fundet den i Ruinerne af Alhambra. Guldsmeden saas,

at den havde en arabisk Indskrift og var af det pureste Guld; han bød derfor kun en Trediedeel af dens Værdie, hvormed Båndbæreren var fuldkommen tilfreds. Peregil købte nu nye Klæder til sin lille Flok, og alle Slags Legetøi, tilligemed en Overflodighed af kraftige Levnedsmidler; Børnene dansede omkring ham og han sprang omkring iblandt dem som den lykkeligste blandt alle Fædre. —

Båndbærerens Kone holdt sit Taushedsløfte med den beundringsværdigste Strængighed. En heel Dag og endnu en halv gik hun omkring med et hemmelighedsfuldt Blik og et Hjerte, der var saa fuldt, at det var nær ved at briste, men hun taug dog, endsskjønt hun var omringet af sine Sladdersøstre. Rigtigt nok kunde hun ikke andet end give sig en Smule Anseelse, lod et Ord falde om sine flette Klæder, og yttrede, at hun havde bestilt en ny Basquina heelt besat med Guldsnorer og Knapper, tilligemed en splinterny og guldbræmmet Mantilla. Derpaa ymtede hun om, at hendes Mand vilde opgive sin Haandtering, da den begyndte at blive skadelig for hans Sundhed. De vilde maaskee alle begive sig paa Landet i Sommer, for at Børnene kunde indaande den sunde Bjergluft, thi i den varme Aarstid var det jo reent umueligt at holde ud i Staden.

Naboersterne saae paa hverandre, og troede, at den gode Kone var en Smule fortunlet i Hovedet, og saasnart hun havde vendt dem Ryggen, tjende hendes Minder, fornemme Opførsel og kostbare Talemaader til Stof for almindelig Moerskab og Underholdning.

Men holdt hun sig tilbage udenfor Huset, vidske

hun ogsaa at søge Erstatning hjemme. Hun slynge-
de en Snor af de skønneste østerlandske Perler om sin Hals,
smykkede sig med de mauriske Armbaand, stak en Naal
af Diamanter i Haaret, og spankede nu i sine elendige
Pjalter frem og tilbage i Stuen, stod af og til stille og
beundrede sig i et Skaar af et ituslaaet Speil. Ja, i et
Anfald af sin taablige Forsængelighed kunde hun ikke
bare sig for endog at vise sig for Bindvet, for at glæde
sig ved Virkningerne af sin Pynt paa de Forbigaaende.

Men nu fœiede Skjæbnen det saaledes, at Pedrillo
Pedrugo, den altid travle Barbeer, i det Dieblisk sad le-
dig i sin Bod, da pludseligt Glandsen af en Diamant
funklede i hans altid aarvaagne Øie. I næste Dieblisk
stod han allerede ved sit Lurehul og saae Båndbærerens
smudsige Egtfælle smykket med al en østerlandsk Bruuds
Glands. Næppe havde han optaget en nøiagtig Forteg-
nelse paa alle disse Smykker, førend han i den største Til-
begav sig til Alkalden. Ikke længe derefter var Alqua-
zillen med de hundrede Dine igjen paa Sporet og førend
Dagen endnu var til Ende, var den ulykkelige Peregil
igjen flæbt for Dommeren.

„Hvad er det, Skurk?“ — raabde Alkalden med ra-
sende Stemme; — „J sagde mig, at den Bantroende,
der døde i Eders Huus, ikke har efterladt andet end en
tom Kasse, og nu hører jeg, at Eders Qvinde spanker
om i sine Pjalter, bedækket med Perler og Diamanter.
O, Du Skurk! Ud med det Bytte, som Du har taget fra
det ulykkelige Slagtoffer, og bered Dig paa at dingle i
Galgen, der saa længe har ventet paa Dig.“

Den forfækkede Båndbærer faldt paa Knæ, og af-

lagde en omstændelig Beretning om den forunderlige Maade, hvorpaa han var kommen til sin Velstand. Alkalden, Alguazillen og den skjægskrabende Støverhund hørde med aabne Ører paa dette arabiske Eventyr om fortryllede Skatte. Alguazillen blev strax sendt afsted for at bringe Maureren, der havde været Deeltager i Sagen. Maureren blev forskrækket og kunde slet ikke begribe hvad der havde bragt ham i Kløerne paa Lovens Hærpyr. — Men da han fik Die paa Båndbæreren, der stod der med nedslagne Dine og et sandt Faareansigt, mærkede han strax hvad Taleren var om. — „Sammerlige Dumrian!“ — hvidskede han til ham, da han gik forbi; — „advarede jeg Dig ikke mod Din Kones Sladderagtighed?“

Hvad Maureren fortalte stemmede fuldkommen overens med hans Staldbroders Bekjendelse; dog anstillede Alkalden sig som om han var vantroende og truede med Fængsel og streng Undersøgelse.

„Saa sagte, gode Sennor Alkalde!“ — sagde Maureren, der nu igjen havde vundet sin sædvanlige Rolighed og Forslagenhed; — „lader os ikke forspilde Lykkens Gunst ved det at vi stride derom. Endnu veed ingen, uden vi, noget om Sagen. Lader os bevare Hemmeligheden! I Hvalvingen er der Skatte nok, til at berige os Alle. Lov os at dele billigt med os, og alt skal blive bragt for Dagens Lys, — hvis ikke, saa bliver Hulen lukket for evigt.“

Alkalden raadførte sig hemmeligt med Alguazillen. Denne var en gammel Ræv i sin Haandtering. — „Lov Alt,“ — sagde han; — „indtil I er i Besiddelse af Skatten. Da kan I jo tage det Hele, og dersom han

og hans Staldbroder vover at knurre, kan I jo true dem som Vantroende med Baalet og Pælen."

Ulkalden fandt dette fuldkommen indlysende. Han satte derfor et venligere Ansigt op, og sagde, i det han vendte sig til Maureren: „Det er en forunderlig Historie, der nok kan være sand, men som jeg dog personligt maa overbevise mig om. Endnu i Nat maae I gjentage Besværgelsen i min Nærværelse. Gives der nu virkelig en saadan Skat der, saa ville vi venfskabeligt dele den imellem os, og ikke tale mere om denne Sag, men har I bedraget mig, saa venter ingen Medlidenhed af mig. Imidlertid maae I dog blive i Forvaring."

Maureren og Vandbæreren vare tilfredse med disse Betingelser, og fæst overbeviste om, at Udsalbet vilde stadfæste deres Ord.

Henimod Midnat drog altsaa Ulkalden afsted, ledsaget af Alguazillen og den geskfjæftige Barber, Alle bevæbnede fra Top til Taa. De førde Maureren og Vandbæreren med sig som Fanger, og tog ogsaa den Sidstes kraftige Uffel med, for at bringe de Skatte hjem, som de haabede at bemægtige sig. Uden at blive bemærkede kom de til Taarnet, bandt Uffelet ved et Figentræ og freg ned i Bygningens fjerde Hvelving.

Pergamentrollen blev taget frem, det gule Børlys tændt og Maureren læste Besværgelsen. Jorden bævede som første Gang, Grunden aabnede sig under et Jordenbulder og fremviste den snævre Trappe. Ulkalden, Alguazillen og Barberen bleve grebne af Skræk og kunde ikke driste sig til at stige ned. Maureren og Vandbæreren gik altsaa alene ned i den nederste Hvelving og fandt

ligesom før, de to Maurere sidbende tause og ubevægelige. De tog nu to af de største med Guldmønter og Edelstene fyldte Kar. Båndbæreren bar dem, det Ene efter det Andet paa Skuldrene; men endstjændt han var en stærk lille Mand, og vant til at bære Byrder, vakkede han dog under Byrden, og fandt, da han havde gjort dem fast paa begge Sider af Muulæftet, at dette havde mere at bære, end det formaaede.

„Lad os for det første være tilfredse,“ — sagde Maureren; — „her har vi saa mange Rigdomme, som vi kunne bringe afsted, uden at Nogen bemærker det, og nok til at gjøre os Alle lykkelige.“

„Er der da endnu flere Skatte dernede?“ — spurgde Alkalden.

„Endnu er der den Største af dem alle,“ — svarede Maureren; — „en uhyre Kiste med Jernbaand, fuld af Perler og Edelstene.“

„Den Kiste maae vi ogsaa have!“ — raabte den gjærrige Alkalde.

„Jeg vil ikke siige derned igjen,“ — svarede Maureren fortrædelig; — „nok er nok for et forstandigt Menneske — mere er overflødigt.“

„Og jeg,“ — sagde Båndbæreren; — „vil ikke bringe mere herop, for ikke at brække Rygbenet paa mit arme Ufel.“

Da Alkalden fandt Trusler og Bønner lige uvirkelige, vendte han sig til begge sine Staldbrodre. „Hjælp I mig,“ — sagde han, — „med at bringe Kisten op, og hvad der er i den ville vi dele.“ — I det han taelde

saaledes, steg han ned af Trappen og Alguazillen og Barberen fulgte ham, sittrende af Angst.

Men neppe saa Maureren dem fuldkommen nede under Jorden, førend han lukkede det gule Borlys; Gulvet lukkede sig med en usædvanlig Bragen og de tre værdige Mænd bleve begravne i Jordens Skjød.

Nu ilde han op ad de forskjellige Trapper og standsede ikke førend han var kommen i den frie Luft. Den lille Vandbærer fulgte ham saa hurtigt, som hans korte Been vilde tillade det.

„Hvad har Du gjort!“ — raabde Peregil, saasnart han igjen kunde trække Aande; — „Alfalden og de Andre ere nu indsluttede i Hvælvingen.“

„Det er Allahs Villie!“ sagde Maureren med Andagt.

„Og vil Du ikke forløse dem igjen?“ — spurgde den lille Gallego.

„Det bevare Allah mig for!“ — svarede Maureren og streg sig om Skjægget; — „det staaer skrevet i Skjæbnens Bog, at de skulde blive der, indtil et nyt Eventyr kommer og løser Trolddommen. Guds Villie ske!“ — Da han havde sagt dette, slængde han Borlysstumpen langt ind i Krattet, der bedækkede Bjærgkloften.

Nu gaves der intet Middel mere. Maureren og Vandbæreren drog altsaa til Staden med deres rige Ladning, og den ærlige Peregil kunde ikke bare sig for at flappe og kysse sin langørede Staldbroder, som han paa denne Maade havde faaet tilbage af Retfærdighedens Kløer, saa at det var uafgjort hvad der i dette Dieblif voldte den lille, godmodige Mand meest Glæde, den vundne Skat eller det gjenvundne Ujel.

Vensfabeligt og redeligt deelde nu begge de Lykkelige deres Bytte, undtagen at Maureren, der havde en vis Forkjærlighed for Smykker, lagde de fleste Perler, kostbare Stene og andre saadanne Smaating til sin Halvdeel, men dog til Gjengjæld gav Vandbæreren endnu fem Gange saa meget i kostbare Sager af gedigent Guld, hvormed denne da ogsaa var fuldkommen tilfreds. De bar nu Om-sorg-for, ikke mere at udsætte sig for noget Tilfælde, men uforskyrret at nyde deres Formue i andre Egne. Maureren gik tilbage til Afrika, til sin Fødebye Tetuan, og Gallegeen begav sig med Kone, Børn og Udsel til Portugal. Her blev han ved sin Hustrues Raad og For-mynderskab en Person af Betydning, thi hun lod den lille Mand stikke sit lange Liv og sine korte Been i Trøie og Buxer med en Fjer i Hatten og en Kaarde ved Siden, og i det han afslagde sit gemene Navn Peregil, antog han den velklingende Titel, Don Pedro Gil. Hans Efterkommere lykkedes og trivedes, skjøndt de vare korte og krumbenede, medens Sennora Gil, pyntet fra Top til Taa med Snorer, Fryndser og Baand, og smykket med funklende Ringe paa hver Finger, blev en Model for en forfængelig Modedame.

Hvad Alkalder og hans Staldbrodre angaaer, da blev de indesluttede og fortryllede under det store Taarn med de syv Stokværk, indtil den Dag i Dag. Skulde der engang i Spanien indtræffe Mangel paa uforkammede Barberer, bedrageriske Alguaziller og bestikkelige Alkalder, kan man opsoge dem der; men dersom de maa vente saalænge paa deres Befrielse, staae de fare for at blive i deres Fængsel lige til Dommhedag.

Sagnet om Alhambras Rose, eller Pagen og den tamme Falk.

Nogen Tid efter at Maurerne havde overgivet Granada, var denne herlige Stad de spanske Herskeres titbesøgte Vndlingsopholdsted, indtil de ved hyppige Jordskjælv, der forstyrrede flere Bygninger, ja endogsaa rystede de mauriske Taarne i deres Grundvolde, bleve bortskræmmede derfra.

Mange, mange Aar hengik, i hvilke Granada sjældent nød den Ære at modtage kongelige Gæster. Adelsens Paladser bleve stille og tillukkede, og Alhambra stod, som en forladt Skjønhed, i sørgelig Tensomhed midt imellem sine forsømte Haver.

Infantindernes Taarn, der engang var Opholdstedet for de tre skønne mauriske Prindsesser, deelte den almindelige Udelæggelse, Udderkoppen spandt sit Næt over de forgylbte Hvælvinger, og Flaggermuus og Ugler byggede Nester i de Gemakker, der ellers blive gjort lykkelige ved Zaydes, Zoraydes og Zorahaydes Nærværelse. Dette Taarns forladte Tilstand havde vel ogsaa sin Grund i Naboernes overtroiske Anskuelser. Man fortalte nemlig at Anden af den unge Zorahayde, der var død i dette Taarn, ofte lod sig see ved Maanekkin, og enten stod ved Bandspringet i Hallen, eller klagede omkring Tinderne, saa at Klangen af hendes Solvluth ofte blev hørt af de Vandrerere, der ved Midnatstid drog igjennem Dalen.

Endelig blev Staden Granada engang igjen glædet ved kongelige Personers Nærværelse. Enhver veed at Philipp V var den Første af Familien Bourbon, der bar det spanske Scepter. Enhver veed, at hans anden Gemalinde Elisabeth eller Isabella (thi begge disse Navne ere eet og det samme) var den skjønneste Prindsesse af Parma, saa at ved denne Forening af Forhold en fransk Prinds og en italiensk Prindsesse sadde sammen paa den spanske Throne. For at modtage dette Par blev nu i største Hurtighed Alhambra istandsat og indrettet. Hoffets Ankomst forandrede dette endnu for saa kort Tid siden eensomme Steds Udseende. Trompeternes og Paukernes Klang, Hestenes Stampen i Tilgangene og de ydre Gaarde, Baabnernes Glands og Fanernes Baien paa Tinderne og Udenværkerne erindrede om denne Fæstnings forrige krigeriske Roes. Dog herskede der en mildere Aand i det kongelige Palads selv. Der hørde man en Raslen af Klæder og forsigtige Trin, tilligemed de ærbødige Hoffolks hvidskende Stemmer, Pagneres og Hofdamernes Snakken i Haverne og Lyden af Musikken, der stjal sig ud af de aabne Vinduer.

I Monarkens Følge befandt sig ogsaa Dronningens meest yndede Page, Ruyz af Marcon. Dermed at han var Dronningens Undlingspage udtælte man allerede hans Roes, thi den, der blot befandt sig i den prægtige Elisabeths Følge, udmærkede sig ogsaa ved Ynde, Skjønhed og Guldkommenheder. Han havde just fyldt sit attende Aar, var smidig og smækker af Gestalt og fuld af Ynde, som en ungdommelig Antinous. Mod Dronningen var han lutter Uresnøgt og Ydmyghed, men forresten

i Hjertet en fuldendt Skjælm, forvænt og forkjælet af Damerne ved Hoffet, og mere erfaren i Fruentimmeranliggender, end man skulde vente det af hans Alder.

En Morgen flæntrede den ledige Page omkring i Generalisets Lunde, hvorfra man kan overse hele Alhambra. Han havde til sin Tidsfordriv taget en af Dronningens tamme Falke med. Da han nu saaledes flæntrede om og saae en Fugl flyve op af Lykningen, tog han Hætten af Falken og lod den flyve. Falken hævede sig høit i Luften, stødte derpaa ned paa sit Bytte, men da han forseilede det, fløi han, uden at agte paa Pagens Skrig, langt bort. Pagen fulgte den utro Fugl i dens lunefulde Flugt med ufravendte Bine, indtil han saae den dale ned paa Spidsen af et fjernt og eensomt Taarn paa Udenværkerne om Alhambra, ved Randen af den Kløft, der skiller denne kongelige Fæstning fra Generalisets District. Det var netop paa Prindsessernes Taarn.

Pagen steg ned i Kløftet og gik til Taarnet, men dette havde ingen Abning ud til Dalen, og dets store Høide gjorde ethvert Forsøg paa at klattre op, aldeles frugtesløst. For derfor at opsoge en af Fæstningens Porte gjorde Pagen en lang Omvei til den Side af Taarnet, der laa indenfor Muren.

En lille, med et Stakit af Rør og overhængende Myrtebuske indsluttet Have laa foran Taarnet. Pagen aabnede en Laage og gik nu mellem Blomsterbede og Buske til Porten. Den var lukket og laaset. En Sprække i Døren lod ham see ind i det Indre. Han saae en lille maurisk Halle med Stucco-Vægge, smækkre Marmorsøiler, og et med Blomster omgivet Bandspring af Ala-

bast. I Midten hang der et forgyldt Buur med Sangfugle og derunder laa paa en Stoel mellem Siiketsi og qvindeligt Arbeide, en smuk sribet Kat. En med Baand smykket Guitarre hang paa Vandspringet.

Runz af Marcon forundrede sig over disse Kjendtegn paa Smag og Siirlighed i et eensomt, og som han havde troet, ubeboet Taarn. De erindrede ham om de i Alhambra saa gjængse Sagn om fortryllede Haller, og den sribede Kat kunde jo let være en fortryllet Prindsesse.

Han bankede sagte paa Døren. Af et lille Bindue ovenover tittede et smukt lille Hoved ud, men trak sig strax igjen tilbage. Han ventede nu paa at Døren skulde blive aabnet, men forgjæves. Intet Fodtrin lod sig høre indenfor — alt var stille. Havde hans Sandser bedraget ham, eller var dette skjønne Syn Taarnets fortryllede Dame selv? Han bankede igjen paa og endnu stærkere. Et Dieblik efter kom det samme fortryllende Ansigt igjen til Bindvet. Det tilhørde en blomstrende Pige paa femten Aar.

Pagen tog strax sin med Fjer smykkede Hue af, og bad i de høfligste Udtryk om Tilladelse til at stige op i Taarnet, for at faae fat paa sin Falk.

„Jeg tør ikke aabne Døren, Sennor!“ — svarede den unge Pige rødmende; — „min Tante har forbudt mig det.“

„Men jeg besværger Dem, fortryllende Pige! Det er Dronningens Yndlingsfalk. Uden den tør jeg slet ikke vende tilbage til Paladset.“

„Er I da da en af Herrerne ved Hoffet?“

„Ja, smukke Barn! men jeg taber Dronningens Naade og min Post, dersom Falken bliver borte.“

„Santa Maria! men det er just for Eder Herrer ved Hoffet at jeg omhyggeligst skal holde Døren lukket, har min Tante befalet.

„Ja sikkert for de listige Herrer ved Hoffet; men jeg er ingen af dem, men blot en uskyldig Page, der er ulukkelig og elendig, dersom I ikke vil vise mig denne lille Føielighed.“

Pagens Ulykke rørde den sømme Tomsrues Hjerte. Det vilde dog være tusindfold Skade, dersom han skulde blive ulukkelig for en saadan Smaatings Skyld. Det var ogsaa klart, at han ikke kunde være nogen af de farlige Skabninger, som hendes Tante havde beskrevet hende som et Slags Menneskeædere, der altid staae paa Springet for at fange uskyldige Piger; han var jo saa artig og beskedet, og stod der for hende saa ydmyg med Huen i Haanden, og saa saa allerkjæreste ud.

Den snilde Page mærkede, at Garnisonen begyndte at vakkle, og gjentog derfor sin Begjæring paa en saa rørende Maade, at ingen dødelig Pige kunde afflaae ham den. —

Den rødmande lille Portnerske steg altsaa ned, og aabnede Døren med sittrende Haand, og dersom blot et Blik paa hendes Ansigt i Vindvet havde henrykt Pagen, blev han nu fuldkommen fortryllet af den Skikkelse, der stod for ham.

Hendes andalusiske Livstykke og nette Kjole viisde de runde, nydelige Omrids af en Skikkelse, der just gik over fra det Barnlige til det Ungdommelige. Hendes glatte

Haar var meget omhyggeligt skilt ad i Panden, og, efter Landets Skik, smykket med en nylig plukket Rose. Bistnok var hendes Ansigt noget brunet af den sydlige Soels brændende Hede, men dette tjende kun til at give hendes Kinders fulde Rødme en endnu større Varme, og Glandsen af hendes smæltende Dine et endnu stærkere Skin.

Ruz af Alarcon oversaae alt dette med et eneste Blik, thi han turde ikke nøle; han mumlede derfor blot i en Hast sin Taksigelse og sprang derpaa hurtigt op ad Bindeltrappen, for at opsoge sin Falk.

Men snart vendte han dog tilbage med den troløse Falk paa Haanden. Imidlertid havde Pigen sat sig ved Vandspringet i Hallen og vandt Silke, men lod i den Bevægelse, hvori hun befandt sig, Nøglet falde paa Jorden. Pagen ilede til, tog det op, sank paa den siirligste Maade ned paa det ene Knæ og rakte hende det. Men pludseligt greb han den Haand, hun udstrakte for at tage det, og trykkede paa den et mere glødende, mere inderligt Kys, end han nogensinde havde trykket paa sin Herskerindes skjøne Haand.

„Ave Maria, Sennor!“ — raabde Pigen, og blev af Forvirring og Overraskelse endnu rødere; thi endnu var hun aldrig bleven hilset paa den Maade.

Den beskedne Page undskyldte sig tusinde Gange og forsikrede, at dette var den Maade, hvorpaa man ved Hoffet udtrykte den dybeste Vrefrygt og Hylding.

Hendes Brede — hvis hun virkelig føelde Brede — var ikke saa let at dæmpe, men hendes Uro og Forlegenhed steg bestandigt, og saaledes sad hun, i det hun bestandigt rødmede mere og mere, med Dinene

hæftede paa sit Arbejde og gjorde Silken, som hun vilde vinde, mere og mere uredt.

Den listige Page bemærkede Forvirringen i den fjendtlige Leir, og vilde meget gjerne have ført sig den til Nytte; men de fine Talemaader, der allerede svævede paa hans Læber, hendsede paa dem; hans Forsøg paa at vise sig galant vare feilede og uvirksomme, og til sin Forundring føelde den øvede Sladderhank, der havde figureret hos de meest erfarne og aandrige Damer med den største Ynde og Dristighed, sig nu forlegen og skamfuld i en simpel femtenaarig Piges Nærværelse.

Virkelig besad ogsaa den ukunstlede Pige i sin egen Beskedenhed og Uskyldighed mere paalidelige Bægtere, end de Laase og Skaader, som hendes aarvaagne Tante havde foreskrevet hende. Men hvilket qvindeligt Bryst er belpandsret mod Kjærligheds første Hviſken? Uagtet al sin Kunstløshed begreb dog den unge Pige instinctmæssigt alt det, som Pagens stammende Tunge ikke formaaede at udtrykke, og hendes Hjerte hoppede af Glæde over for første Gang at see en Elsker for sine Fødder og saadan en Elsker!

Skjøndt Pagens Angstlighed var oprigtig, varede den dog kun kort, og han vandt snart igjen sin sædvanlige Rolighed og Sikkerhed, da man noget borte hørde en skingrende Stemme.

„Min Tante kommer tilbage fra Messen!“ — raabte Pigen fuld af Angst; — „jeg beder Eder, Sennor, gaa!“ —

„Ikke før end I giver mig den Rose, der sidder i Eders Haar, til et Minde.“

Hun tog hurtigt Rosen af sine ravnescorte Lokker. — „Tag, den!“ — sagde hun rødmende og bevæget; — „men for Guds Skyld gaa!“

Pagen tog Rosen og bedækkede tillige den skønne Haand, der gav ham den, med Kysse. Derpaa stak han Blomsten i sin Hue, tog Falken paa Haanden og ilede bort gennem Haven, tagende den hulde Jacintas Hjerte med sig.

Da den aarvaagne Tante traad ind i Taarnet, bemærkede hun sin Søsterdatters Uro og et Slags Uorden i Hallen; dog et Ord til Forklaring var nok. „En tam Falk har forfulgt sit Bytte lige herind i Hallen.

„Himlen staa os bi! Skulde man troe, at en Falk flyver ind i Taarnet! Har man i sine Dage seet et mere blodtorstigt Dyr! Ja, ja! selv Fuglen i Buret er ikke mere sikker!“

Den aarvaagne Fredegunde var en af de meest forsigtige af alle gamle Jomfruer. Hun bar en vedbørlig Skræk og Afsky for alt hvad der kaldte sig „det andet Køn“ der endnu var bleven formeret ved et langt Liv i eenlig Stand. Tilfældet var just ikke, at den gode Dame nogensinde havde haft noget at klage over Mandfolkernes Efterstræbelser, thi Naturen havde i hendes Ansigt givet hende en Skildvagt, der af sig selv afværgede ethvert Angreb; men de Fruentimmer, der mindst have haft Marsag til at frogte, ere nu engang de meest tilbøielige til at holde streng Vagt over deres mere for Forsørelse udsatte Naboerster.

Søsterdatteren var en Datter af en i Krigen falden Officier. Hun var bleven opdraget i et Kloster og

først for kort Tid siden kommen fra sit hellige Fristed under sin Mesters umiddelbare Opsigt, under hvis Vingers Skjyge hun levede skjult, som en udspringende Rose, der blomstrer under en Tornebusk. Heller ikke var denne Sammenligning ganske tilfældig, thi, for at tilstaae Sandheden, havde hendes friske, fremblomstrende Skjønhed, hvor skjult hun end blev holdt, allerede henvendt den almindelige Opmærksomhed paa hende, og Landsfolket i Omegnen havde med hiin digteriske Bending, der er Andalusierne egen, givet hende det Tilnavn: „Alhambras Rose!“

Den omhyggelige Møster vedblev, saalænge Hoffet opholdt sig paa Alhambra, at holde sin fortryllende lille Søsterdatter under sin særegne Bevogtning, og smigrede sig med at hendes Aarvaagenhed vilde være af den bedste Virkning. Sandt er det, at den gode Dame af og til blev sat i en ikke ringe Forlegenhed ved Klängen af Guittarrer og Tonerne af Elskovsviser fra de af Maanen beskinnede Buske nedenfor Taarnet; men saa formanede hun ogsaa sin Søsterdatter til at stoppe Ørerne for saadant forføngeligt Musikvæsen og forsikrede hende, at dette var et af de Kunststykker hvorved det „modsatte Kjønn“ ofte lokkede eenfoldige Piger i Fordærvelse. Ak, hvad formaaer hos en eenfoldig Pige en tør Forelæsningsmod en Maaneskjinsferenade!

Endelig afbrød Kong Philipp pludseligt sit Ophold i Granada og drog med sit hele Følge ud af Alhambra. Fredegundes aarvaagne Døie saae efter det kongelige Tog, hvorledes det drog igjennem Dørrporten og ned ad den brede Vej, der fører til Staden. Da nu den sidste Gane

forsvandt for hendes Dine, vendte hun, ude af sig selv af Glæde, tilbage til Taarnet, thi al hendes Angst var forbi. Men til hendes store Forundring stampede endnu en flygtig arabisk Hest Jorden udenfor den lille Havedør, og til hendes store Skræk saae hun gjennem Rosenhækken en ung Mand i rigtbroderede Klæder for hendes Søsterdatters Fodder. Da denne hørde Godtrinene, tog han en om Afsked, sprang let over Hegnet af Rør og Myrter, fastede sig paa sin Hest og var hende i et Dieblisk ude af Syne.

Den omme Jacinta havde, bedøvet af Smerte, glemt enhver Tanke om sin Mosters Brede; hun fastede sig altsaa i hendes Arme og brød ud i Graad og Hullen.

„Ai de mi!“ — raabde hun; — „han er borte! — Han er borte! — Han er borte! — Jeg vil aldrig mere saae ham at see!“

„Borte! — Hvem er borte? — Hvad var det for et ungt Menneske, som jeg saae for Dine Fodder?“

„En af Dronningens Pager, Tante! der sagde mig Farvel.“

„En af Dronningens Pager, Barn!“ — gjentog den aarvaagne Fredegunde ganske mat; — „og naar blev Du da bekendt med Dronningens Page?“

„Den Morgen, da den tamme Falk fløi ind i Taarnet. Det var Dronningens Falk, og han ledte efter den.“

„O, Du ullykkelige Pige! Veed Du da ikke, at saadanne Falke ikke ere halv saa farlige, som en saadan ung Page? Og paa saadanne uerfarne Fugle, som Du er, er det just at de flaae ned.“

I Begyndelsen var Tanten meget vred, da hun maatte erfare, at der, trods hendes berømte Narvaagenhed og næsten lige under hendes Dine, var opstaaet en Kjærlighedsforstaaelse mellem begge de unge Menneſker; men da hun fandt, af hendes uskyldige Søsterdatter, endſkjøndt hun paa denne Maade uden Laas og Skaader havde været udsat for det modsatte Kjøn's Rænker, dog var sluppet ſkadesløs fra denne svære Prøvelse, trøstede hun sig med den Overbeviisning, at hun havde ene og alene de kydske og forſigtige Grundſætninger at takke derfor, som hun havde indpræntet hende.

Medens Tanten lagde denne beroligende Balsam paa sin Stolthed, tænkte Søsterdatteren paa Pagens utallige, gjentagne Eder og Troſkabsløvter. Men hvad er et ubestandigt, omſværmende Mandſolks Kjærlighed? En rislende Bæk, der et Diebliſt kjæler med enhver Blomſt paa Bredden, men derpaa flyder forbi og efterlader dem alle i Taarer.

Dage, Uger, Maaneder gik hen, og man hørde intet til Pagen. Granaterne modnedes, Vinen frembød sine Druer, Efteraarsregnen faldt i Strømme fra Bjærgene, Sierra Nevada bedækkede sig med sin Sneſkappe, og Vinterstormen hylede gjennem Alhambras Haller — men han kom ikke. Vinteren forsvandt. Paa ny begyndte den oplivende Vaar med Sange og Blomſter og balsamiske Beſtenvinde; Sneen ſmæltede paa Bjærgene, indtil der ikke var mere tildage, undtagen paa de høie Toppe af Sierra Nevada, der glindsede i den lumre Sommerluſt. Endnu hørde man intet om den glemsomme Page.

Men imidlertid blev den lille Jacinta bleg og tan-

tesfuld. Hun forlod sine forrige Beskjæftigelser og Fornøielser; hendes Silke laae uredt, hendes Guitar var uden Strænge, hendes Blomster bleve forsømte, hun hørde ikke mere paa Fuglenes Sang, og hendes ellers saa klare Dine vare mørke af stille Graad. Gives der nogen Eensomhed der er skicket til at nære en uhyggelig eiskende Piges Kjærlighed, saa er det saadant et Sted som Alhambra, hvor alt synes indrettet til at henses i søde, romantiske Drommerier. For Eiskende et sandt Paradiis, men hvor sørgeligt at være alene i et saadant Paradiis — og ikke blot alene, men forglemt!

„Jh, Du stemme Barn!“ — pleiede den adstadige og fornuftige Fredegunde at sige, naar hun saae sin Søsterdatter i et saadant Anfald af Tungtsindighed; — „advarede jeg Dig ikke for disse Mandfolks Bedragerier og Rænker? Hvad kunde Du ogsaa vente af en fornem og storagtig Familie, Du, der en forældreløs Pige, et Barn af en Familie der er forarmet og kommet tilbage? Vær overbeviist om, at om det unge Menneſke ogsaa var Dig tro, vilde dog hans Fader, der er en af de stolteste Adelsmænd ved Hoffet, forbyde ham at forbinde sig med en saa ringe og fattig Pige, som Du er. Fat Dig altsaa, og slaae saadanne unyttige Tanker ud af Hovedet.“

Disse Uttringer af den forstandige Fredegunde tjendte kun til at formere hendes Søsterdatters Tungtsindighed, som denne i sin Eensomhed hengav sig til.

En Sommernat, temmelig silde, da hendes Tante allerede var gaaet til Sengs, blev hun siddende alene i Hallen ved Alabastvandspringet. Her var den troløse Page først sjunket ned for hendes Fødder og havde kysset

hendes Haand; her havde han ofte lovet hende evig Tro-
skab. Pigens Hjerter var opfyldt med sømme og sørgelige
Erindringer; hendes Taarer begyndte at flyde, og der faldt
nogle Draaber i Vandspringet. Lidt efter lidt blev det
krydstalklare Vand uroligt, satte Bobler og kogde og strøm-
mede over Randen, indtil en Qvindefliffelse i maurisk
Dragt steg op af det.

Jacinta blev saa forfækket, at hun flygtede ud af
Hallen og ikke vovede at vende tilbage. Den følgende
Morgen fortalte hun sin Tante hvad hun havde seet;
men den gode Dame behandlede det som et Spil af et
ængstet Gemt, eller meende, at hun var sovet ind ved
Vandspringet og havde kun drømt det. „Du har tænkt
paa Historien om de tre mauriske Prindsesser, der for-
dum beboede dette Taarn.“ — sagde hun; — „og derfor er
det forekommet Dig i Drømme —“

„Hvad er det for en Historie, Tante?“ — afbrød
Jacinta hende; — „den kjender jeg slet ikke til.“

„Du har dog ganske sikkert hørt om de tre Prind-
sesser Bayde, Borayde og Borahayde, som Kongen havde
indespærret i dette Taarn, og som vilde flygte med tre
kristelige Riddere? De to Ældste flygtede ogsaa, men
den Tredie angreb sit Forsæt og skal være død i dette
Taarn.“

„Ja, nu erindrer jeg det; noget har jeg hørt der-
om,“ — sagde Jacinta; — „og jeg har ret begravet den
arme Borahaydes Skjæbne.“

„Ja, det kan Du ogsaa,“ — vedblev Tanten; —
„thi Borahaydes Elsker var Din Stammefader. Han be-
græd sin mauriske Elskede længe, men Tiden helbrede

omfider hans Smerte, og han ægtede en spanske Dame som Du nedstammer fra."

Jacinta eftertænkte disse Ord. „Hvad jeg har seet var intet Hjernesvind," — sagde hun ved sig selv; — „det veed jeg kun altfor vist. Derfor det nu virkelig har været den hulde Zorahandes Aand, der, som man siger, skal gaae omkring i dette Taarn, hvorfor skulde jeg da være bange? — Jeg vil i Nat atter vaage ved Bandspringet — maaskee kommer den endnu engang."

Henimod Midnat, da alt var til Ro, satte hun sig igjen i Hallen; da Kloffen i det langt bortliggende Bagtaarn paa Alhambra slog tolv, bevægede det sig igjen i Bandspringet, Vandet kastede Bobler, kogde, strømmede over, indtil endelig den mauriske Qvindefikkelse igjen steg op af det. Hun var ung og skøn. Hendes Klæder straalde af Edelftene og i Haanden holdt hun en Sølv-luth. Jacinta sittede og var nær ved at falde i Afmagt, men Synets milde og klagende Stemme styrkede hende igjen, saavel som det blide Udtryk i det blege, sørgmodige Ansigt.

„Hvi er Du saa sorrigfuld, Du Dødelighedens Datter?" — sagde hiin; — „hvi gjøre Dine Taarer mit Bandspring uklart, hvi forstyrre Dine Sukke og Klager mine Nætters rolige Vaagen?"

„Jeg græder over Mændenes Eroløshed og bejamrer min eensomme og forladte Skjæbne."

„Vær trofaste; Din Nød vil ogsaa faae en Ende. I mig seer Du en maurisk Prindsesse, der ligesom Du var uløskelig i Kjærlighed. En kristelig Ridder, Din Stammefader, vandt mit Hjerte og vilde bringe mig til sit

Fædreneland, i Kirkens Skjød. I Hjertet var jeg allerede omvendt, men jeg manglede Mod, der lignede min Tro, og jeg nølede for længe. Derfor er det forundt de onde Aander at have Magt over mig, og jeg bliver fortryllet i dette Taarn, indtil en eller anden reen Christen vil gjøre mig lykkelig og løse Trolddommen. Vil Du foretage Dig dette?"

„Seg vil!“ — svarede den sittrende Pige.

„Belan da, saa kom hid og vær ikke bange. Dyp Din Haand i dette Vand, bestænk mig med det, og døb mig efter Din Troes Skik, da vil Trolddommen svinde og min urolige Aand vil erholde Ro.“

Med vakklende Skridt nærmede Pigen sig, dyppede Haanden i Bandspringet, øsde Vand af det og bestænkede Synets blege Ansigt.

Dette smilede med ubeskrivelig Ynde. Det lagde sin Søvluth ned for Jacintas Fødder, lagde de hvide Arme overkors paa Brystet og forsvandt, saa at det blot syntes, som om en Støvregn af Dugdraaber faldt i Bandspringet.

Jacinta forlod Hallen, fuld af Frygt og Forundring. Hun kunde næsten slet ikke sove hele Natten igjennem, og da hun med Dagens Frembrud vaagnede op af en urolig Slummer, forekom det Hende hende som en svær Drøm. Men da hun gik ned i Hallen, blev hun forvisset om Virkeligheden af Synet, thi ved Bandspringet saae hun Søvluthen, der straalde i Morgenlyset.

Hun ilede til sin Tante, for at fortælle hende Alt, hvad der var foregaaet og kaldte hende ned for selv at see Luthen, Beviset for Sandheden af hendes Fortælling.

Nærede den gode Dame endnu nogen Tvivl, saa blev denne fuldkommen tilintetgjort, da Jacinta berørde Instru-
mentet, thi hun aflokkede det saa fortryllende Toner, at
det endogsaa optoede den forstandige Fredegundes kolde
Bryst, denne evige Vinters Isregion, til en kraftigere
Blomstring. Kun overnaturlige Melodier kunne frem-
bringe en saadan Virkning.

Luthens overordentlige Magt viisde sig hver Dag
mere og mere. De, der gik forbi Taarnet, bleve staaende
og lyttede, ligesom fortryllede, i aandesløs Hentykkelse.
Selv Fuglene samlede i de omkringstaaende Træer og
lyttede, forglemmende deres egne Sange, i sød Taushed.

Rygtet udbredte snart denne Begivenhed. Indvaa-
nerne af Granada trængde op til Alhambra, for at høre
nogle Toner af den hentyvende Musik, der omsvævede
Infantindernes Taarn.

Endelig trak man den elskværdige lille Spillerfke ud
af hendes Eensomhed. De Rige og Mægtige i Landet
kappedes om hvem der skulde underholde hende og vise
hende Ære, eller, rettere sagt, hvem der kunde forsikre
sig hendes fortryllede Luth, for at lokke Mængden til de-
res Sale.

Men hvorhen hun end gik, holdt dog hendes omhyg-
gelige Tante, som en Drage, Bagt ved hende, og viisde
den Mængde af lidenskabelige Beundrere tilbage, der hen-
rykt svømmede i hendes Melodier. Fra Stad til Stad
udbredte Efterretningen sig om hendes viunderlige Kunst.
Mallaga, Sevilla, Cordova, alle bleve efterhaanden ligesom
taablige over den, og i hele Andalusien taelde man ikke
om andet, end om den skønne Luthspillerfke paa Alham-

bra. Og hvorledes kunde dette ogsaa være anderledes blandt et Folk, der er saa musikalskt og galant, som Andalusierne, da Luthen besad Tryllekraft og Spillersken var begejstret af Kjærlighed?

Medens hele Andalusien paa denne Maade var musikalskt-forrykt, herskede der en ganske anden Stemning ved det spanske Hof. Philipp V var som almindelig bekjendt en elendig Hypochondrist og givet til Pletis for alle Slags Indbildninger. Ofte blev han i hele Uger i Sengen og stønnede og drømte sig Lidelser. En anden Gang paa stod han, at han vilde frasige sig Thronen, til stor Uregelse for hans Gemalinde, der fandt særdeles megen Behag i Hoffets Glæds og Kronens Herlighed, og som med fast og erfaren Haand holdt sin svage Gemahls Scepter.

Intet var virksommere til at fordrive de kongelige Griller, end Musikkens Magt; derfor sørgede Dronningen for at drage de meest udmærkede Kunstnere, saavel i Sang som i Musik, til sit Hof, og beholdt den berømte italienske Sanger Farinelli, som et Slags Livlæge, i Nærheden af Kongen.

Men i det Dieblik, som vi nu tale om, havde denne vise og ophøjede Bourbons Aand lidt et Anfald, der endnu langt overgik alle hans forrige Galiskaber. Efterat han længe havde bildt sig ind at han var syg, og denne indbildte Sygdom ikke vilde vige for alle Farinellis Melodier og et heelt Hoforkesters Raadslagninger, opgav Monarken i Tankerne formeligt sin Aand og betragtede sig fuldkommen som død.

Dette havde nu i og for sig selv været uskabeligt, ja maaskee endogsaa behageligt for Dronningen og Hof-

folkene, dersom han blot havde været tilfreds med at forblive i Rolighed, som det anstaaer en død Mand; men han paastod, at man skulde begrave ham paa det Høitideligste og begyndte til deres ubeskrivelige Angst endogsaa at blive utaalmelig og bitterlig at klage over Mangel paa Ærbødighed, fordi de saa længe lod ham ubegravet. Hvad var herved at gøre? Ikke at adlyde Kongens egne Befalinger var i de tjenstvillige Hofmænds Dine, der ere vant til at mærke paa det Ringeste, noget Uhort — men at adlyde ham og begrave ham levende, vilde ogsaa ligesom have været et Kongemord.

Midt i denne frygtelige Forlegenhed kom Rygtet om Luthspillersken, der forrykkede Hovedet paa hele Andalusien, ogsaa til Hoffet. Dronningen sendte derfor i en Hast et Bud afsted, for at indbyde hende til St. Ildesonso, hvor Hoffet den Tid opholdt sig.

Nogle Dage efter, da Dronningen og hendes Damer just vandrede i en prægtig Have, der med sine Gange, Terrasser og Bandspring skulde fordunkle den i Versailles, blev den vidtberømte Luthspillerske forestillet hende. Den keiserlige Elisabeth saae med Forbauselse paa den unge fordringsfrie Pige, der havde gjort hele Verden forrykt. Hun gik i sin maleriske andalusiske Dragt, med Søvluthen i Haanden, og stod der med beskedne, nedslagne Dine, men dog i Skjønhedens Simpelhed og Friskhed, der endnu bestandigt gjorde hende til Alhambras Rose. —

Som sædvanligt, var hun ledsaget af den utrættelige Fredegunde, der, paa Dronningens Spørgsmaal, fortalte hele Historien om hendes Slægtskab og Herkomst. Havde

det blotte Syn af Jacinta allerede behaget den ædle Elisabeth, saa føelde hun endnu mere Deeltagelse for hende, da hun hørde, at hun nedstammede fra en hoitfortjent, men forarmet Slægt og at hendes Fader var blevet paa Balpladsen i Kronens Tjeneste. „Dersom Din Kunst ligner Dit Rygte,“ — sagde hun til hende; — „og Du forjager den onde Aand, der har grebet Din Konge, skal Din Lykke herefter være min Sorg og Ære og Rigdom vente paa Dig.“

Fuld af Utaalmødighed efter at lade hende gjøre et Forsøg paa sin Duelighed, førde hun strax Pigen ind i den syge Monarks Bærelse.

Jacinta fulgte hende med nedslagne Dine gennem Rækker af Bagter og Skarer af Hoffolk. Endelig kom de til et stort, med Sort behængt Bærelse. Vindverne vare lukkede for at holde Daglyset ude. En Mængde gule Børns i Solblampetter udbredte et sorgeligt Skin, og oplyede kun dunkelt de Skikkelser af Stumme i Sorgeskæder, og Hoffolk, der gik forbi med sagte Trin og forrigfulde Ansigter. Midt paa en ophøiet Baare laa, med Hænderne foldede over Brystet, og saaledes, at kun hans Næsespids var synlig, den indbildte Døde, og længedes efter at blive begravet.

Dronningen traad taus ind i Bærelset, og pegede paa en Skammel i en mørk Krog, i det hun gav Jacinta et Bink, at hun skulde sætte sig paa den og begynde.

I Førstningen berørde hun sin Luch med sittrende Haand; men jo længere hun spillede, desto mere Selvtillid og Begeistring føelde hun, og hun afløkkede Strængene saadanne himmelske Harmonier, at alle de Tilstedeværende

værende neppe kunde holde hende for en Dødelig. Men Monarken, der allerede troede, at han var i Aandernes Verden, holdt det for en Musik af Englene eller for Sphærerne Harmonier. Lidt efter lidt forandrede hun Melodierne og ledsagede Instrumentet med sin Stemme. Hun quod en af hine Folkesange om Alhambras Herligheder og Maurernes Bedrifter. Hendes hele Sjæl udgjød sig i Tonerne, thi til Erindringen om Alhambra knyttede Historien om hendes Kjærlighed sig. Liggværelset gjenlød af hendes begejstrede Sang. Den trængde ind i Monarkens mørke Sind, Han opløstede Hovedet og saae sig om, derpaa satte han sig paa sit Leie, hans Dine begyndte at funkle — endelig sprang han ned paa Gulvet og raabde paa Sværd og Skjold.

Musikkens, eller rettere sagt den fortryllende Luths Triumph var fuldkommen. Tungfindighedens Dæmon var forjaget og Livet var gjengivet en Død. Vindverne i Værelset bleve aabnede, et spansk Solskins hele Straalefylde strømmede ind i det nys saa sorgelige Værelse; Alles Dine søgte den yndige Tryllerinde, men Luthen var falden af hendes Haand, hun selv var segnet om og hvilede i næste Dieblis ved Kuyz af Alarcons Hjerte.

Kort efter blev det lykkelige Pares Formæling feiret med stor Pragt; dog holdt — jeg horer Læseren spørge, hvad Kuyz af Alarcon kunde frembringe, for at undskylde sin langvarige Forsømmelighed? Denne havde sin Grund i en stolt, gjerrig, gammel Faders Modstand, og desuden komme jo unge Folk, der elske hinanden, snart i en venstabelig Forstaaelse, og glemme, naar de sees igjen, den forgangne Kummer.

Men hvorledes blev den gamle, gjærrige, stolte Fader overtælt til at give sit Samtykke?

Et Par Ord af Dronningen overvandt let hans Tvivl, især da Gæde og Belønninger strømmede ned over det kongelige Pærs blomstrende Yndling. Desuden besad jo ogsaa Jacintas Luth, som vi vide, en magisk Kraft, og kunde overvinde det meest haardnakkede Hoved og det steenhaardeste Hjerte.

„Dg hvad blev der af den fortryllede Luth?“

Dette er det forunderligste af Alt, og afgiver det uimodsigeligste Vidnesbyrd om Sandheden af vor Fortælling. Luthen blev en Tid lang i Familien, men siden skal den berømte Sanger Farinelli af bære Misundelse have sjaalet og bortskaffet den. Efter hans Død kom den i Italien i andre Hænder, der ikke kjendte den magiske Kraft, udsolgte Sølv og trak Strængene paa en gammel Violin fra Cremona. Dog beholdt ogsaa der Strængene deres fortryllende Egenskaber. Et Ord i London, kjære Læser! — men Du maa ikke fladdre det ud igjen — Violinen fortryller endnu hele Verden — den tilhører Paganini.

Veteranen.

Til de besynderlige Betskendtskaber, som jeg gjorde paa mine Vandringer i og udenom Fæstningen, hører ogsaa det med en brav og erfaren Oberst for Indvaliderne, der, som en Falk, har sin Rede i et af Alhambras Taarne. Hans Historie, som han meget gjerne fortæller, er et Bæb af hine Eventyr, Ulykkestilfælde og Forhold, der gjøre næsten enhver Spaniers Liv ligesaa afværlende og mærkværdigt, som Gil Blas' Levned.

I sit tolvte Aar var han i Amerika og han regner den Omstændighed til de meest udmærkede og lykkeligste Begivenheder i sit Liv, at han har seet General Washington. Siden har han taget Deel i alle sit Lands Krige; om de fleste Tængsler kan han tale af Erfaring; han er halt paa det ene Been, lemlestet paa begge Hænderne, ogsaa forhugget og forskudt, at han er et Slags vandrende Mindesmærke om Spaniens Uroligheder, paa hvilket der findes et Saar for hver Træfning og for hver Tumult, ligesom paa Robinson Crusoes Træe en Skure for hvert Aar. Men det største Uheld for den gamle, brave Kavaleer synes at have været, at han i hiin Tid, der var saa rig paa Fare og Uorden, kommanderede i Mallaga, og at Indvaanerne blev udnævnt til General, for at han skulde beskytte dem for de Franskes Indmarsch. Dette havde skaffet ham en Deel vistnok retfærdige Forordringer paa

Regjeringen paa Halsen, der, som jeg frygter, vil beskæftige ham lige til hans Livs Ende med Skrivelser, Bønsskrivter og Memorialer, hvilket volder ham megen Betyrning, udtømmer hans Pung og ærgrer hans Venner, der ikke kunne besøge ham uden at maatte høre paa et endeløst Dokument, der varede i det mindste en halv Time, og tage et heelt Dussin trykte Piecer med hjem. Dog er dette Tilfældet overalt i Spanien. Overalt støder man paa en eller anden værdig Person, der sidder i en Krog og nager paa en Yndlingskummer eller paa en Uret, som han har faaet kjær. En Spanier, der har en Fordring paa Regjeringen har isørigt Beskæftigelse nok for sin hele Levetid.

Jeg besøgte Veteranen i hans Bolig, den øverste Deel af Torre del vino eller Viintaarnet. Hans Værelse var lille, men reentligt og havde en meget skøn Udsigt over Begaen. Det var indrettet med en militair Noiagtighed. Tre Bøsser og et Par Pistoler, alle smukke og blanke, hang paa Bæggen ved Siden af en Sabel og en Stok, og ovenover dem to Hatte med Krampe, den Ene til Paraden, den Anden til sædvanligt Brug. Et lille Bret, paa hvilket der stod et Dussin Bøger, udgjorde hans Bibliothek. En af dem, et gammelt, smudsigt Bind med philosophiske Maximer, var hans Yndlingslæsning. I dette bladede og studerede han hver Dag, og anvendte hver Maxime, naar den blot havde en lille Bismag af gavnlig Bitterhed og handlede om Verdens Uretfærdighed, paa det Tilfælde, hvori han selv befandt sig.

Og dog er han selskabelig og godmodig, og naar man blot kan afvende ham fra hans Philosophi og den

Uret, han har lidt, en moersom Selskabsbroder. Jeg har en særegen Forkjærlighed for denne gamle, forvittrede Søn af Lykken, og lader ham gjerne fortælle Anecdoter fra hans Felttoge. Ved mine Besøg hos ham hørde jeg nogle mærkværdige Ting om en gammel Commandant over Fæstningen, der i flere Henseender maa have lignet ham og oplevet en lignende Skjæbne. Jeg har formæret disse Meddelelser ved Efterspørgsel hos nogle af Alhambras gamle Beboere, især hos Faderen til Mateo Jimenez, i hvis fabelagtige Fortællinger den vakre Krigsmand, som jeg nu vil underholde mine Læsere med, er Indlingshelten.

Gouverneuren og Notaren.

For længere Tid siden var der i Alhambra en gammel brav Gouverneur, som man, fordi han havde mistet en Arm i Krigen, sædvanligt kaldte Gobernador manco, det vil sige, den eenarmede Gouverneur. Han gjorde sig meget til af at han var en gammel Kriger, bar et Knebelssbart, der naaede lige op til Dinene, et Par Rytterstøvler og en Kaarde, saa lang som et Spyd, med et Lommeværk inde i Pareerpladen.

Han var usædvanlig stolt, tog alt paa det nøieste, og holdt stærkt paa sine Privilegier og Værdigheder. Under hans Regimente bleve Alhambras Privilegier, som kongelig Residents og Eiendom, haandhævede paa det strængeste. Det var Ingen tilladt, at træde ind i Fæstningen med Skydegevær, ja ikke engang med Kaarde eller Stok, naar han ikke var af en vis Rang, og enhver Rytter maatte staa af ved Porten og lede sin Hest ind ved Toilen. Da nu det Bjerg, hvorpaa Alhambra staaer, hæver sig midt i Staden Granada, og ligesom synes at være en Udvæxt af Hovedstaden, maa det stedse være ubehageligt for den General-Kapitain, der kommanderer i Provindsen, at have et saadant imperium in imperio, en alderkjæreste uafhængig Post, midt i sit eget District. Men dette var i ovennævnte Tilfælde endnu paa en anden Maade, ved den gamle Gouverneurs overordentlige Pirrelighed og Iversyge.

der strax kom i Fyr og Flamme ved det ringeste Jurisdictionss- eller Autoritætspørgsmaal, saavel som med den Pøbels ustadige og letfærdige Charakter, der lidt efter lidt nedsatte sig i Fæstningen, som i en Helligdom, og derved, paa Stadens ordentlige Borgeres Befæstning systematisk drev Røveri og Plyndring.

Der fandt derfor bestandigt Strid og Feide Sted imellem General-Kapitainen og Gouverneuren, og den Sidstes Urgrelse blev bestandigt hæftigere, jo nøiere den Ringeste af to Nabopotentater altid pleier at tage det med sin Værdighed. General-Kapitainens anseelige Palads var paa den nye Plads, plaza nueva, umiddelbart ved Foden af Alhambrabjærgene, og der gaves stedse en Trængsel og et Skuespil af Bagter og Tjenere og Statsæmbedsmænd. En fremragende Bastion af Fæstningen bestroeg denne Plads og det offentlige Torv ligeover for den. Paa denne Bastion marscherede nu meget ofte den gamle Gouverneur frem og tilbage med en stor Kaarde ved Siden, og holdt et aarvaagent Dje med sin Medbeiler, som en Falk, der fra sin Rede i et udgaaet Træ lurar paa sit Bytte. —

Kom han engang ned i Staden, skæde det i stor Parade til Hest og omgivet af sin Livvagt, eller i sin Stadskæret, en gammel brøstfældig Bygning af forgyldt Læder og smukt udskaaret Træ, trukken af aatte Muulæsser, omgivet af Tjenere til Fods, Forridere og Lakajer, ved hvilken Leilighed han da smigrede sig med, som Kongens Viceregent, at indgyde enhver Tilskuer Ureslygt og Beundring, endsskjønt Vittighedsjægerne i Granada og i Særdeleshed de, der drev omkring ved General-Kapitain-

nens Palads, vare i Stand til at lee ad hans komiske Optog, og, med Hensyn til hans meget fordægtige Undersaatters Charakter at kalde ham Staaderkongen. En af Hovedaarfagerne til Stridighederne mellem begge disse to høie Medbeilere var at Gouverneuren havde gjort Forbring paa, at alt hvad der var bestemt til hans og Garnisonens Brug skulde passere toldfrit igjennem Staden. Dette Privilegium havde lidt efter lidt givet Anledning til betydelige Smuglerier. En Skare af Smuglere opflog deres Bolig i Hytterne indenfor Fæstningens Mure og i de mange Huler i Nærheden af den, og blev, begrundede af Soldaterne af Besætningen en fordeelagtig Næring.

Dette vakke General-Kapitainens Opmærksomhed. Han raadførde sig med sin lovfyndige Raadgiver og sit Facrotum, en fiffig, næsviis Skriver, Notar eller Escribano, der glædede sig over denne Leilighed til at sætte den gamle Potentat paa Alhambra i Forlegenhed, og indvikle ham i en Mængde lovmæssige Spidsfindigheder. Han gav General-Kapitainen det Raad, at han skulde paastraae, at han maatte undersøge hver Transport, der gik igjennem Stadens Port og opsatte en lang Skrivelse for at begrunde denne Ret. Gouverneur Manco var en kjæk Soldat, der gik frem uden Dmsoeb og hadede en Escribano mere end Djævelen, men især denne ene mere end alle andre Escribanoer.

„Hvad?“ — sagde han og dreiede fuld af Harm sit Knebelshart med Fingrene; — „sender General-Kapitainen sin Pennesliffer for at sætte mig i Forlegenhed?“

Ho! ho! han skal faae at see, at en gammel Soldat ikke lader sig hovmesterere af en Skoledreng!"

Nu tog han selv Pennen og fradsede et kort Brev med en næppe læselig Haand, i hvilket han, uden at gjøre sig den Uleilighed at give sig af med Sagen selv, paaastod sin Ret til en fri Transito uden minste Undersøgelse, og svoer hver Toldbetjent Hævn, der turde lægge en vanhel- lig Haand paa nogen Tilførsel, der blev beskyttet af Al- hambras Flag. Medens disse Stridigheder fandt Sted mellem de to Potentater traf det sig, at et med Tilførsel til Fæstningen belæstet Muulæsel en Dag kom til Xenil- porten, hvorfra det paa sin Bei til Alhambra maatte igjennem en Deel af Forstaden. Denne Transport blev anført af en gammel, tapper Korporal, der længe havde tjent under Gouverneuren og just var en Mand efter hans Hjerte, gjæv og ligefrem, som en gammel Klinge fra Toledo. Da de naaede Stadens Port, ogstak Korpo- ralen Alhambras Banner paa Muulæsets Paksabel og marscherede afsted saa stiv som en Pind, med Hatten trykt ned i Panden, men med en Støverhunds forsigtige Sideblik, naar den streifer hen over fjendelig Grund, fulds- kommen beredt til at bide og knurre.

"Hvem der?" — raabte Skildvagten ved Porten.

"Soldat fra Alhambra!" — svarede Korporalen uden at dreie Hovedet.

"Hvad er Fragten?"

"Provision til Garnisonen!"

"Pasfeer!"

Korporalen marscherede ligefrem; Transporten bag efter ham; men neppe var han kommen nogle Skridt vi-

videre, før end en Flok Soldbetjente styrtede ud af et Accisehuus.

„Holdt!“ — skreg Anføreren; — „Muulæsfeldriver, holdt! løs Paffen op!“

Korporalen gjorde omkring og stillede sig i Kamp-positur. „Respect for Alhambras Flag!“ — raabde han; — „disse Sager tilhøre Gouverneuren.“

„Jeg giver Gouverneuren og hans Flag Tanden! Muulæsfeldriver, holdt! siger jeg.“

„Bøer I at opholde Transporten!“ — skreg Korporalen, og lagde an med Geværet; — „Muulæsfeldriver, affted!“

Muulæsfeldriveren gav sit Dyr et dygtigt Slag, men Soldbetjenten sprang frem og greb det i Tøilen, hvorpaa Korporalen fyrede og skød ham ihjel.

Hele Gaden kom strax i Oprør. Den gamle Korporal blev grebet og efterat han havde erholdt en anseelig Mængde Puf og Stød, der af Vøbelen i Spanien for det meeste bliver uddeelt paa staaende Fod, som en Forsmag paa den Straf Loven siden tildeler, kastede man ham i Lænker og førde ham til Stadens Fængsel. Hans Kammerater blev det imidlertid tilladt at begive sig til Alhambra med Transporten, efter at den var bleven behørigt undersøgt.

Da den gamle Gouverneur fik Underretning om denne Fornærmelse mod sit Flag og om sin Korporals Fængsling, kom han ganske ud af sig selv af Brede. En Tid rasde han omkring i de mauriske Haller og paa Bastionerne og nedbad Ild og Svovl over General-Kapitainens Palads. Men da den første Opbrusen af hans Brede

var forbi, sendte han et Bud og forlangde Korporalen udeliveret, da det alene tilkom ham at affige Dom, naar hans Undergivne havde forbrudt sig. General-Kapitainen svarede ved Hjælp af den henrykte Escribanos Pen meget udførligt, og forestillede ham, at da Misgjæringen var bleven begaaet indenfor Stadens Mure og mod en af hans civile Embedsmænd, var det klart, at Korporalen hørde under hans Jurisdiction. Gouverneuren gjentog endnu engang sit Forlangende; General-Kapitainen gav derpaa et endnu meget længere og med mere juridisk Kundskab udarbejdet Svar; Gouverneuren blev hidsigere og mere bestemt i sin Fordring, og General-Kapitainen holdere og mere ordriig i sine Svar, indtil den gamle, løvehjertede Soldat ikke mere kunde styre sit Raseri over at han var blevet saaledes indvikket i Lovens Snare.

Medens den snedige Escribano paa denne Maade morede sig paa Gouverneurens Beføstning, fortsatte han tillige Undersøgelsen mod Korporalen, der, indespærret i et snævert Hul i Fæstningen, kun havde et lille tilgittret Vindue, bag hvilket han kunde vise sit jernfaste Ansigt og modtage sine Venners Trøst.

Efter spanske Viis blev der af den utrættelige Escribano opdynget et Bjærg af Acter, saa at Korporalen fuldkommen blev begravet under dem. Han blev overbevist om Mord og Dommen lød paa Strikken.

Forgjæves sendte Gouverneuren paa Alhambra Forestillinger og Trusler ned i Staden. Den ulykkelige Dag var nær og Korporalen blev bragt in capilla, det vil sige, til et Fængselscapel, hvorhen man bringer Forbryderne

Dagen for deres Henrettelse, for at de kunne overveie deres nær forestaaende Endeligt og angre deres Synder.

Da Gouverneuren saae, at Sagen gik saa vidt, besluttede han i egen Person at drive dette Anliggende. — Han lod derfor sin Stadskarosse trække ud, og humplede, omgivet af sin Livvagt, ned ad Veien fra Alhambra til Staden. Derpaa holdt han udenfor Escribanoens Dør og lod ham kalde til Vognen.

„Hvad maa jeg høre! I vil henrette mig min Soldat?“

„Alt ifølge Loven — alt efter den strængeste Retfærdighed!“ — sagde den selvtilfredse Escribano, i det han bukkede og gned sine Hænder; — „jeg kan forelægge Eders Excellence Acterne i denne Sag.“

„Bring dem!“ — raabde Gouverneuren. Escribanoen iilde til Skriverstuen med sand Glæde over at han fik Leilighed til at vise sin Skarpsindighed paa den haardnakkede Veterans Beføstning.

Han kom altsaa tilbage med en stor Pakke Acter og begyndte at opramse en Mængde Vidners Forklaringer med haandværksmæssig Hurtighed. Imidlertid havde en Mængde Menneſker forsamlet sig, der hørte til med udstrakte Hals og opspærrede Munde.

„Hav den Gudhed, kjære Mand! at komme hid til Vognen og ud af denne pestilentialſke Trængsel, for at jeg bedre kan høre“ — sagde Gouverneuren.

Escribanoen steg ind i Vognen; da blev paa et Vink Døren lukket til, Rudſken løstede sin Pidsk, Muulæſterne, Vognen, Vagten, alt sprængte med Lysets Hurtighed affted og lod den gabende Folkesværn tilbage; heller

ikke lod Gouverneuren holde, førend han havde bragt sit Bytte til det fasteste Fængsel i Alhambra.

Nu sendte han et Vaabensstilstands-Flag i ægte militair Stil til Byen, og foreslog en Cartel eller Udverling af de Fangne — Korporalen for Notaren. General-Kapitainens Stolthed var fornærmet; han gav et foragteligt, afflaende Svar, og lod strax opføre en høj og fast Galge til Soldatens Henrettelse paa den nye Plads.

„Dho! gaaer det saaledes til!“ — raabde Gouverneur Manco. Han befalede nu ogsaa at opføre en Galge paa Spidsen af den store Bastion, der bestryger hiin Plads. Nu lod han et Sendebud sige General-Kapitainen: „Hæng kun min Soldat, hvis I har Lyst, men i samme Dieblis, da han dingler paa Pladsen, seer I ogsaa Eders Skrivelser heises op over Horizonten.“

General-Kapitainen var ubøielig. Tropper paradere paa Pladsen; Trommen blev rørt; Klokkerne lød. En utallig Mængde Tilskuere var forsamlet for at see Henrettelsen. Paa den anden Side lod Gouverneuren sin Garnison parader paa Bastionen og Ligklokken for Notaren tone fra Klokketaarnet, *torre de la campana*.

Notarens Egtfælle trængde sig igjennem Mængden med en heel Yngel af tilkommende Escribanoer i Hælene, fastede sig for General-Kapitainens Fodder og bad ham ikke at gjøre hendes Mands, hendes eget og hendes Børns Vel til en Vressag; — „thi,“ — sagde hun; — „I kjender den gamle Gouverneur altfor vel, til at I kan tvivle paa, at han vil udføre sin Trusel, saasnart I hænger Soldaten.“

Hendes Taarer og Klager, forenede med Børnenes

Strig overvældede General-Kapitainen. Korporalen blev i sin Galgedragt, som en Pater med Hætten, men med kneisende Hoved og stolt Mine sendt med en Vagt til Alhambra, hvorimod man ifølge Cartellet udbad sig Escribanoen. Den ellers saa geskfjæftige og selvtilfredse Tingstud blev, mere død end levende, bragt ud af sit Fængsel. Al hans Snaksomhed og Paatrængenhed var forsvunden. Man siger, at hans Haar var bleven graat af Angst, og at han havde seet saa nedbøiet og sønderknuust ud, som om han endnu bestandigt føelde Strikken om Halsen.

Den gamle Gouverneur satte sin ene Arm i Siden og betragtede ham et Dieblif smilende; derpaa sagde han: „Min Ven! hold for Fremtiden Maade med Eders Iver for at bringe Andre til Galgen; vær ikke altfor vis paa Eders egen Sikkerhed, endog om I skulde see Loven paa Eders Side, og tag Eder i Særdeleshed en anden Gang i Agt for herefter at lade Eders Skoleviisdom glimre paa en gammel Soldats Beføstning.“

Gouverneuren Manco og Soldaten.

Da Gouverneur Manco, eller den Genarmede, holdt en militair Parade i Alhambra, blev han endelig fortrædelig over den Bebreidelse man gjorde hans Fæstning, at den var en Rede fuld af Spidsbuber og Smuglere. Den gamle Potentat besluttede derfor formelig en Reform, og da han gik til Værks med Kraft, jog han hele Sværme af Landstrygere ud af Fæstningen og af de Løterhuller, der ligesom Biceller vare anbragte i de Høie, der omgav den. Ogsaa udsendte han Soldater, der skulde patrouillere paa de Veie og Stier, der førte til Fæstningen, med den Befaling, at de skulde gribe alle mistænkelige Personer.

En skøn Sommermorgen sad en af disse Patrouiller, der bestod af den trodsige Korporal, der havde udmærket sig i Historien med Notaren, en Trompeter og to Gemeine, under Generalifets Havemuur ved Siden af Landeveien, der fører ned af Soelbjerget, da de hørde Hestetrag og en Mandsstemme synge en gammel castilianisk Krigssang i ikke umusikalske Toner.

Strax derpaa saae de en kraftfuld, soelbrændt Knøs, i en forrevent Infanteriemundering, der førte en arabisk Hest, med maurisk Sadel og Tømme.

Forbauset ved Synet af en fremmed Soldat, der

steeg op ad det eensomme Bjærg med en Hest ved Haanden, traad Korporalen frem og tilraabde ham:

„Hvem der?“

„God Ven!“

„Hvem er J?“

„En fattig Soldat, der kommer lige fra Krigen med et sønderflaaet Hoved og en tom Pung til Belønning.“

Nu vare de i Stand til at betragte ham nærmere. Han havde et sort Plaster over Panden, der tilligemed et graaligt Skjæg gav ham et vist djævelagtigt Udseende, medens et halvt skjelende Blik udbredte et Slags Spidsbubelune over det Hele.

Da Soldaten saaledes havde besvaret Patrouillens Spørgsmaal, holdt han sig berettiget til ogsaa paa sin Side at henvende nogle Spørgsmaal til denne. „Tor jeg nu vel spørge,“ — sagde han, — „hvad det er for en Stad, der ligger dernede ved Foden af Bjærget?“

„Hvad det er for en Stad!“ — skreg Trompeteren; — „det er dog alt for dumt! Her er en Karl, der driver omkring paa Soelbjerget og spørger om Navnet paa den store Stad Granada!“

„Granada! Hellige Jomfrue! Er det vel muligt?“

„Maaskee ikke!“ — svarede Trompeteren; — „og maaskee har J heller intet Begreb om at det derhenné er Taarnene paa Alhambra?“

„Hør, Du Trompeter!“ — raabde den Fremmede; — „driv ingen Spøg med mig! Dersom dette virkelig er Alhambra, har jeg vigtige Efterretninger at bringe Gouverneuren.“

„D! dertil vil J faae god Leilighed,“ — sagde Kor-

poralen; — „thi vi have i Sinde at bringe Eder for ham.“ — Ved disse Ord havde Trompeteren grebet Tømmen af hans Hest og begge de Gemene hver en af Soldatens Arme, men Korporalen stillede sig i Spidsen og og kommanderede: „Fremad, marsch!“ — og nu gik det afsted til Alhambra.“

Synet af den pjaltede Infanterist tilligemed en smuk arabisk Hest, som en Patrouille bragde fangen med sig, tildrog sig alle de Lediggjængeres og Sladdertassers Opmærksomhed, der pleie at forsamle sig fra den tidligste Morgen ved Vandspringene og Bækkene i Alhambra. Hjulet i Cisternen standsede og Tjenestepigen med sine Løffler paa blev staaende med Spanden i Haanden og opspærret Mund, da Korporalen drog forbi med sin Fange. Et broget Følge fulgte Bedækningen som Vagtrop.

Vink og Bemærkninger og Formodninger gik fra den Ene til den Anden. „Er det en Deserteur?“ — sagde denne. — „En Smugler?“ — spurgde hiin. — „En Bandalero?“ — raabde en Tredie, indtil det endelig blev bekjendt at Hovidsmanden for en skrækkelig Røverbande var bleven taget til Fange ved Korporalens og hans Patrouilles Tapperhed. „Ja, ja!“ — raabde en gammel Kjerling til en Anden; — „Hovidsmand eller ikke, naar han blot falder i Hænderne paa den gamle Gouverneur Manco, skjøndt han kun har een Arm.“

Gouverneur Manco sad i en af de indre Haller paa Alhambra og drak sin Morgenchocolade i Selskab med sin Skrivtesader, en feed Franciskaner fra det nærliggende Kloster. En ærbar, sortøiet Tomfrue fra Malaga, en Datter af hans Huushovmester, vartede dem op. Verden

paastod, at denne Jomfrue, uagtet hendes Verbarched, dog var en udlært Skjælm, der havde fundet en blød Plads i Gouverneurens Staalhjerte, saa at hun havde ham fuldkommen under sin Kommando. Dog, det være som det vil, de høie Potentaters huuslige Anliggender maa man ikke saa nøie undersøge.

Da man bragde Gouverneuren den Efterretning, at man havde fanget en mistænkelig Fremmed, der spionerede omkring Fæstningen, og som nu befandt sig i den yderste Gaard, ledsaget af Korporalen, hvor han ventede paa hans Excellences Befaling, hævedes den Edles Bryst af hans Umbedes Stoltthed og Værdighed. Han gav sit Chocobæger tilbage i Opvarterffens Hænder, raabte paa sin Kaarde med Parcerpladen, spændte den om, dreiede sit Knebelbart i Veiret, satte sig i en stor Lænestoel med et høit Bagsmæk, antog en stræng og grum Mine og befalede at bringe Fangen ind. Soldaten blev altsaa bragt ind med Hænderne bundne paa Ryggen og under Korporalens Bevogtning. Han beholdt dog en tillidsfuld Mine og besvarede Gouverneurens skarpe, gjennemtrængende Blik med en let Skelen, der paa ingen Maade behagede den gamle egenfindige Potentat.

„Nu, Skurk!“ — sagde Gouverneuren, efter at han en Tid lang havde betragtet ham taus; — „hvad har I at anføre til Eders Forsvar? Hvem er I?“

„En Soldat, der kommer lige fra Krigen og ikke har medbragt andet end Saar og Buler.“

„En Soldat! Hm! En Infanterist, som det lader? — Jeg horer, at I har en skøn arabisk Hest. I har

dog bragt noget med fra Krigen foruden Eders Saar og Buler!" —

„Dersom det maatte behage Eders Excellence havde jeg vel noget at meddele betræffende denne Hest. Det er sandelig det Forunderligste man kan høre. Desuden angaaer det tillige Fæstningens Sikkerhed, ja hele Granadas Sikkerhed. Men jeg kan kun meddele Eders Excellence det ganske hemmeligt, og blot i saadanne Personers Nærværelse, som besidde Eders hele Tillid.“

Gouverneuren betænkte sig et Dieblif, derpaa befalede han Korporalen og Mandskabet at gaae ud, men at opstille sig uden for Døren og komme ind saasnart der blev kaldt.

„Denne hellige Broder,“ — sagde han, — „er min Skrivtefader, I kan gjerne sige alt reent ud i hans Nærværelse — og denne Jomfrue“ — han pegede paa Tjenestepigen, der med den største Nysgjerrighed hørte til, — „denne Jomfrue er meget taus og tilbageholden, saa at man kan betroet hende Alt.“

Soldaten betragtede den ærbare Tjenestepige med et Blik mellem Skelen og Spotten, og sagde endelig: „D, jeg er meget veltilfreds med at denne Jomfrue bliver!“

Da nu de Dvrigte vare ude af Værelset, begyndte Soldaten sin Historie. Han var en snedig og veltalende Karl og havde Sproget bedre inde, end man skulde have ventet det af en af hans Stand.

„For at opvarte Eders Excellence,“ — begyndte han; — „er jeg, som jeg allerede har bemærket, Soldat og har havt en svær Tjeneste, men da nu min Tid er udløben, blev jeg for kort Tid siden affkediget fra Hæren ved Val-

ladolid og begav mig til Jods til min Fødeby i Andalusien. Igaar Aftes gik just Solen ned, da jeg vandrede over den store Slette i Gammel-Castilien —"

„Holdt!" — raabde Gouverneuren; — „hvad skal det betyde? Gammel-Castilien er mere end halvhundrede Mile herfra."

„Meget rigtigt!" — svarede Soldaten koldblodigt; — „men jeg har allerede sagt Eders Excellence, at jeg har forunderlige Ting at fortælle, men dog ikke mere forunderlige end sande, hvilket Eders Excellence vil finde, hvis De vil høre roligt paa mig."

„Videre da!" — sagde Gouverneuren og strøg sin Knebelbart.

„Da Solen var gaaet ned," — vedblev Soldaten; — „saae jeg mig om, hvor jeg skulde opslaae mit Natteleie, men saavidt jeg saae mig om, fandt jeg intet Spoer af Beboelse. Jeg mærkede derfor nok, at jeg maatte lægge mig paa den bare Jord med min Tornister under Hovedet. Men Eders Excellence er en gammel Krigsmand og veed derfor nok at saadan et Natteleie just ikke er nogen stor Ulykke for en, der har været i Felten."

Gouverneuren tilnikkede ham Bifald og trak sit Pommelørklæde frem, for at jage en Flue bort, der surrede ham om Næsen.

„For ikke at være altfor vidtløftig," — vedblev Soldaten; — „bemærker jeg blot, at jeg endnu gik en halv Meils Bei længere, indtil jeg kom til en Bro over en dyb Klost, i hvilken der flød en lille Bæk, der næsten var udtømt af Solens Hede. Ved den ene Ende af Broen stod et maurisk Taarn, hvis øverste Deel var ganske ind-

faldet, men i den Nederste viisde der sig endnu en fuldkommen vedligeholdt Hvælving. „Her,“ — tænkte jeg; — „er der et godt Hvilested!“ — steg altsaa ned til Bækken, drak en dygtig Slurk, thi Vandet var reent og friskt og jeg overmaade tørstig; derpaa aabnede jeg min Tornister, tog et Log og en Brødsforpe ud, hvilket udgjorde alle mine Levnetsmidler, og satte mig, for at fortrøe min Afsensmad, paa en Steen ved Bredden af Bækken, da jeg tænkte piden at indkvartere mig i Taarnhvælvingen og det prægtigt nok for en Soldat, der kom lige fra Krigen, som Eders Excellence, der er en gammel Soldat, nok kan troe.”

„D, jeg har vel selv i mit Liv taget til Takke med det, der var langt slettere!“ — sagde Gouverneuren og stak sit Lommetørklæde i sit Kaardefæste.”

„Medens jeg nu saaledes tyggede ganske roligt paa min Brødsforpe,“ — vedblev Soldaten; — „hørde jeg noget røre sig inde i Hvælvingen. Jeg lyttede, det var Hestetrampen. Kort efter traad en Mand ud af en Port i den nederste Deel af Taarnet, nær ved Bredden af Bækken og trak en anseelig Hest i Toilen. Ved det blotte Stjerneffin kunde jeg ikke kjende ham saa noie; dog forekom det mig mistænkeligt, at han boede paa dette vilde eensomme Sted i Ruinerne af et gammelt Taarn. Det kunde nu være en Reisende, ligesom jeg selv, eller ogsaa en Smugler, ja vel ogsaa en Bandalero! Men hvilken af Delene var han nu? Dog havde jeg, takket være Himmen og min Armod! intet at tabe og derfor sad jeg ganske stille og blev ved at tygge min Skorpe.”

„Han førde nu sin Hest til Vandet, tæt ved det

Sted, hvor jeg sad, saa at jeg havde god Leilighed til at betragte ham nærmere. Til min Store Forundring var var han klædt som en Maurer, havde et Pantser af Staal og en glindsende Hjælm, hvilket jeg tydeligt kunde see ved Stjerneffinnet. Ogsaa hans Hest havde en maurisk Sadel, med store, brede Stigboiler. Denne førde han nu, som sagt, til Bækken, i hvilken Dyret stak Hovedet ned til Dinene, og drak saa at jeg troede at det maatte briste." —

„Kammerat!" — raabde jeg til ham; — „Eders Hest drikker dygtigt; det er et godt Tegn, naar en Hest stikker Næsen brav dybt ned i Vandet."

„Det er ikke saa sært at den drikker." — svarede den Fremmede med en maurisk Udtale; — „da det i det mindste er eet Aar siden den drak sidst."

„Ved St. Jago!" — svarede jeg; — „det gaaer jo endnu videre, end selv ved Kamelerne, som jeg har seet i Afrika. Dog hør, I lader til at være et Slags Soldat; kom hid, hvis I vil tage Deel i en Soldats Aftensmad. Thi jeg føelde virkelig en Trang til Selskab paa dette eensomme Sted, og var beredt til at søge det, endogsaa hos Vantroende. I øvrigt tager, som Eders Excellence meget vel veed, en Krigsmand det ikke saa nøie med en Kammerats Tro og paa en fredelig Grund ere Soldater fra alle Lande Kammerater."

Gouverneuren tilnækkede ham atter Bifald.

„Dg dermed indbød jeg ham da, som sagt, til at tage Deel i mit Aftensmaaltid, hvor ringe det end var, thi til fælleds Gjæstevenskab kunde jeg ikke gjøre noget ringere. — „Jeg har ingen Tid til at spise eller drikke" —

svarede Manden, — „thi jeg maa endnu gjøre en lang Reise inden Dagen bryder frem.“

„Hvorhen da?“ — spurgde jeg.

„Til Andalusien!“ — svarede han.

„Just den samme Vej skal jeg,“ — var mit Svar, — „og dersom I ikke vil vente og spise med mig, saa kan I lade mig stige op og ride med Eder. Jeg seer, at I har en stærk Hest, der nok kan bære os begge To.“

„Som I vil!“ — sagde den Anden, og det vilde heller ikke have været høfligt, eller anstaaet en Kammerat at afflaae mig det, især da jeg havde villet dele min Aftensmad med ham. Saaledes steg han da op og jeg bag ved ham.“

„Hold Eder fast!“ — raabde han; — „min Hest farer afsted som Vinden.“

„Bær ubekymret!“ — svarede jeg; og nu gik det afsted.

„Fra Skridt faldt Hesten snart i Trav, fra Trav i Galop, og fra Galop i en flyvende Fart. Det var som om Klipper og Træer og Huse, fort sagt, alt fløi hulter til hulter forbi os.“

„Hvad er det for en Stad der ligger?“ — spurgde jeg. —

„Segovia!“ — svarede han; og endnu førend Drødet var ham ude af Munden vare Taarnene i Segovia os ogsaa ude af Syn.

„Saaledes fløi vi over Guadaramabjærgene ned forbi Eskurial, derfra forbi Murene af Madrid og tværs over Sletten i La Mancha. Paa denne Maade gik det Bjærg op, Bjærg ned, forbi Stæder og Slotte, hvor Alt laa i

hen dybeste Sovn, hen over Bjærge og Dale og Floder, der funkede i Stjernefkinnet."

„For at fatte mig kort og ikke trætte Eders Excellence, siger jeg blot, at Soldaten pludseligt holdt stille ved Siden af et Bjærg."

„Her ere vi" — sagde han, — „ved Enden af vor Reise." Jeg saa mig om, men kunde ikke see Spor af nogen Bolig, intet uden Indgangen til en Hule. Medens jeg nu saa mig saaledes omkring, blev jeg vaer en Mængde Menneſker i mauriſk Dragt, Nogle til Hest, Andre til Fods, der Alle kom, som om Vinden førte dem hid fra alle Streger af Kompasset og de ſtimlede ind i Indgangen til Hulen, som Bier i et Biſtade. Men for end jeg kunde ſpørge min Rytter om hvad dette havde at betyde, ſtødte han ſelv Hesten i Siden med ſine lange, mauriſke Sporer og trængde ſig ind tilligemed de Andre. Nu kom vi til en ſteil Wei, der vendte ſig ind lige til Bjærgets Indvolde. Da vi kom noget længere frem, begyndte pludſeligt et Lys at glimte, forſt ganſke ſvagt, ſom det forſte Morgensſkær, men hvor det kom fra kunde vi ikke ſee. Nu blev det klarere og klarere, ſaa at jeg tydeligt kunde ſjende Alt omkring os. Jeg bemærkede altsaa, efterſom vi reed videre frem, ſtore Huler, der aabnede ſig til Høire og Venſtre, ligesom hvælvede Haller i et Arſenal. I Nogle ſaae jeg Skjolde, Hjelme, Brynier, Landſer og Sværd, der hang paa Væggene; men i Andre beſandt der ſig ſtore Hobe af Krigsmunition og Feltredſkaaber, der laae paa Gulvet."

„Det vilde have gjort Eders Excellence, ſom en gammel Soldat, ſtor Glæde, at ſee ſaadan en anſeelig Mængde

Krigsforraad; thi i andre Huler saae man igjen lange Rækker af Ryttere, bevæbnede fra Top til Taa, med opløstede Landser og flyvende Faner, ganske færdige til at rykke ud; men Alle sadde de ubevægelige som Billedstøtter i deres Sædler. I andre Haller saae man Ryttere sove ved Siden af deres Heste paa Gulvet, og Fodfolk i store Hobe, fuldkommen bevæbnede. Men Alle bar de ældgamle mauriske Klæder og Baaben.

„Endelig, for at gjøre det kort, Eders Excellence! kom vi ind i en umaadelig Hule, eller, jeg kunde snarere sige, i et Palads af Grottearbejde, hvis Vægge syntes gennemtrukne af Guld- og Solvaarer, og glindsede af Diamanter, Saphirer og alle Slags kostbare Stene. Ved den yderste Ende sad en maurisk Konge paa en Throne af Guld, med sine Hofmænd ved Siden og omgivet af en Livvagt af afrikanske Sorte med dragne Sværd. Hele Mængden, der strømmede ind, og som beløb sig til mere end tusinde Gange tusinde, trak den Ene efter den Anden forbi Thronen, hvor da enhver Forbigaaende bragde sin Hylbning. Nogle Skarer vare klædte i kostbare Klæder, uden Plet eller Lyde, og glimrede af Edelfstene; Andre bare indlagte og emailleerede Rustninger; men endnu Andre gik i forraadnede, lasede Klæder og i Harnisker, der vare bedækkede med Rust.“

„Hidindtil havde jeg tiet stille, thi det sommer sig, som Eders Excellence vel veed, ikke for en Soldat, naar han er i Tjeneste, at gjøre mange Spørgsmaal, men længere kunde jeg dog ikke holde mig.“

„Siig mig nu, Kammerat!“ — spurgde jeg; — „hvad alt dette skal betyde?“

„Dette“ — svarede Krigsmanden; — „er en stor og frygtelig Hemmelighed. Viid altsaa, o Christen! at Du her seer Boabbils, den sidste Konge af Granadas Hof og Armee.“

„Er det mueligt!“ — raabde jeg; — „Boabbil og hans Hof ere jo allerede for meer end hundrede Aar siden borte ud af Landet og Alle døde i Afrika.“

„Ja! saaledes staaer der i Eders løgnagtige Krøniker;“ — svarede Maureren; — „men Du maa vide at Boabbil og de Krigere, der stred i den sidste Kamp om Granada, Alle ere indsluttede i dette Bjærg ved en mægtig Trolldom. Kongen og Hæren, der efter Overgivelsen droge ud af Granada vare blotte Skjæggebilleder, da det var bleven tilladt Aanderne og Dæmonerne at antage deres Skikkelser, for at skuffe de christelige Fyrster. Lad mig overhovedet sige Dig, min Ven! at hele Spanien er et Land, der befinder sig under en Trolldoms Magt. — Der gives ingen Bjærgkhule, intet eensomt Bagttaarn paa Sletterne, ingen forstyrret Borg paa Bjærgene, hvori der ikke sover nogle fortryllede Krigere fra Slægt til Slægt, indtil de Synder ere affsonede, for hvis Skyld Allah tillob, at Herredømmet for en Tid gik over i de Vantroendes Hænder. Men een Gang hvert Aar, Aftenen før end St. Hans Dag blive de fra Solens Nedgang til dens Opgang løste fra deres Trolldom og det er dem da tilladt at komme hid, for at bringe deres Fyrste deres Hylдинг. Alle de Skarer, som Du har seet i Hulerne, ere musselmandske Krigere, der ere strømmede hid fra deres skjulte Smuthuller i hele Spanien. —

Hvad mig angaaer, da saae Du det forstyrrede Taarn ved Broen i Gammel-Castilien, hvor jeg nu har boet i over hundrede Aar baade Vinter og Sommer, og hvorhen jeg igjen maa tilbage, inden Dagen bryder frem. Hvad de Skarer til Hest og til Fods angaaer, som Du har seet hist i Hulerne, opstillede i Slagorden, da er det de fortryllede Krigere fra Granada. Det staaer skrevet i Skjæbnens Bog, at naar Trolldommen er løst, vil Boabdil stige ned fra Bjærget i Epidfen for sin Hær, igjen indtage sin Throne i Alhambra og sit Herredømme over Granada, samle de fortryllede Krigere fra alle Dele af Spanien, erobre Halvøen tilbage og paa ny bringe den under de Retroendes Scepter."

"Dg naar skal dette skee?" — spurgde jeg.

"Det veed kun Allah! Vi haabe at Befrielsens Dag er nær, men nu byder paa Alhambra en aarvaagen Gouverneur, en dygtig gammel Krigsmand, den velbekjendte Gouverneur Manco. Saalænge en saadan Helt staaer paa Forposten og er rede til at tilbagevise det første Udbrud af Bjærget, er jeg meget bange for, at Boabdil og hans Skarer endnu maa lade Baabnene hvile."

Her rettede Gouverneuren sig noget i Veiret, bragde sin Kaarde i Orden og rykkede i sit Knebelbart.

"For at gjøre det kort og ikke at trætte Deres Excellence, siger jeg endnu blot, at da Maureren havde sagt dette, steg han af sin Hest."

"Løv her og hold min Hest," — sagde han; — "imedens jeg gaaer hen og bærer Kææ for Boabdil." — Da han havde sagt dette trængde han sig ind igjennem Mængden hen til Boabdils Throne."

„Hvad skal jeg nu gjøre?“ — tænkte jeg, da jeg saaledes var overladt til mig selv; — „skal jeg bide til den Vantroende kommer tilbage og paa sin forherede Hest bringer mig Gud veed hvorhen? eller skal jeg benytte Diebliffet og søge at komme bort fra dette forherede Selskab? En Soldat fattet hurtigt sin Beslutning, som Deres Excellence nok veed. Hvad Hesten angik, da tilhørte den jo en erklæret Fjende af vor Tro og Regjering, og var altsaa efter Krigsbrug et retmæssigt Bytte. Følgelig satte jeg mig tilrette i Sadelen, dreiede høre om, stødte Hesten de mauriske Stigbøiler i Siderne og drev den saaledes saa hurtigt som muligt tilbage ad samme Vej, hvorfra vi vare komne. Da vi kom forbi den Halle, hvori de vantroende Ryttere holdt i ubevægelige Skarer, troede jeg at høre Klang af Baaben og en dyb Mumlen af Stemmer. Jeg gav Hesten endnu et Stød med Stigbøilerne og bevingede dens Hurtighed. Nu hørde jeg en Larm bag ved mig, som af en Hvirvelvind, jeg fornam Trav af tusinde Hove; en tallos Sværm indhentede mig. De tog mig midt imellem sig og hvirvlede saaledes med mig ud af Abningen af Hulen medens tusinde Skyggegestalter bleve bortføiede til alle Verdens fire Hjørner.“

„I den Forvirring og Uorden, der ledsagede denne Begivenhed, styrtede jeg uden Besindelse til Jorden. Da jeg igjen kom til mig selv, laa jeg paa Randen af en Høi, og den arabiske Hest stod ved Siden af mig, thi i det jeg faldt af, var min Arm kommet ind i Tøilen, hvorved den sandsynligviis var bleven forhindret fra at undslippe med til Gammel-Castilien.“

„Deres Excellence kan let forestille sig min Forun-

dring, da jeg nu saa mig om og opdagede Aloehækker og indianiske Figentræer og andre Kjendetegn paa et sydligt Klima, og neden under mig en stor Stad med Taarne og Paladser og en høi Domkirke."

"Forsigtigt steg jeg ned af Høien, førend min Hest ved Tømmen, thi jeg var bange for at bestige den igjen, af Frygt for at den skulde spille mig et nyt Puds. I det jeg saaledes steg ned, stødte jeg paa Deres Excellences Patrouille, der aflørede mig Hemmeligheden, at den Stad der laa nedenunder heed Granada, og at jeg virkelig befandt mig tæt ved Murene af Alhambra, den Fæstning, hvori den frygtede Gouverneur Manco, der er en Skræk for alle fortryllede Musselmænd, kommanderer. Da jeg hørte dette, besluttede jeg paa Stedet at opsoge Deres Excellence, for at give Dem Efterretning om Alt, hvad jeg havde seet, og advare Dem for de Fæder, der omringe og undergrave Dem, for at De i Tide kan tage saadanne Forholdsregler, som kunne beskytte Deres Fæstning og det hele Kongerige mod den Armee, der lurar i Landets Indvolde."

"Velan da, kjære Ven!" — sagde Gouverneuren; — "da Du er en gammel Krigsmand og har tjent længe, saa siig mig, hvad Du vilde raade mig for at forebygge denne Ulykke."

"Det sømmer sig ikke en ringe, simpel Soldat," — svarede den Anden beskedent, — "at fordrifte sig til at at ville lære Deres Excellences Skarpsindighed; men dog synes mig, at Deres Excellence skulde lade tilstoppe og forvare alle Huler i dette Bjerg med fast Muurværk, for at Boabdil og hans Krigshær kunde blive fuldkommen

indspærrede i deres underjordiske Bolig. Dersom saa den-
ne ærværdige Pater her;” — og ved disse Ord bukkede
Soldaten meget ydmygt for ham og betegnede sig med
Korset, — „vilde indvie disse Barricader med sin Velsig-
nelse og anbringe nogle Kors, Reliquier og Helgenbilleder
paa dem, troer jeg at de ville modstaae al de Bantroen-
des Magt.”

„Det vilde vist nok være meget virksomt!” — sagde
Pateren.

Nu satte Gouverneuren Armen i Siden og lagde
Haanden paa Fæstet af sin Toledaner, saae stivt paa Sol-
daten og bøiede Hovedet fra den ene Side til den anden.
„Saa bilder Du Dig da virkelig ind, min Ven!” — be-
gyndte han, — „at Du kan holde mig for Nar med
denne fabelagtige Historie om fortryllede Bjærge og for-
herede Maurere? Tag Dig i Agt, Knægt! Intet Ord
mere. En gammel Soldat kan Du vel være, men Du
skal see, at Du ogsaa har med en gammel Soldat at
gjøre, og ovenikjøbet med en, der ikke saa let lader Kom-
mandoen tage fra sig. Heida, Bagt! herind! Raster den
Karl i Lænker!”

Den ærbare Opvarterfke vilde gjerne have indlagt et
godt Ord for Fangen, men Gouverneuren bragde hende
med et Blik til Tausshed.

Da man nu vilde binde Fangen fælde en af Bag-
ten noget Lykt i hans Lomme, og da man trak det frem,
fandt man at det var en som det syntes velslyldt Læder-
pung. Han tog fat paa den ene Ende og rystede Ind-
holdet ud paa Bordet for Gouverneuren. Endnu aldrig
kom der et rigere Indhold ud af en Fribytter-Pung, thi

Ringe og Juveler, Rosenkrandsse af Perler og funkende Diamantfors tilligemed en Mængde gamle Guldmonter styrte ud, saa at nogle faldt klingende paa Gulvet og rullede hen i den fjerneste Ende af Værelset.

Et Dieblisk standsede Retfærdighedens Funktioner og der blev en almindelig Jagt efter de skinnende Flygtninger. Kun Gouverneuren, der var gjennemtrængt af ægte spansk Stoltshed, beholdt den strengeste Værdighed, endskjøndt hans Dine røbede en Smule Angst indtil den sidste Guldmont og den sidste Juvel var kommen i Pungen igjen.

Pateren var ikke saa rolig. Hans hele Ansigt glødede som en Duv og hans Dine funkede og straalde ved Synet af Rosenkrandsene og Korsene.

„D, Du gudsforgaaede Nidding!“ — raabde han; — „i hvilken Kirke eller i hvilket Kloster har Du stjaalet disse hellige Reliquier?“

„Hverken i det Ene eller det Andet, hellige Fader! Er det virkelig Sager, der ere røvede fra Kirker eller Klosters, da maae de for meget længe siden være stjaalne af den vantroende Krigsmand, som jeg taelde om. Jeg vilde just fortælle Hans Excellence, da han afbrød mig, at jeg, da jeg tog Maurerens Hest i Besiddelse, løbde den Læderpung, der hang ved Sadelbuen, og som ustridigt indeholdt Bytte fra Felttoge i gamle Dage, da Maurerne endnu bekrigede dette Land.“

„Ganske fortrøffeligt! men nu maa Du belave Dig paa at komme i Qvarteer i et Værelse i det røde Taarn, der, om det end ikke er fortryllet, dog vil holde lige saa fast som nogen af Dine forhexede Maureres Huler.“

„Deres Excellence maa gjøre hvad der behager Dem,“ — svarede Fangen med koldt Blod; — „jeg vil takke Deres Excellence for ethvert Qvarteer i Fæstningen. — Naar jeg blot faaer et reenligt Fængsel og ordentlig Kost, vil jeg nok vide at finde mig i det. Jeg vilde kun bede, at Deres Excellence, der er saa naadig at sørge for mig, ogsaa vil have et Værelse med Deres Fæstning og tænke paa den Advarsel, som jeg erholdt under mit korte Ophold i Bjærget.“

Her endte dette Optrin. Fangen blev forvaret i et fast Fængsel i det røde Taarn, den arabiske Hest i Hans Excellences Stald og Maurerens Pung i hans Chatulle. Angaaende den Sidste gjorde Pateren vel nogle Bemærkninger, og spurgde om ikke de hellige Reliquier, der dog aabenbart nok vare bortrøvede fra en Kirke, igjen skulde gives Kirken i Forvaring? Men da Gouverneuren udtrykte sig meget bestemt angaaende denne Gjenstand og var uindskrænket Herre i Alhambra, taug Pateren beskedent, men besluttede at give Kirkens Overhoveder i Granada Underretning derom.

For at forklare denne hurtige og strænge Forholdsregel af Gouverneur Manco maa man vide, at Alpuxarrer-Bjærgene i Nærheden af Granada omtrent paa denne Tid bleve hjemsøgte af Røverbander, der bleve anførte af en dristig Høvidsmand ved Navn Manuel Barasco. Denne var vant til at streife omkring i Egnen under forskellige Forklædninger, ja, endog at snige sig ind i Staden for at indhente Efterretning om naar der blev sendt Varer bort, eller naar der indfandt sig Reisende med en velspækket Pung, efter hvilke han da lagde sig paa Luur paa de

eenfomste og fjerneste Punkter af deres Wei. Disse hyppige og kjække Angreb havde tiltrukket sig Regjeringens Opmærksomhed og Kommandanterne paa de forskjellige Poster havde erholdt Befaling til at være aarvaagne og at bemægtige sig alle mistænkelige Landstrygere. Formedelst de forskjellige Begivenheder af dette Slags, der våre foresaldne i Nærheden af Fæstningen, var Gouverneur Manco bleven særdeles ivrig, og han troede nu sikkert at have fanget et frygteligt Medlem af denne Bande.

Imidlertid var Historien bleven bekjendt, og man taelde om den ikke blot i Fæstningen, men ogsaa i Granada. Man sagde, at den berygtede Røver Manuel Barasco, denne Rædsel for Alpuzarrene, var falden i Gouverneur Mancos Kløer og sad i et Fængsel i det røde Taarn. Alle de, der vare blevne udplyndrede af ham strømmede til for at gjenkjennde Stemanden. Som bekjendt stode de røde Taarne i Alhambra affondrede paa en betydelig Hoi, saa at der mellem dem og Fæstningen var en Bjærgkløft, gjennem hvilken Veien gik. Der var ingen Udenværker ved dem, men en Skildvagt gik frem og tilbage udenfor Taarnet. Vindvet i det Fængsel, hvori Soldaten sad, var forsynet med stærke Jernstænger og havde Udsigt til en snæver Esplanade. Her samlede nu de gode Indbyggere af Granada, for at see ham, som man betragter en hylende Hyæne indenfor Jernstængerne i et Menagerie. Men ingen gjenkjendte dog i ham Manuel Barasco; thi den skrækkelige Røver var bekjendt for sine vilde Ansigtstræk, og skelede ingenlunde saa godmodigt som denne Fange. Der kom ikke allene Besøg fra Staden, men ogsaa fra alle Dele af Landet, men Ingen kjendte

ham, og den almindelige Mand begyndte endelig at tvivle paa, om der ikke dog kunde være noget sandt ved Historien. At Boabbil og hans Armee vare indsluttede i Bjerget var et gammelt Sagn, som mange havde hørt af deres Forældre. En Mængde Mennesker besteg Soelbjærg eller meget mere St. Helenebjerg, for at lede efter Hulen, som Soldaten havde tælt om, og fandt en dyb, mørk Hule, der gik, hvem veed hvor langt, ind i Bjærg, og som endnu den Dag i Dag er at see der, som den fabelagtige Indgang til Boabbils underjordiske Bolig.

Lidt efter lidt blev Soldaten fortrolig med Pøblen. En Stratenrover fra Bjærgene er i Spanien ingenlunde en saa vanærende Benævnelse, som i ethvert andet Land; han er meget mere et Slags ridderlig Person i de ringere Klassers Dine. Ogsaa er man stedse og overalt tilbøielig til at gjøre sine Bemærkninger over den regjerende Dyrigheds Opførsel; og saaledes begyndte da Mange at fnurre over den gamle Gouverneur Mancos voldsomme Forholdsregler, og betragtede allerede Fangeren som en statskæls Martyr.

Men Soldaten var en lystig, munter Karl, der drev sit Spøg med alle dem, der kom nær til Bindvet og tælte venligt med ethvert Fruentimmer. Desuden havde han forskaffet sig en Guitarre, og sad nu ved Bindvet og sang Ballader og Elskovsviser til megen Moerskab for Fruentimmerne i Nabolaug, der om Aftenen forsamledes paa Esplanaden og dandsede Boleroen til hans Musik. — Da han nu ogsaa havde raget sit store Skjæg, fandt hans forbrændte Ansigt Naade i de Skjønnes Dine, og Gouverneurens ærbare Opvarterfke erklærede, at hans Smule

Skelen var ganske uimodstaaelig. Denne godmodige Somfrue havde fra det første Dieblif af yttret megen Deeltagelse i hans Skjæbne, og da hun forgjæves søgte at bevæge Gouverneuren, anvendte hun privatim alt muligt for at lindre hans Ulykke. Hver Dag bragde hun Fangen nogle Brokker Trøst, der vare faldne af ved Gouverneurens Bord, eller practiserede ud af hans Forraadskammer, og af og til ogsaa en Trøsteflaske med udsøgt Valde pennas eller ægte Malaga.

Medens dette lille Forræderi blev opspundet midt i den gamle Gouverneurs Fæstning, rustede Sjenderne sig udenfor til en aabenbar Storm. Den Efterretning, at man havde fundet en Pung fuld af Guld og Juveler hos den formeentlige Røver, var med mange Overdrivelser bleven udbredt i Granada. Gouverneurens avindsyge Medbeiler, General-Capitainen, begyndte i Dieblifket en Strid angaaende Territorial-Jurisdictionen. Han støttede sig paa, at Fangen var bleven sat fast udenfor Alhambras District og indenfor Grændserne af det, der stod under hans Befaling. Derfor forlangte han ham udleveret, til ligemed de ham fratagne spolia opima. Da nu ogsaa Pateren havde meldt Stor-Inquisitoren alt angaaende Korfene, Rosenkrandsene og de andre i Pungen værende Reliquier, paaastod denne, at Forbryderen havde gjort sig skyldig i Kirkeran og at hans Bytte tilhørte Kirken og hans Legeme den næste Auto da fé. Kampen blev hidsig, Gouverneuren opbragt; han swoer endelig, at han, istedetfor at udlevere Fangen, hellere vilde lade ham hænge som en Spion, der var bleven fanget i Fæstningens Omkreds.

General-Capitainen truede med at sende Trepper for

at lade Fangen bringe fra det røde Taarn til Staden; ogsaa Stor-Inquisitoren havde i Sinde at affende nogle af den hellige Inquisitions Haandlangere. Alt dette fik Gouverneuren først at vide sildigt om Aftenen. „Lad dem kun komme,“ — sagde han, — „de skulle finde, at jeg er hurtigere end de. Den skal staae tidligt op, der vil narre en gammel Soldat!“ Han gav derfor strax Befaling til, saasnart det gryede ad Dag, at bringe Fangen fra Taarnet til et Fængsel indenfor Alhambras Bolde. „Og hører Du mit Barn,“ — sagde han til sin ærbare Opvarterske; — „bank kun paa min Dør, og væk mig, førend Solen staaer op og Hanen galer, for at jeg selv kan see efter om alt er i sin Orden.“

Det gryede ad Dag, Hanen galede, men Ingen bankede paa Gouverneurens Dør. Solen hævede sig høit over Toppen af Bjærget, og skinnede klart ind i hans Sovestue, førend Generalen blev vækket af sin Morgendrøm af den gamle Korporal, der stod for hans Seng med et Udtryk af Skræk i sit jeruhaarde Ansigt.

„Han er borte! Han er borte!“ — skreg Korporalen aandesløs.

„Hvem er borte.“

„Soldaten — Roveren — Djævelen vilde jeg sige. Hans Fængsel er tomt, men Døren er lukket og man veed ikke hvordan han er kommet ud.“

„Hvem saae ham da sidst?“

„Eders Opvarterske. Hun bragde ham Aftensmaden.“

„Hun skal strax komme.“

Dog, nu var der Nød paa Færde igjen. Den ærbare Jomfrues Bærelse var ligeledes tomt og hendes Seng

endnu uberørt. Uden Tvivl var hun rømt bort med Fangen, da hun nogle Dage i Forveien havde haft hyppige Samtaler med ham.

Det var at angribe den gamle Gouverneur paa hans svage Side, men han havde næppe Tid til at ærgre sig derover, førend allerede en ny Ulykke brød ind paa ham. Da han gik ind i sit Kabinet, fandt han sit Chatulle aabnet og Maurerens Læderpung var borte tilligemed et Par tykke Poser med Dubloner.

Men hvorledes og hvorchem vare Flygtningerne undslupne? En gammel Bonde, der boede i en Hytte ved den Wei, der fører til Sierra, forklarede, at han kort før Dagens Frembrud havde hørt Lyden af en dygtig Hest, der travede til Bjergene. Han havde derfor stukket Hovedet ud af Vinduet og seet en Rytter, der havde et Gruentimmer foran sig paa Hesten.

„Seer efter i Staldene!“ — raabde Gouverneur Manco. Man saae efter; alle Hestene vare rigtigt derinde, undtagen den arabiske Hest. I Stedet for den var der bundet en dygtig Knippel ved Krybben og paa Haandtaget stod de Ord: „Foræring til Gouverneur Manco fra en gammel Soldat.“

Sagnet om de to tause Billedstötter.

Der levede engang i de øde Gemakker i Alhambra en lystig lille Karl, ved Navn Lope Sanchez, der arbeidede i Haven, sang hele Dagen igiennem og var saa munter og fornøiet som en Græshoppe. Han var Livet og Sielen i Fæstningen; naar hans Arbeide var forbi, sad han paa en af Steenbænkene paa Esplanaden og spillede paa sin Guitar og sang til Glæde for de gamle Soldater i Fæstningen, lange Viser om Eid og Bernardo del Carpio og Fernando del Pulgar og andre spanske Helte eller lod en munter Melodi tone og Pigerne dandse Boleroer og Fandangoer.

Ligesom næsten alle smaa Folk havde Lope Sanchez en stor, stærk og rørig Kone, der saa temmelig havde kunnet putte ham i Lommen; dog gik det anderledes med ham, end det sædvanligt pleier at gaae med fattige Folk; istedet for ti Børn havde han kun eet. Dette var en lille forføiet Pige, omtrent tolv Aar gammel, ved Navn Sanchica, der var ligesaa lystig som han, og hans Djeftesteen. Naar han arbeidede i Haven, legede hun omkring ham; dandsede til hans Guitar, naar han sad i Skyggen, og løb som en ung, vild Kaa gjennem Buske, Alleer og Alhambra's forstyrrede Haller.

Det var just St. Hans-Aften, og de livslystige Be-

boere af Alhambra, der især gjorde meget af denne Fests dag, steg, Mænd, Kvinder og Børn, op ad Soelbjærget ovenfor Generaliset, for paa dets høie Top at høitidelig holde deres Midsommeraften. Det var en meget skøn Maanefkinsaften, og alle Bjerge vare graae og sølvhvide, og Staden med dens Kuppler og Spire laae nede i Skyggen, og Vegaen var at see til som et Zeeland med fortryllede Strømme, der glimtede frem mellem dens mørke Lunde. Paa den første Top af Bjærget antændte de, ifølge en gammel fra Maurerne nedarvet Skik, en dygtig Ild. Beboerne af Omegnen feirede den samme Heligaften, og lignende Ild steg hist og her op i Vegaen og langs med Bjærgklosterne.

Aftenen var soundet muntert hen med Dands til Lope Sanches's Guitarre, der aldrig havde klinget lystigere ved nogen Fest. Medens man nu var bedst ifærd med at dandse, streifede den lille Sanchica med nogle af sine Legekammerater gjennem Ruinerne af den gamle mauriske Fæstning, der ligger paa Toppen af Bjærget, og da hun søgde Flintestene i Klosterne, fandt hun en siirlig, af Ugat udskaaen lille Haand, med lukkede Fingre og fasttrykt Tømmelfinger. Glad over denne Lykke iilde hun med det, hun havde fundet, til sin Moder; den blev strax en Gjenstand for fløg Undersøgelse, og tillige betragtet med overtroisk Frygt. „Kast den bort,“ — sagde En; — „den er maurisk! I kan forlade Eder paa, at der er Ulykke og Trolddom ved den!“ — „Bevares,“ — sagde en Anden; — „I kan sælge den hos en Juvelerer paa Zacatin, og faae en god Skilling for den.“ — Medens man taelde saaledes, traad en gammel sortebruun Soldat

til, der havde tjent i Afrika og selv saae ud som en Maurer. Han undersøgte Haanden med et Kjenderblik. „Jeg har seet saadanne Ting før hos Maurerne i Barbariet,“ — sagde han; — „de ere til stor Nytte mod onde Dine og alle Slags Trolddom og Besværgelser. Jeg ønsker Dig til Lykke, Ven Lope! Det betyder Godt for Dit Barn.“

Da Lope Sanches's Kone hørde dette, bandt hun den lille Haand ved en Snoer og hang sin Datter den om Halsen.

Bed Synet af Talismanen vaagnede hiin Indlingsovertro betræffende Maurerne. Dandsen gik i Staa; og man satte sig i Grupper paa Jorden, hvor man fortalte hinanden gamle Sagn, der vare nedarvede fra Forfædrene. Nogle af disse Fortællinger angik Underhistorier om det Bjerg, paa hvilket man befandt sig, da det var forfækkeligt i Ry for Trolddom. En gammel Kone fortalte vidtløftigt om det underjordiske Palads midt inde i Bjærgets Indvolde, hvor Boabdil og hele hans musselmanste Hof endnu skulde befinde sig fortryllede. „Blandt hine Ruiner,“ — sagde hun, og pegede paa nogle Gruusbynger og Jordhøie paa en fjerntliggende Deel af Bjærgget, — „er der et dybt Hul, der gaaer lige ind til Bjærgets Indvolde. For alle Granadas Skatte vilde jeg ikke see derned. For lang Tid siden krøb engang en fattig Mand fra Alhambra, der vogtede Geder paa Bjærgget, ind efter et Rid, der var faldet derned. Han kom igjen ganske fortumlet og forvirret ud, og fortalte saadanne Sager om det han havde seet, at enhver troede at han havde en Skrue løs. Han snakkede et Par Dage om fortryl-

lede Maurere, der havde forfulgt ham i Hulen, og var næppe at overtale til at drive sine Geder tiere op paa Bjærget. Endelig gjorde han det dog. Men den stakels Mand kom aldrig mere tilsyne. Naboerne fandt hans Geder græssende omkring i de mauriske Ruiner, og hans Hat og hans Kappe, der laae ved Abningen af Hulen; om ham selv har Ingen hørt det mindste siden."

Den lille Sanchica lyttede med aandesløs Opmærksomhed paa denne Fortælling. Hun var af Naturen nysgjærrig og søelde paa Stedet stor Lyst til at kige ind i det farlige Hul. Hun stjal sig derfor bort fra sine Lege-søstre, opsoegde Ruinerne, og kom, efter at hun havde frøbet en Stund om iblandt dem, til en lille Fordybning, ikke langt fra Randen af Bjærget, hvor dette løber steilt ned i Darrodalen. I Midten af denne Fordybning gaabede Abningen af Hulen hende imøde. Sanchica vovede sig til Randen og kigede derned. Alt var fulsort og syntes at antyde en umaadelig Dybde. Hendes Blod iisnede, hun gjøs tilbage, men saae dog igjen derned, vilde derpaa løbe sin Vej, men kigede dog endnu engang derned — selv denne Skræk havde noget tiltrækkende for hende. Endelig rullede hun en stor Steen hen til Randen og lod den falde ned. En Tid lang var det stille, derpaa slog den med en vældig Bragen mod de fremragende Klipper,klang saa fra denne, saa fra hiin Side, i det den bestandigt rullede dybere ned med et sandt Tordenbrag; derpaa plumpede den dybt, dybt ned i Vandet — og alt var atter stille.

Dog varede denne Stilhed ikke længe. Det syntes

som om Nogen var bleven vakt i den frygtelige Afgrund. Der løb lidt efter lidt en Mumlen op af Hullet, som naar en Bisværms brummer. Det blev mere og mere lydeligt. Nu klang det som en Blanding af Stemmer af en fjern Mennekkemængde og tillige som en svag Larm af Baaben og Klang af Trompeter og Zinker, ret som om en Armee opmarscherede i Slagorden midt inde i Bjærgets Indvolde.

Nu vilde Barnet bort, fuldt af Angst og tilbage til det Sted, hvor det havde forladt sine Forældre og Lege søstre. Alle vare borte. Ilden var udslukket og dens sidste Røgsvirvler krusede sig i Maanefkinnet. Alle de fjernere Baal, der havde været antændte langs med Bjærget og paa Vegaen, vare ogsaa slukkede og alt syntes nedfjunktet i Roelighed. Sanchica kaldte paa sine Forældres og paa nogle Slægtningers Navne, men fik intet Svar. Hun løb ned ad Bjærget og hen ved Generalisets Have, lige til den Allee, der fører til Alhambra, hvor hun endelig satte sig paa en Bænk ved et lille Krat, for at puste en Smule. Klokkeren paa Bagttaarnet i Alhambra slog Tolv. Der herskede rundt omkring en dyb Rolighed, som om den hele Natur var indslumret; man hørde blot den sagte rislende Tone af en useet Strøm, der flød gjennem Krattet. Ogsaa hende selv dybsede Mattens Mildhed i Søvn, da der pludselig fra en vis Afstand skinnede hende noget Glindsende i Vinene, og hun til sin Forundring blev vaer et langt Tog af mauriske Krigere, der kom ned af Bjærget igjennem Alleerne. Nogle vare bevæbnede med Landser og Skjolde, Andre med Sabler og Stridsører og med polerede Pandfere, der glindsende i Maane-

finnet. Deres Heste vrindskede modigt og skummede ved Bidslerne; men deres Hovslag forarsagede ingen stærkere Lyd, end om de vare beslagne med Tilt, og Rytterne vare alle blege som Døden. Blandt dem reed en skøn Dame med en Krone paa Hovedet og det lange gule Haar gjen-nemflettet med Perler. Dækket paa hendes Ganger var af carmoisinrødt Fløiel med Guldbroderi, og naaede lige ned til Jorden; dog reed hun ganske trøstesløs, med Dinene hæstede paa Jorden.

Derpaa fulgde et Tog af kostbart klædte Høffolk i Klæder og Turbaner af forskjellige Farver; og blandt dem reed paa en melkehvid Ganger Kong Boabbil el Ebico, i en med Juveler bedækket Kongekaabe og med en af Diamanter straalende Krone. Den lille Sanchica kjendte ham paa hans gule Skjæg og paa Ligheden med et Portrait, som hun saa ofte havde seet i Billedgalleriet i Generalisfet. Hun saae fuld af Forundring og Forbauselse paa dette kongelige Tog, som det drog forbi under Træerne. Men endssjøndt hun vidsde, at disse blege og tause Krigere og Hefmænd ikke vare naturlige Menneſker, men blot Skyggebilleder, saae hun dog ganske dristigt paa dem; saadant Mod gav Talismanen, den lille Haand, som hun bar om Halsen, hende.

Da Toget var forbi, stod hun op og fulgde efter. — Det gik nu igjennem Domporten, der stod vidt aaben. De gamle invalide Skildvagter laae paa Steenbænkene i en dyb, og, som det syntes, fortryllet Søvn; og saaledes drog dette Tog af Spøgelser uden Larm, med flyvende Faner og i triumpherende Holding forbi dem. Sanchica vilde gaae endnu længere efter dem, men hun saae til sin

største Forundring i Jorden ved Bagttaarnet en Aabning, der førde ind under dette. Hun prøvede paa at trænge derind; da fandt hun raae, i Klippen udhuggede Trin, og en Hvælving oplyst af en Sølvlampe, der, i det den udbredte Lys, ogsaa duftede af den ypperligste Bellugt. Hun skreed altsaa modig frem og naaede tilsidst en stor, i det Indre af Klippen udhugget, i maurisk Stil prægtigt udpyntet og med Sølv- og Krystal-Lamper oplyst Hal. Her sad paa en Ottoman en gammel Mand i maurisk Dragt, med et hvidt Skjæg, der bestandigt nikkede frem og tilbage, saa at den lange, hvide Stav, som han ligeledes bar i Haanden, stedsse stod i Fare for at falde fra ham. Ikke langt derfra sad en skøn Dame i gammel-spansk Dragt, med en af Diamanter straalende Krone og med Haaret gjennemflettet med Perler, hun spillede yndigt paa en Luth af Sølv. Nu erindrede den lille Sanchica en Historie, som hun havde hørt gamle Folk i Alhambra fortælle om en gothisk Prindsesse, som en gammel maurisk Trolldmand holdt fangen midt inde i Bjærget, medens hun selv ved Musikkens Magt vuggede ham i en bestandig Tryllesøvn. Damen holdt forundret inde da hun saa en Dødelig i denne fortryllede Hal. „Er det St. Hans-Aften?“ — spurgde hun.

„Ja vist!“ svarede Sanchica.

„Da er Trolldommen løst for een Nat. Kom hid mit Barn! og vær ikke bange. Jeg er en Christen, som Du, skjøndt fængslet af Trolldom. Berør mine Lænker med den Talisman, der hænger ved Din Hals, og jeg er fri for denne Nat.“

I det hun taelde saaledes aabnede hun sit Klædebon

og vliisde en bred Guldring, der gik hende om Livet og en Guldfjæde, der fængslede hende til Gulvet. Barnet nølede intet Dieblif med at holde den lille Haand af Ugat til Guldringen, og i Diebliffet faldt Lænkerne til Jorden. Ved Klangens vaagnede den gamle Mand og begyndte at gnide sig i Dinene. Men Damen spillede strax igjen paa Luthen, og paa Stedet begyndte den Gamle igjen at sove ind og at niffe, og Staven vakkede i Haanden paa ham ligesom før. „Berør nu,“ — vedblev Damen, — „denne Stav med din Talisman af Ugat!“ — Barnet gjorde det, Staven sank af den gamle Mands Haand; og han selv faldt i en dyb Søvn om paa Ottomanen. Damen lagde nu ogsaa ganske sagte Sølvluthen hen, tæt ved Trolldmandens Hoved, og berørte dens Strænge tæt ved hans Dre. „O, Harmoniens mægtige Aand!“ — raabde hun derpaa, — „bliv ved at holde hans Sandser saaledes bundne indtil Dagen bryder frem! Følg mig nu mit Barn!“ — blev hun ved, — „og Du skal see Alhambra, som det var i sin Herligheds Dage, thi Du besidder en Talisman, der hæver enhver Fortryllelse.“ — Sanchia fulgte taus efter Damen. De gik nu igjen ud af Hulen indtil Bagttaarnet ved Domporten og derfra til plaza de los Algibes, eller Esplanaden indenfor Fæstningen. Denne var ganske opfyldt med mauriske Krigere til Hest og til Fods, som der stode afdeelte i Eskadroner og med flyvende Faner. Ved Portalet vare de kongelige Skildvagter at see, og hele Rækker af afrikanske Negere med dragne Sabler. Ingen taelde et Ord, og Sanchica fulgte uden Frygt sin Ledsfagerinde. Da hun traad ind i det kongelige Pallads, blev hendes For-

baufelse endnu større. Det klare Maanefkin oplyste alle Haller og Gaarde og Haver, næsten saaledes som om det var lys Dag, men fremviiste et ganske andet Syn, end det, hun ellers var vant til. Væggene i Værelserne vare ikke, som ellers, smudsige og forfaldne. Istedetfor med Spindelværv vare de nu behængte med kostbare Silketøier fra Damaskus, og Forgyldningerne og de malede Arabesker glindsede i deres oprindelige Pragt og Friskhed. Hallerne vare, istedetfor ellers tomme og nøgne, nu forsynede med Divaner og Ottomaner af de sjældneste Stoffer, broderede med Perler og besatte med de kostbareste Stene, og alle Båndspringene i Gaarde og Haver spillede.

Kjøkkenerne vare ogsaa igjen i den fuldkomneste Virksomhed. Kogte tillavede phantastiske Borde og stegde og kogde Skyggebilleder af Høns og andet Vildt. Tjenere iilde frem og tilbage med Solofade fulde af Lækkerbidskener og tillavede et prægtigt Gjæstebud. Løvegaarden var propfuld af Vaser, Hofæmbeds mænd og Alfaquier, ligesom i de gamle, mauriske Tider; og i den yderste Ende af Samme, i Domsalen sad Boabdil paa sin Throne, omgivet af sit Hof, og holdende sit Skyggescepter i sin Haand. Men uagtet al denne Menneffemængde og den tilsyneladende Trængsel, hørde man dog hverken en Stemme, eller et Fodtrin; intet afbrød Midnattens Taushed uden Båndspringenes Pladsken. Den lille Sanchia fulgte sin Førerinde i stum Forbauselse gjennem Paladset, indtil de kom til en Dør, der førte til de hvælvede Gange under det store Taarn Comares. Paa hver Side af denne sad en af Alabast udhugget Nympheskikkelse. Deres Hoveder vare vendte til Siden, og Deres Blikke vare

rettede paa det samme Punkt i Hvælvingen. Den fortryllede Dame stod her stille og vinkede ad Barnet at det skulde træde nærmere. „Her“ — sagde hun; — „ligger en stor Hemmelighed skjult, som jeg vil afløre Dig til Tak for din Trost og dit Mod. Disse tause Støtter bevogte en stor Skat, som en maurisk Konge skulde her i gamle Dage. Siig din Fader, at han maa bruge den med Forstand og for en Deel af den hver Dag lade læse Messer for min Befrielse fra denne ulyksalige Trolldom.“

Da Damen havde sagt disse Ord, forde hun Barnet videre ind i Lindarapas lille Have, der befinder sig nærvæd denne Hvælving med Billedstøtterne. Maanen sittede paa Bølgerne i det eensomme Bandspring midt i denne Have, og udgjød et mildt Lys paa Orange- og Citron-Træerne. Den skønne Dame afbrød en Myrthe-green og flettede den om Barnets Hoved. „Lad dette“ — sagde hun, — „være Dig et Minde om det, jeg har aabenbaret Dig og et Beviis paa at det er sandt. Min Time er nu kommen, — jeg maa igjen tilbage til den fortryllede Hal; følg ikke efter mig, Du kunde let komme til Ulykke — Lev vel! Tænk paa det jeg har sagt Dig, og lad læse Messer for min Forløsning.“ Som Damen sagde dette, traad hun ind paa en mørk Vej, der gaaer ind under Taarnet Comares, og var ikke mere at see.

Nu hørde man svagt en Hane gale i Hytterne i Darrodalen, nedenfor Alhambra, og over de østlige Bjerge begyndte der at vise sig en bleg Lysstrib. En sagte Vind hævede sig; det klang, som om tørre Blade raslede gennem Gaarde og Gange, og Der efter Der blev smækket i med en skingrende Klang.

Sanchica ilede tilbage til det Sted, hvor hun havde seet det besynderlige Syn af den phantastiske Skare; men Boabbil og hans Hof af Skyggebilleder vare forspundne. Maanen skinnede i de tomme Værelser og Gange, der igjen vare berøvede deres Glæds, besmudsede af Tiden og behængte med Spindelvæv. Slagermusene slagrede endnu om i Morgensfumringen og Trøerne kvækkede i Fiskedammet.

Nu ilde Sanchica ad en affidesliggende Trappe til de tarvelige Værelser; der vare beboede af hendes Familie. Døren stod som sædvanligt aaben, thi Lope Sanchez var for fattig, til at han behøvede Laas og Skaader. Hun sneeg sig sagte hen paa sit Straaleie, lagde Myrthebrandsen under sin Hovedpude og sov snart ind.

Om Morgenens fortalte hun sin Fader alt hvad der var mødt hende. Men Lope Sanchez behandlede det Hele som en Drøm og udlo det lettroende Barn. Han gik til sit sædvanlige Arbejde i Haven, men havde endnu ikke været der ret længe, førend hans lille Datter kom løbende ganske forpustet — „Fader! Fader!“ — raabde hun ganske aandesløs; — „see, her er Myrthebrandsen, som den smukke Dame selv vandt mig om Hovedet.“

Lope Sanchez betragtede Brandsen med Forbauselse, thi Grenen var af det rene Guld og hvert Blad en glindsende Smaragd. Da han ikke var ret vant til Edelstene, kjendte han vel ikke Brandsens sande Værdi, men han saae dog tilstrækkeligt deraf, at dette var noget Væsentligere, end det Stof, hvøraf de sædvanlige Drømme ere vævede, og at Barnet i ethvert Tilfælde ikke havde drømt uden Hensigt. Hans første Sorg var, at paa-

lægge sin Datter den dybeste Taushed. Dog kunde han være rolig i denne Henseende, thi hun var langt mere taus, end hendes Alder og Kjon i Almindelighed bragde det med sig. Derpaa gik han til Hvælvingen, hvor begge Alabastnympherne stod. Han bemærkede, at de vendte Hovederne bort fra Portalet og at begge saae paa det samme Punkt i det Indre af Bærelset. Lope Sanchez kunde ikke noksom beundre denne høist findrige Indretning til at holde en Hemmelighed skjult. Nu trak han fra Billedstøtternes Dine en Linie til det Punkt, hvorpaa de saae, gjorde et Mærke i Muren og gik sin Vej.

Men hvert Minut spogede nu tusinde Sorger i Lope Sanchez Hoved. Han kunde ikke bare sig for bestandigt at lure i en vis Afstand fra begge Støtterne, og fik Krampe, naar han tænkte paa at denne gyldne Hemmelighed kunde blive forraadt. Ethvert Godtrin, der nærmede sig til Stedet, fik ham til at sittre. Han vilde give, Gud veed hvormedet, til at han havde kunnet dreie Hovederne af begge Billedstøtterne til Siden, og betænke slet ikke, at de nu allerede havde staaet nogle hundrede Aar i den selvsamme Retning, uden at nogen havde lagt Mærke dertil.

„Gid Pokker have dem!“ — sagde han ved sig selv; — De vil tilsidst røbe Alt! Men har da ogsaa noget Menneffe hørt, at man har forvaret en Skat paa den Maade!“ — Naar han nu hørde Nogen nærme sig, sneeg han sig bort, som om hans blotte Luren i Nærheden af Stedet kunde vække Mistanke. Men derpaa vendte han igjen meget forsigtigt tilbage, og saae sig allerede langt borte om, for at see om alting ogsaa var sikkert; men

han blev strax ærgerlig igjen, saasnart han fik Die paa Støtterne. „Der staae de“ — sagde han ved sig selv, — og stirre, og stirre, og stirre just derhen, hvor de ikke skulde. Det er dog fordømt! De ere netop ligesom alle Andre af deres Røn; har de ingen Tunge at sladdre med, saa gjøre de det dog med Dinene.”

Endelig nærmede til hans store Beroligelse denne angstfulde Dag sig til sin Ende. Men han hørde ingen Lyd af Godtrin meer i Alhambras gjentonnende Haller; den sidste Fremmede skreed over Dørtærskelen; den store Port blev lukket og laaset, og Flagermusen, og Frøen og den tudende Ugle begyndte lidt efter lidt at røgte deres natlige Kald i det eensomme Palads.

Lope Sanchez ventede endnu til det var blevet rigtig mørkt, førend han vovede sig med sin Datter til Nymphernes Hal. Han fandt dem stirre, ligesaa taus og forstandige som før, paa det hemmelighedsfulde Gjemmested. „Dersom I tillader det, skjønne Damer,” — tænkte Lope Sanchez, da han gik hen mellem dem, — „vil jeg nu befrie Eder fra den Byrde, der i to til tre Aarhundreder maa have hvilet tungt paa Eders Hjerter.” Han begyndte nu at arbejde paa det Sted i Muren, som han havde sat Mærket ved, og det varede ikke længe, førend han stødte paa en skjult Abning, i hvilke der stod to store Krukker af Porcelain. Han prøvede paa at løfte dem ud, men de vare ubevægelig, indtil hans lille Datters Haand havde berørt dem. Ved hendes Hjælp bragte han dem ud af Nischen, hvori de stod, og saae til sin store Glæde, at de vare fyldte med mauriske Guldstykker, Juveler og andre kostbare Stene. Endnu førend Dagen

brød frem fik han dem bragte til sit Værelse, og lod nu begge Billedstøtterne stirre paa den tomme Bæg.

Lope Sanchez var paa denne Maade pludseligt bleven til en rig Mand; men Rigdommen styrtede ham ogsaa som sædvanligt i et Hav af Sorger, af hvilke han hidindtil ikke havde vidst det mindste. Hvorledes skulde han nu paa en sikker Maade bringe sin Rigdom bort? Hvorledes skulde han blot begynde at nyde den, udeh at vække Mistanke? Nu faldt det ham ogsaa for første Gang i hans Liv ind at være bange for Røvere. Han betragtede med Skræk Usikkerheden ved hans Bolig, og begyndte at tilspærre Døre og Vinduer. Men uagtet alle disse Foranstaltninger, kunde han dog ikke sove roligt. Hans sædvanlige Munterhed var forbi; han havde intet Spøg, ingen Viser mere for sine Naboer; kort sagt, han blev den elendigste Skabning i hele Alhambra. Hans gamle Kammerater saae denne Forandring, beklagede ham hjerteligt, og begyndte at trække sig tilbage fra ham, da de troede, at han var kommen saa dybt i Armød, at de stode Fare for, at han skulde henvende sig til dem om noget. Ingen af dem Alle faldt det i mindste Maade ind, at hans eneste Ulykke var Rigdom.

Lope Sanchez' Kone delte hans Angst, men søgte at trøste sig paa en aandelig Maade. Vi burde allerede have omtalt, at, da Lope var en temmelig ubesindig og letsindig lille Mand, havde hans Kone den Bane i alle vigtige Anliggender at søge Raad og Hjælp hos sin Skrivtefader Pater Simon, en undersætsig, bredskuldret, blaa-skægget, tnhovedet Broder i et nærliggende Franciscaner-kloster, der var aandelig Raadgiver og Trøster hos mere

end Halvdelen af de brave Qvinder i Omegnen. Iøvrigt stod han ogsaa i stor Agtelse hos adskillige Søstreskaber af Nonner, der belønnede hans aandelige Tjenester med hyppige Foræringer af saadanne Lækkerbidstener og Slikkerier, som man tillaver i Klostrene, f. Ex. lække Syltetøier, søde Døebakker og Glasfer med kryddrede Hjertestyrkninger, der gave underfulde Kræfter efter Fasten og Naagen.

Pater Simon trivedes synligt i Udvøvelsen af sit Kald. Hans fede Hud glindsede i Soelskinnet, naar han en hed Sommerdag vraltrede op ad Høien, hvorpaa Alhambra laa. Men uagtet hans glatte Udortes, viisde dog Knudestrikken om hans Liv Strængheden af hans Selvdisciplin. Folk tog Hatten af for ham, som for et Monster paa Fromhed, og selv Hundene lugtede Duften af hans Hellighed, der strømmede ud af hans Klæder, og tudede ad ham, naar han gik forbi Hytterne.

Saadan en Mand var Pater Simon, den aandelige Raadgiver hos Lope Sanchez fortræffelige Ugtefælle, og da Skrivtefaderen i Spanien er den huuslige Fortrolige hos alle Qvinder af de lavere Klasser, blev Historien om den skjulte Skat ham snart meddeelt i den største Fortrolighed.

Pateren opspærrede Næse og Mund og korsede sig et Dussin Gange, da han hørde dette. Men derpaa sagde han efter en kort Tausshed: „O Du, min Sjæls Datter! Du maa vide at din Mand har begaaet en dobbelt Synd — en imod Staten og en imod Kirken. Da den Skat, som han paa denne Maade har tilegnet sig, er bleven funden i de kongelige Besiddelser, tilhører den

følgelig Kronen; men da den bestaaer af de Bantroendes Guds, og altsaa er revet ud af Satans Kløer, tilhører den igjen egentlig Kirken. Dog kan Sagen endn ret godt blive jævnet. Bring mig engang Myrthebrandse hid."

Da den gode Pater saae denne, funklede hans Dine mere end nøgensinde før af Forundring over Smaragdernes Størrelse og Skjønhed. „Denne her" — sagde han, — „maa som den første Frugt af denne Opdagelse, anvendes til et fromt Brug. Jeg vil ophænge Brandsen i vort Kapelle, som en Dffergave, som I har bragt den hellige Francisus, og bede hele Natten med Inderlighed, at han vil lade eders Mand forblive i rolig Besiddelse af denne Formue."

Den gode Kone var henrykt over, at hun for en saa ringe Priis kunde slutte Fred med Himmelen, og Pateren gif, efterat han havde stukket Brandsen ind under sin Kappe, med fromme Skridt tilbage til sit Kloster.

Da Lope Sanchez kom hjem, fortalte Konen ham hvad der var foregaaet. Han blev overordentlig vred derover, thi han besad slet intet af sin Kones Fromhed, og Paterens huuslige Besøg havde længe i Løndom været ham imod. „Kone!" — sagde han altsaa, — „Hvad har Du gjort! Du har ved din Sladder bragt alt i Fare."

„Hvad?" skreeg den gode Kone, — „Skal jeg da ikke lette min Samvittighed for min Skrivtefader?"

„Nei, siger jeg! Bekjender dine Synder, saa tit Du vil; men dette Skattegrav ei, det er blot min Synd, og min Samvittighed er ikke i mindste Maade bebyrdet dermed."

Dog Klager kunde ikke hjælpe noget; Hemmeligheden

var nu engang forraadt, og kunde, som Vand udgydet paa Sand, ikke mere vende tilbage. Det eneste Haab var, at Pateren skulde være taus.

Den næste Dag, da Lope Sanchez var fraværende, bankede det sagte paa Døren og Pater Simon traad ind med en blid og ærbar Mine.

„Datter!“ — sagde han, — „jeg har bedet indstændigt til den hellige Franciscus og han har hørt min Bøn. Midt om Natten vilde Helgenen sig for mig i en Drom, men med et forbittret Ansyn. Hvorfor, sagde han, beder Du til mig om at tilvende Andre denne de Bantroendes Skat, naar Du betragter mit Kapels Armod? Gaa til Lope Sanchez's Huus, begjær i mit Navn en Deel af det mauriske Guld til to Ugeftager for mit Hoialter og lad ham besidde det Dvrige i Fred.“

Da den gode Kone hørde om dette Syn, forfede hun sig med Grefrygt, gik til det hemmelige Sted, hvor Lope havde skjult sin Skat, fyldte to store Læderpunge med mauriske Guldstykker og gav Pateren dem. Den fromme Munk forlenede hende derfor med saa mange Belsig- nelser, at hendes sidste Efterkommere vilde have haft nok af dem, dersom de vare blevne udbetaelte af Himmelen, smuttede afsted med Pengene i de vide Ormer, foldede andægtigt Hænderne over Brystet og gik bort med en Mine fuld af ydmyg Taknemmelighed.

Da Lope Sanchez hørde om denne nye Foræring til Kirken, var han nær ved at miste Forstanden. „O, jeg ulykkelige Mand!“ — raabde han; — „hvad skal der blive af mig? Jeg bliver formelig bestjaalen! Jeg bliver ruineret, bliver bragt til Bettelstaven!“

Kun med stor Nøie lykkedes det hans Kone at berolige ham, i det hun førde ham den umaadelige Formue til Gemyt, som han endnu havde tilbage, og hvor forstandigt det dog var af den hellige Franciscus at lade sig nøie med saa lille en Deel.

Ulykkeligviis havde Pater Simon at sørge for en Mængde fattige Slægtninger, nogle Dusin tykke, firskaarne forældreløse og forladte Hitebørn, som han havde antaget sig. Han gjentog derfor hver Dag sine Besøg med Bønner i den hellige Dominikus's, den hellige Andreas's og den hellige Jakobs Navn, indtil den arme Lope blev bragt til Fortvivelse og indsaae, at hvis han ikke gik af Veien for den hellige Pater, vilde han blive nødt til at tilkjøbe sig Fred af enhver Helgen i Kalenderen. Derfor besluttede han at indpakke det han endnu havde tilbage og at stjæle sig hemmeligt bort om Natten, for at begive sig til en anden Deel af Kongeriget.

Guld af denne Plan kjøbde han et dygtigt Muulæsel og bandt det i en mørk Hvælving under Taarnet med de syv Stokværk, just der, hvorfra Belludo, eller den fortryllede Hest uden Hoved, kommer ved Midnatstid, og, forfulgt af et Robbel Helvedhunde, skal sprænge igjennem Gaderne i Granada. Lope Sanchez satte kun liden Tro til denne Historie, men benyttede sig nu af den almindelige Frygt, da han vel vidste, at ingen saa let vilde snige sig ind i Spøgelsehestens underjordiske Stald. Sen paa Dagen sendte han sin Familie bort med den Befaling, at den skulde bie paa ham i en fjærntliggende By i Vegaen. Som nu Natten brød frem, bragde han sin Skat ned i Hvælvingen under Taarnet og efterat han havde

læstet sit Muulæsel, brev han det, forsigtigt ned ad den mørke Bei.

Den ærlige Lope havde truffet sine Forholdsregler paa det hemmeligste og ikke betroet Andre, end sin elskede trofaste Kone dem. Men ved en eller anden viunderlig Aabenbaring vare de dog ogsaa blevne Pater Simon bekendte. Den ivrige Pater saae nu disse vantroende Skatte i Færd med for evigt at unddrages ham, og han besluttede derfor at gjøre endnu et Greb i dem til Bedste for Kirken og den hellige Franciscus. Men saasnart Klokkerne havde aflydt til Sjælemessen, og alt var roligt i Alhambra, sneeg han sig ud af sit Kloster, hen til Domsporten og skjulde sig under de Rosen- og Laurbærbuske, der indfattede Hovedopgangen til Fæstningen. Her blev han og talde Timerne, eftersom de slog paa Bagttaarnet, og lyttede paa Uglernes hule Tuden og den fjerne Gjøen af Hundene i Zigeunerhulerne.

Endelig hørde han Hovslag og opdagede gjennem Mørket af de overhængende Træer et Muulæsel, der kom ned ad Beien. Den kjække Pater kildrede Tanken om den Streg, som han nu havde i Sinde at spille den stakfæls Lope.

Han opkastede omhyggeligt Enden af sin Kappe og ventede, som en Kat paa Musen, indtil hans Bytte var ligeover for ham; derpaa sprang han pludseligt ud af sit Skjul under Bladene, lagde den ene Haand paa Halsen af Dyret og den anden paa Sadlen, gav sig et Sving, der ikke vilde have gjort den erfarneste Beriber nogen Skam, og sad nu fuldkommen fast paa Dyret. „Ha! Ha!“ raabde nu den kjække Pater; „nu ville vi see, hvem

der bedst forstaaet Spillet." — Men neppe havde han sagt dette, førend Dyret begyndte at steile og flaae ud, og derpaa rendte i Galop ned af Høien. Pateren forsøgte, at berolige det, men forgjæves. Det sprang fra Klippe til Klippe, fra Busk til Busk; Paterens Kappe blev revet i Laster og flagrede i Vinden; hans kronragede Hoved fik manget haardt Stød af Trærnes Grene, og mången Rivt af Tornebuskene. For endnu at formere hans Skræk og Nød, begyndte en Flok af syv Hunde at forfølge ham lige i Hælene under lydelig Gisen, og han bemærkede for sildigt, at han virkelig reed paa den frygtelige — Belludo.

Saaledes gik det fremad efter det gamle Ordsprog: „Løb Djævel, Løb Pater!“ ned ad Hovedveien, hen over den nye Plads, langs med Zacatin, rundt omkring Vivarambla — aldrig har endnu en Jæger og en Hund gjort et mere rasende Løb eller en saadan Hovedes Larm. Forgjæves anraabde Pateren alle Helgener i Almanakken og den hellige Jomfru ovenikjøbet; saa ofte han nævnede et saadant Navn, var det, som om han paa ny havde jaget Dyret Sporerne i Siden og Belludo gjorde med det samme et Spring saa høit som et Huus. Hele Natten igjennem blev den ulukkelige Pater Simon jaget frem og tilbage imod sin Villie, indtil ethvert Been i hans Legeme var saa sønderknuset, at han ingen sund Plet havde mere paa sig. Endelig gav et Hanegal Signalet til den frembrydende Dag. Ved denne Lyd vendte Hesten sig pludseligt og sprængte tilbage til Taarnet. Saaledes gik det da endnu engang gjennem Vivarambla, Zacatin, den nye Plads op ad Veien til Bandspringet; de syv Hunde gjædede og tudede og sprang op ad Hesten og

snappede efter den forfkrækkede Paters Hæle. Nu viisde den første lyse Stribe sig i Østen, og de naaede Taarnet; her steilede Spøgelfet endnu engang ganske forfærdeligt, lod Pateren støde en Kulbytte i Luften, styrtede tilligemed Helvedhundene ind i den mørke Hvælving, og paa den meest bedøvende Larm fulgde den dybeste Taushed.

Har man nogensinde hørt at en saa djævelst Streg blev spillet en saa hellig Munk? En Bonde, der tidligt om Morgenen gik til sit Arbejde, fandt den ulykkelige Pater Simon liggende under et Figentræ ved Foden af Taarnet, men saa forslaaet og forheret, at han hverken kunde tale eller røre sig. Man bragde ham omhyggeligt og forsigtigt i hans Celle, og det heed, at han var bleven overfaldet og mishandlet af Røvere. Nogle Dage gik hen, førend han igjen fik Brugen af sine Lemmer. I denne Mellemtid trøstede han sig med den Tanke, at han, skjøndt Muulæslet med dets Skatte var undgaaet ham, dog allerede havde erhvervet sig nogle kostelige Prover af det vantroende Bytte. Hans første Sorg, da han igjen fik Brugen af sine Lemmer, var, at see efter under sin Hualmsæk, hvor han havde skjult Myrtegreenen og Læderpungene med Guldet, som han havde fralokket Moer Lopes Fromhed. Men hvor stor var ikke hans Smerte, da han vel fandt en Krands, men kun en visnet Myrtegreen, og Læderpungene fyldte med Sand og Flintestene!

Dog var Pater Simon, uagtet hans Uergrelse, saa klog, at han holdt Mund, thi havde han robet Hemmeligheden, havde han udsat sig for Pøbelens Latter og ovenikjøbet paadraget sig Straf af sine Foresatte. Først

mange Aar efter aabenbarede han paa sin Sotteseng sin Skrivtefader det natlige Ridt paa Belludo.

Om Sanchez hørde man længe efter hans Forsvinden fra Alhambra intet mere. Han blev endnu bestandigt i Folks Minde som en lystig Juhl, endskjøndt man af den Tungsindeghed og Ungstlighed, man havde bemærket hos ham kort før hans hemmelige Forsvinden, havde villet bemærke, at Armod og Kummer havde forledt ham til et ulykkelig Skridt. Flere Aar efter blev engang en af hans forrige Kammerater, en Invalid, der just var i Malaga, kjørt omkuld af en Vogn med sex Heste for. Vognen holdt stille; en gammel, prægtigt klædt Herre med Haarpung og Kaarde steg ud, for at staae den stakkels Invalid bi. Men hvor stor var ikke dennes Forbauselse, da han i den fornemme Herre gjenkjendte sin gamle Ven Lope Sanchez, der just havde givet sin Datter Sanchica med en af de første Grander i Landet.

I Vognen sad det hele Brudefølge. Han sagde der Donna Sanchez, nu saa trind som en Tønde, og smykket med Fjere og Juveler, Perlehalsbaand og Armbaand med Diamanter, samt Ringe paa hver Finger, kort sagt, saa prægtigt klædt, at man ikke havde seet Mage siden Dronningen af Sabas Løber. Den lille Sanchica var nu ogsaa en voren Pige, som man efter hendes Ynde og Skønhed at dømme, kunde holde for en Hertuginde, om ikke endogsaa for en Prindsesse. Ved Siden af hende sad Brudgommen — en udlevet, tyndbenet, lille Mandsling; dog beviisde dette ret tydeligt, at han var af ægte, gammelt Blod, da en legitim spansk Grande sjeldent er over tre Fod høj. Givtermaalet havde isvrigt Mama stiftet.

Den ærlige Lope's Hjerter var ikke bleven fordærvet ved Rigdom. Han beholdt sin gamle Kammerat i flere Dage hos sig, bevertede ham som en Konge, tog ham med paa Komædie og til Tyrefægtning, og sendte ham endelig tilbage med en tung Pengepung for sig og en Anden, som han skulde uddøle blandt hans gamle Kammerater i Alhambra.

Lope sagde i Almindelighed, at han havde arvet en rig Broder i Amerika, der havde efterladt ham Kobberminer, men de kloge Gladdersøstre i Alhambra bleve derved, at hans Rigdom skrev sig derfra, at han havde opdaget den af de to Marmornympher i Alhambra bevogtede Hemmelighed. Man har ogsaa bemærket at disse to saa tause Billedstøtter endnu meget betydningsfuldt rette deres Blik paa det samme Sted i Muren, hvorfor Nogle ogsaa troe, at der endnu er en Skat skjult der, der vel kunde fortjene en dristig Reisendes Opmærksomhed; endskiøndt Andre, og især gamle, qvindelige Besøgere betragte dem med stor Velbehag som blivende Mindesmærker om den Kjendsgjerning, at Qvinder ogsaa kunne bevare en Hemmelighed.

Muhammed Abu Alahmar, Grunderen af Alhambra.

Da jeg har dvælet saa længe ved de viunderlige Sagn som Alhambra, synes det at være Pligt for mig at meddele Læseren noget af dets sande Historie, eller meget mere af hine pragtelskende Tyrsters, der grundede og fuldendte det, og hvem Verden har at takke for et saa skjønt og romantisk østerlandsk Mindesmærke. For at komme til disse Kjendsgjærninger, steg jeg ud af Fantasiens og Fablens Gebeet, hvor enhver Ting saa let antager indbildte Farver, og fortsatte mine Grandforskninger i det gamle Jesuitbibliotheks støvede Bind. Dette fordom saa høitpriiste Rustkammer for Lærdom, er nu kun en Skygge af hvad det før var, da de Franske, den Tid de vare Herrer over Granada, berøvede det dets Haandskrivter og sjældneste Bøger. Dog indeholder det endnu blandt mange tykke Bind polemiske Skrivter af Jesuiter, adskillige interessante Afhandlinger om spansk Literatur og især en Mængde af hine forældede, støvede, i Pergament indbundne Krøniker, som jeg ærer saa høit.

I dette gamle Bibliothek har jeg uforstyrret tilbragt mange behagelige, rolige Timer paa literairt Fribytteri, thi Nøglerne til Dørrerne og Bogskabene havde man været saa artig at betro mig, og man lod mig alene der for

at jeg kunde rode om efter Behag — en i disse Lærdommens Helligdomme meget sjelden Begunstigelse. Ved disse Besøg samlede jeg følgende Bemærkninger angaaende de ovennævnte historiske Characterer.

Maurerne i Granada ansaae Alhambra for et Underværk af Kunst, og havde et Sagn, at den Konge, der grundede det, havde drevet Trolddom, eller i det mindste været erfaren i Alchymi, hvorved han havde skaffet sig de uhyre Pengesummer, der vare blevene anvendte paa dets Bygning. Et flygtigt Blik paa hans Regjering vil strax vise den sande Hemmelighed ved hans Rigdom.

Monarkens Navn, der endnu staaer skrevet paa Bæggene i nogle Værelser i Alhambra, var Abu Abdallah, d. e. Abdallahs Fader, men i den mauriske Historie er han mere bekendt under Navnet Muhamed Abu Mahmar, eller Muhamed Mahmars Søn, eller ogsaa ligesvem for Korthedens Skyld, Abu Mahmar.

Han var født i Arjona i Aaret af Hedschra 591 og efter den christelige Tidsregning i Aaret 1195, af en ædel Familie Beni Nasar, d. e. Nasars Børn, og hans Forældre havde ingen Omkostninger sparet, for at gjøre ham skikket til den høie Bestemmelse, hvortil Familiens Formue og Anseelse hævede ham. Sarazenerne i Spanien vare forlængst meget langt frem i Dannelsen, enhver fortrinlig Stad var et Sæde for Lærdom og Kunster, saa at man let kunde have de dneligste Lærere for en ung Mand af Stand og Formue. Da Abu Mahmar havde naaet den modnere Alder, blev han udnævnt til Alcaide eller Gouverneur i Arjona og Jaen, og erhvervede sig ved sin Mildhed og Retfærdighed Folkets Hengivenhed. Nogle

Nar efter adsplittedes, efter Abu Huds Død, Maurernes Magt. Spanien var deelt i flere Factioner og mange Stæder erklærede sig for Muhamed Abu Allahmar. Da han var af et levende Gemyt og fuld af Ergjærighed, greb han denne Leilighed, gjorde en Reise gjennem Landet, og blev overalt modtaget med Jubel. I Aaret 1238 kom han til Granada under Mængdens entusiastiske Fynderaab. Han blev med den almindeligste Hentykkelse udraabt til Konge, og stod snart i Spidsen for Muselmændene i Spanien, som den første af den berømte Stamme Beni Nasar, der sad paa Thronen. Hans Regjering erhvervede ham hans Undersaaters Betsignelse. Han overdrog Befalingen over adskillige Stæder til saadanne Mænd, som havde udmærket sig ved Mod og Klogskab, og som syntes at være Folket meest behagelige. Han oprettede etaarvaagent Politi og foreskrev strænge Regler for Retfærdighedens Haandhævelse. De Fattige og Betrængte kunde stedse og let faae ham i Tale, og han sørgede personligt for at de fik Hjælp og Understøttelse. For Blinde, Bedagede, Syge og Alle, der ikke mere kunde arbejde, oprettede han Hospitaller og besøgte disse ofte, ikke paa fastsatte Dage med Pomp og Formelighed, saa at man havde Tid til i Forveien at bringe Alt i Orden og skjule Misbrugene, men uventet og pludseligt, hvorved han da med egne Dine og ved nøiagtig Efterforskning blev underrettet om, hvorledes de Syge bleve behandlede, og hvorledes de opførte sig, som han havde betroet Bestyrrelsen. Han stiftede Skoler og Kollegier, som han ligeledes besøgte, for personligt at vaage over Ungdommens Underviisning. — Han indrettede Slagterboder og offentlige Bagerovne, for

at Folket kunde blive forsynet med sunde Levnedsmidler til billige, regelmæssige Priser. Han lod lede rige Vandmasser ind i Staden, lod bygge Bade og Vandspring, og Vandledninger og Kanalet, for at vande og befugte Vegaen. Paa denne Maade herskede Velstand og Overflodighed i denne skønne Stad; dens Torve vrimlede af Handlende, og dens Varehuse vare fyldte med Overdaadighedsartikler og Kjøbmandsgods fra enhver Himmelegn, fra ethvert Land.

Medens Muhamed Abu Alahmar regjerede sine skønne Besiddelser saa viist og lykkeligt, blev han pludseligt truet med Krigens Rædsler. De Christne benyttede den Tid den musselmandske Magts Forsald, og vandt deres forrige Lande snart igjen. Jakob, Erobreren, havde underkastet sig hele Valencia, og Ferdinand den Hellige forde sine seierrige Skarer til Andalusien. Saaledes beleirede han da ogsaa Staden Jaen, og svor, at han ikke vilde drage bort fra den, førend den var i hans Hænder. Muhamed Abu Alahmar føelde vel, at hans Kræfter ikke vare tilstrækkelige til at føre Krig med Castiliens mægtige Behersker. Han fattede derfor en pludselig Beslutning, begav sig selv til den christelige Keiser og traad ganske uventet frem for Kong Ferdinand. „Du seer i mig,” — sagde han, — „Muhamed, Konge af Granada, jeg sætter Lid til Din Rettskaffenhed, og begiver mig selv under Din Beskyttelse. Tag alt hvad jeg besidder og antag mig som Din Vasal.” — Som han sagde, dette knælede han ned, og kyssede til Tegn paa Underkastelse Kongens Haand.

Kong Ferdinand blev rørt ved dette Beviis paa tilbidsfuld Tro, og besluttede, ikke at lade sig overtræffe i

Edelmodighed. Han løftede sin forrige Medbeiler op, omfavnede ham som Ven, antog vel ikke de Besiddelser han tilbød ham, men ham selv som Vasal, og overlod ham Herredømmet over hans Stater, under den Betingelse, at han skulde betale en aarlig Skat, træde ind under Cortes, som en af hans Riges Edle, og stille et vist Antal Ryttere i Krigstilfælde.

Ikke længe derefter blev Muhamed opfordret til at staae Ferdinand bi ved den berømte Beleiring af Sevilla. Den mauriske Konge drog ud af Granada med fem hundrede udvalgte Ryttere, der bedre end nogen Anden i Verden forstode at tumle en Hest og at føre en Landse. — Men dog var det et sørgeligt og ydmygende Krigstog, thi de skulde drage Sværdet mod deres Troesforvandte.

Muhamed erhvervede sig i dette berømte Felttog en smertelig Berømmelse for sin Tapperhed, men sandt Gre ved den Mennefskelighed, hvormed han fik Ferdinand til at føre Keigen. Da den berømte Stad Sevilla i Aaret 1248 havde overgivet sig til den castilianiske Monark, vendte Muhamed sorrigsfuld og fuld af Bekymringer tilbage til sine Stater. Han saae det overhængende Onde, der truede Muselmændenes Sag, og betjende sig af de Udraab som han sædvanligt pleiede at bruge i angstfulde og urolige Dieblikke: „Hvor elendigt og indskrænket var ikke vort Liv, dersom vort Haab ikke var saa vidt og omfattende!“ (Que angoste y miserable seria nuestra vida, sino fuera tan dilatada y espasiosa nuestra esperanza!)

Da den sørgmodige Erobrer nærmede sig til sit elskede Granada, ilede Folket ud med utaalmelig Glæde ved at see ham; thi det elskede ham som en Belgjører.

Det havde opreist Triumphbuer til Ære for hans Krigsbedrivter, og, hvor han kom forbi, blev han hilset med det Udraab: El ghalib eller Erobreren. Muhamed ryfste paa Hovedet, da han hørde dette Tilnavn. Wa la ghalib il Ala! raabde han. (Der gives ingen Erobrer uden Gud.) Fra denne Dag beholdt han dette Udraab som sit Mundheld. Han lod det skrive paa en Iværstribes over sit Skjold, og det har stedse været hans Efterkommeres Tankesprog.

Muhamed havde tilkjøbt sig Freden ved at bøie sig under det christelige Nag, men han vidske vel, at denne hverken kunde være sikker eller varig, hvor Bestanddelene vare saa ulige og Bevæggrundene til Fjendtligheder saa gamle og dybtindgroede. Han handlede derfor efter den gamle Grundsætning: „Man bør væbne sig i Fred og holde sig varm om Sommeren,“ og benyttede den Fred han nød til at befæste sine Besiddelser, fylde sine Løihuse og befordre alle nyttige Kunster, der kunde grundfæste et Riges Velstand og sande Magt. Han gav de bedste Kunstnere Belønninger og Forrettigheder, forbedrede Hesteavl, opmuntrede Landbruget og foretog Jordens naturlige Frugtbarhed, ved sin Understøttelse, saa at man høstede det Dobbelte, hvorved han gjorde de meest fortryllende Dale i sit Rige til sande Blomsterhaver. Han understøttede ogsaa Silkeavl og dens Forarbeidelse, indtil Bæverstolene i Granada endogsaa overgik dem i Syrien i Fjinheden og Skjønheden af deres Frembringelser. Han gav ogsaa Anledning til, at Guld- og Sølv-Miner, saavel som de andre Miner, der fandtes i Bjærgene i hans Stater, bleve flittigt bearbejdede og han var den første

Konge i Granada, der slog Guld- og Sølv-Mønter med sit Navn, hvorved han bar megen Omsorg for at de bleve godt prægede.

Paa denne Tid var det, henimod Midten af det trettende Aarhundrede og just efter hans Tilbagekomst fra Sevillas Erobring, at han begyndte at bygge den prægtige Borg Alhambra. Han forestod i egen Person Bygningen, blandede sig ofte mellem Kunstnerne og Haandværkerne og ledede deres Arbeider.

Skjøndt han var saa pragtfuld i sine Værker, og saa stor i sine Foretagender, var han dog simpel i Henseende til sin Person og maadeholden i sine Fornøielser. Hans Paaklædning var ikke uden al Glæds, men dog igjen saa simpel, at han ikke adskilde sig fra sine Underfaater. Hans Harem talde kun nogle saa Skjønheder, og selv disse besøgte han kun sjældent, skjøndt de bleve underholdte med stor Pragt.

Hans Koner vare Døttre af de fornemste Adelsmænd, og han behandlede dem som sine Veninder og forstandige Rødsagerinder i Livet; ja, hvad der var endnu mere, han bragde det dertil, at de endogsaa levede som Veninder indbyrdes. En stor Deel af sin Tid tilbragde han i sine haver, især i den ved Alhambra, som han havde beriget med de sjældneste Planter og de skønneste, meest vellugtende Blomster. Her var det hans Glæde at læse historiske Værker eller lade sig forelæse dem, og mangen Gang beskæftigede han sig i sine ledige Timer med selv at undervise sine tre Sønner, som han havde givet de dydigste, dueligste Lærere.

Da han frivilligt og aabenbart var blevet Gerdi-

nands Vasal, holdt han ogsaa bestandigt fast ved sit Ord, og gav denne Fyrste mange Beviser paa sin Hengivenhed og Trofskab. Da denne berømte Monark i Aaret 1254 døde i Sevilla, sendte Muhamed Abu Alahmar en Gesandt til hans Efterfølger Alonzo X, og med denne et anseeligt Følge af hundrede mauriske Riddere af første Rang, der, hver med en brændende Fakkell i Haanden, stode omkring Baaren, medens Begravelsesshøitideligheden foregik. Dette høie Beviis paa Agtelse blev gjentaget af den musselmanndske Monark, saa længe han levede, paa Marsdagen, da Kong Ferdinand den Hellige døde. Hvergang drog da hundrede mauriske Riddere fra Granada til Sevilla og stillede sig med brændende Fakker i Hænderne midt i den prægtige Kathedralkirke omkring den Dødes Gravminde.

Muhamed Abu Alahmar beholdt sine Lands- og Legems-Kræfter indtil i en høi Alder. I sit ni og halvfjerdsindstyvende Aar drog han endnu, ledsaget af Rjæren af sit Riddereskab, til Hest i Felten for at tilbagedrive et Indfald i sit Gebeet. Da Armeen drog ud af Granada, brød en af de fornemste Adalider, eller Anførere, der reed i Fortroppen, ved et Tilfælde sin Landse paa Porthvælvingen. Kongens Raadgivere holdt dette for et ondt Tegn, og anraabde ham, fulde af Forfærdelse, om at vende tilbage igjen. Men deres Bønner vare forgjæves. Kongen vedblev sit Forehavende, og samme Dags Middag gik Forvarflet, som Krønikeskriverne paastaar, desværre allerede i Opfyldelse. Et pludseligt Ildebefindende overfaldt Monarken og han var nær ved at falde af Hesten. Man lagde ham paa en Baare og bragde ham

tilbage til Granada; hans Ildebesindende tiltog i den Grad, at han saae sig nødt til, at lade sit Telt opslaae i Begaen. Hans Læger vare fulde af Forsærdelse, da de ikke vidsde, hvad for Midler de skulde anvende. Saaledes døde han da efter nogle faae Timers Forløb af Blodbrækning og i hæftige Krampetræknings. Den kastilian-ske Prinds, Don Philipp, Broder til Alonzo X, stod ved hans Side, da han døde. Hans Legeme blev balsameret, lagt i en Sølvkiste og bisat i Alhambra, i en Gravhvælving af kosteligt Marmor, under hans Undersaatters oprigtige Klager, der begræd ham som en Fader.

Denne var den oplyste, patriotiske Fyrste, der grundede Alhambra; hans Navn er endnu indgravet mellem Borgens skønneste og behageligste Sæter, og hans Minde gjenkalder de meest ophøiede Erindringer hos dem, der betræde dette forfaldne Sted, der vidner om hans Pragt og Hæder. Skjøndt hans Foretagender vare vidtudsæende og hans Udgifter umaadelige, var hans Skatkammer dog bestandigt fuldt, og denne tilsyneladende Modsigelse gav Anledning til det Sagn, at han var bevandret i Magien og forstod den Hemmelighed at forvandle ringere Metaller til Guld. Men den der kaster et opmærksomt Blik paa hans indre Indretninger, saaledes som de her ere blevne skildrede, vil snart begribe den naturlige og simple Magie, ved hvilken hans store Skatkammer stedse kunde være fyldt.

Yusef Abul Hagig, Fuldenderen af Alhambra.

Under Gouverneurens Bolig i Alhambra findes den kongelige Moschee, hvori de mauriske Monarker holdt deres Privatandagt. Skjøndt den er bleven forvandlet til et katholsk Kapel, bærer den dog endnu Spor af sin mauriske Oprindelse. Endnu kan man see de sarazeniske Søjler med deres forgyldte Kapitæler og det tilgittrede Gallerie for Haremmet, og de mauriske Kongers Baaben blandede sig paa Væggene med de kastilianske Fyrsters.

Paa dette indviiede Sted døde den berømte Yusef Abul Hagig, den høihjertede Fyrste, der fuldendte Alhambra, og som formedelst sine Dyder og store Egenskaber fortjener samme Noes, som dets ophoiiede Stifter. Med Fornøjelse drager jeg disse Fyrsters Navne af en uddød og næsten ganske forglemt Stamme, der med saa megen Glands og Hæder herskede i Andalusien, da hele Europa var nedsjunken i Barbari, frem af Forglemmelsen.

Yusef Abul Hagig, eller, som han ofte bliver færevet, Haxis, besteg Granadas Throne i Aaret 1333; han vandt alle Hjerter, og vakde allerede ved sit Udvortes og sine aandige Væner Haabet om en velgjørende og lykkelig Regjering. Han besad et meget ædelt Udvortes og stor legemlig Kraft, forbunden med mandlig Skjønhed. Hans

Ansigtssfarve var overordentlig smuk, og ifølge de arabiske Krønniker forøgede han det Majestætiske og Alvorlige ved sit Udseende derved, at han lod sit Skjæg vore til en anseelig Længde og farvede det sort. Han besad en fortræffelig Hukommelse, mange Kundskaber og megen Lærdom. Han var af en meget levende Aand, gjaldt for sin Tids bedste Digter, og hans Opførsel var blid og venlig. Yusuf besad det Mod, der er alle ædle Gemytter eget, men han var mere tilbøielig til Fred end til Krig, og da han ofte maatte gribe til Vaaben, var han dog sædvanligt uheldig. Naar han førte Krig, fornægtede han ikke sin blide Tænkemaade, forbød al unyttig Grusomhed og anbefalede Medlidenhed med Qvinder og Børn, Eldinger og Syge, saavel som med alle Geistlige og Personer af en hellig og affondret Wandel. Blandt andre ulykkelige Foretagender førte han, i Forbindelse med Kongen af Marocco, en blodig Krig med Kongerne af Castilien og Portugal, men blev slaaet i det mærkværdige Slag ved Salado; et sørgeligt Nederlag, der næsten gav Muselmændenes Magt i Spanien Naadestødet.

Yusef erholdt efter sit Nederlag en langvarig Baabenstilstand, under hvilken han beskæftigede sig med sit Folks Oplysning, og med at befordre dets Sædelighed og gunstige Forhold. Derfor oprettede han Skoler i Landsbyerne med et simpelt, men eensformigt Opdragelsessystem. Han paalagde hvert Sted, der havde mere end tolv Huse at have en Moschee, og forbød adskillige Misbrug og Uædeligheder, der havde indsneget sig i Folkets Religion, Fester og offentlige Forlystelser. Paa Hovedstadens Politik gav han nøie Agt, indførte Nattevagter og Patrouiller,

og forestod selv alle offentlige Anliggender. Ogsaa paa at fuldende de store architectoniske Værker, som hans Forfædre havde begyndt paa, henvendte han sin Opmærksomhed, og foretog sig andre efter egne Planer. Alhambra, som den ædle Abu Alahmar havde grundet, blev nu fuldendt. Yusuf byggede den skønne Retsport, som Hovedindgang til Fæstningen, og fuldendte den i 1348. Ogsaa udsmykkede han flere Gaarde og Haller i Palladset, hvilket man kan see af Indskriverne paa Væggene, i hvilke hans Navn ofte forekommer. Saaledes byggede han og det herlige Alcazar eller Citadel ved Malaga, der nu desværre kun er en Masse af Ruiner, men som uden tvivl i sit Indre har fremviist den samme Elegance og Pragt, som Alhambra.

En Fyrstes Genie indpræger hans Charakter i hans Tidsalder. De Store i Granada efterlignede Yusefs siirlige og behagelige Smag og opfyldte Staden Granada med prægtige Paladser. Deres Haller vare brolagte med Mosaik, Væggene og Loftene udarbejdede af Stucco, forgyldte og malede med Himmelblaat, Skarlagenrødt eller andre glindsende Farver, eller indlagte med Cedar eller andet kostbart Træ, af hvilket endnu Prøver i deres fuldeste Glans have overlevet Aarhundreder. Mange Huse havde Bandspring, der kastede Straaler i Veiret, for at afkjøle og forfriske Luften; ogsaa havde de høie Taarne, besynderligt byggede og firede og bedækkede med Metalplader, der straalde i Solen. En saadan ædel og forfinet Smag i Bygningskunsten herskede hos dette dannede Folk, saa at man maa finde en arabisk Skribents Lignelse meget passende: Granada var i Yusefs Tid et Sølvkar, fyldt med Smaragder og Hyazinther.

En Anecdote vil være nok, for at vise denne Fyrstes Høimodighed. Den lange Baabensstilstand, der havde fundet Sted efter Slaget ved Salado, var til Ende, og alle Yusuf's Anstrængelser for at faae den fornøyet vare forgjæves. Hans dødelige Fjende, Kong Alonzo XI af Castilien rykkede med en stor Magt i Felten og beleirede Gibraltar. Yusuf greb, skjønt nødig, til Baaben, og assendte Trosser, for at undsætte denne Plads. Da erholdt han midt i sin Forlegenhed pludselig den Efterretning, at hans frygtelige Modstander var bleven et Offer for Pesten. Istedetfor at nytte Glæde deraf, erindrede Yusuf den Udbødes store Egenskaber og henses i en ædel Sorg: „Ak!“ — raabte han; — „Verden har tabt en fortræffelig Fyrste; en Konge, der forstod at ære sand Fortjeneste saavel hos Fjende, som hos Ven.“

Selv de spanske Krøniker bevidne denne Høimodighed. Ifølge dem tog de mauriske Riddere Deel i deres Konges Sindelag og bare Sorg for Alonzo. Selv Gibraltar, der var saa strængt indsluttet, besluttede, da det hørde, at den fjendtlige Monark var død i sin Leir, ikke at foretage sig noget Udfald mod de Christne, og paa den Dag, da Leiren blev opbrudt, og Hæren drog bort med Alonzos Lig, kom Maurerne i stor Mængde ud af Gibraltar, og stode stumme og sorgfulde for at see paa Ligtoget. Den samme Grefrygt for den Udbøde blev viist af alle mauriske Befalingsmænd paa Grændsen. De lode Ligtoget, der bragte den christelige Fyrstes Legeme fra Gibraltar til Sevilla, drage uforstyrret forbi.*)

*) “Y los moros, que estaban en la villa y castillo de Gibraltar, despues que supieron, que el Rey Don

Yusef overlevede ikke længe den Tjende, han saa hoimodigt havde beklaget. I Aaret 1354 styrtede, da han en Dag bad i den kongelige Moschee i Alhambra, en Bannvittig sig bagfra over ham og stødte ham en Dolk i Siden. Kongens Skrig kaldte Bagter og Hoffolk til hans Bistand. De fandt ham svømmende i sit Blod og i Krampetrækninger. Han blev bragt til sit kongelige Værelse, men døde næsten paa Stedet. Morderen blev hugget i Stykker, og disse bleve offentligt brændte, for at formilde Folkets Raseri.

Kongens Lig blev lagt i et kostbart Gravminde af Marmor, og følgende lange Indskrift med Guldbogstaver paa blaa Grund erindre om hans Dyder: „Her ligger en Konge og Martyrer af berømt Stamme, mild, lærd og dydig; berømt for sin Persons Ynde og Sæder, og priset i hele Kongeriget Granada for sin Nedladenhed, Fromhed og Velvillie. Han var en stor Fyrste, en berømt Hærfører, et skarpt Sværd for Muselmændene og en kraftfuld Fanedrager blandt de mægtigste Monarker.“

Endnu staaer den Moschee, der engang gjenlød af Yusefs Dødsffrig, men det Mindesmærke, der taelde om hans Dyder, er for længe siden forsvundet. Dog staaer hans Navn indskrevet mellem Ziraterne paa Alhambra, og vil vedblive at leve i denne berømte Bygning, som det var hans Stolthed og Glæde at forskjønne.

Alonzo era muerto, ordenaron entresi que ninguno non fuesse osado de fazer ningun movimiento contra los Christianos, ni mover pelear contra ellos, estovieron todos quedos y dezian entre ellos, que aquel dia muriera un noble rey y gran principe d l mundo.“

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: Sept. 2009

PreservationTechnologies

A WORLD LEADER IN COLLECTIONS PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

LIBRARY OF CONGRESS

0 018 597 737 7